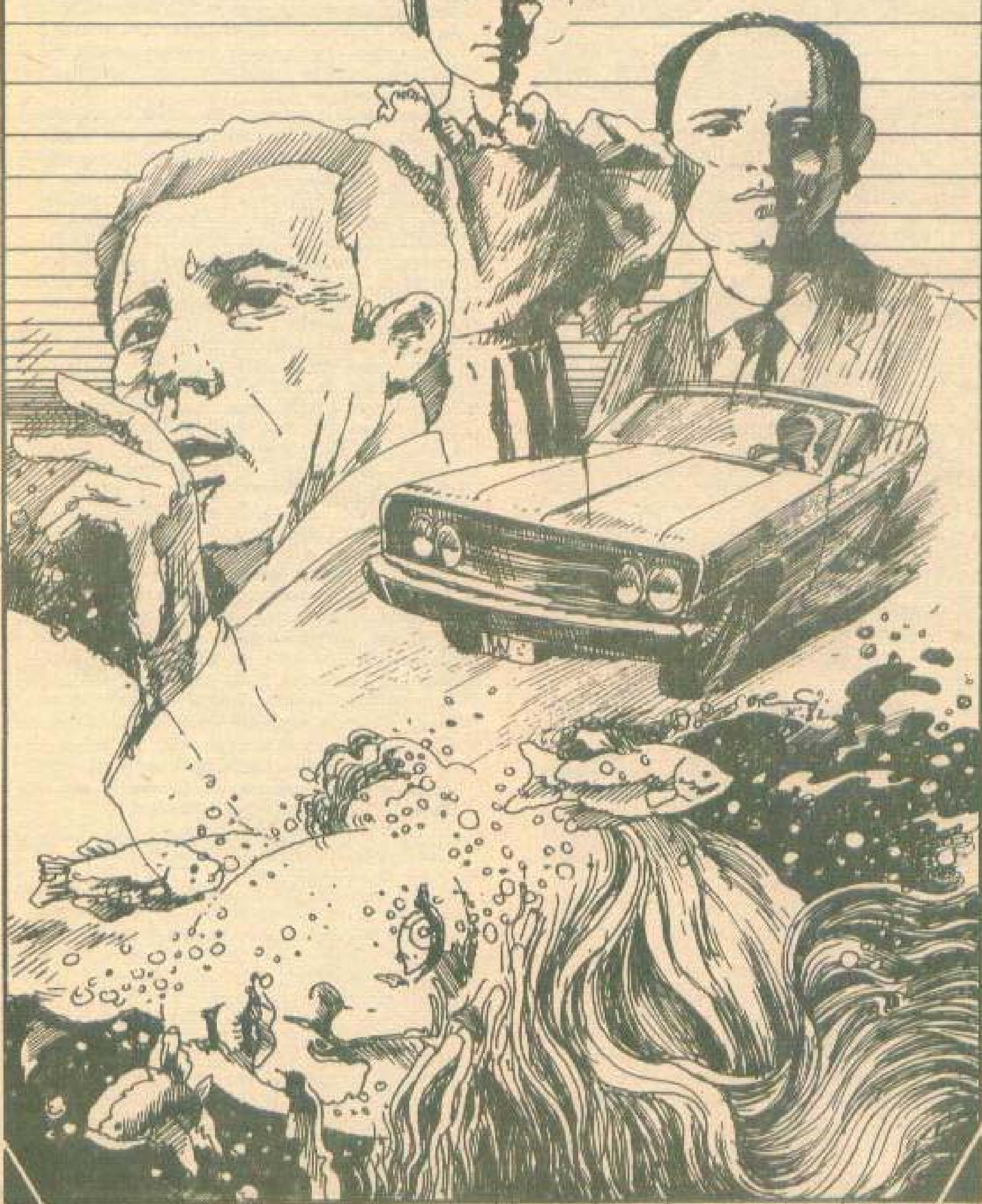
RAYMOND CHANDLER

femeia din lac

I

Treloar Building se află pe Olive Street, în apropiere de a 7-a Avenue. Compania Gillerlain ocupă în această clădire întreg etajul șapte care e închis cu uși de sticlă acționate automat. Salonul ei de recepție, împodobit cu covoare chinezești, are pereți de un argint patinat, mobile costisitoare și sofisticate, mici sculpturi abstracte, ascuțite și sclipitoare și, într-un ungher, o vitrină triunghiulară de proporții monumentale. Pe etajere de sticlă strălucitoare e prezentat tot ce-a fost imaginat pînă în ziua de azi în materie de flacoane sau cutii, creme, pudre, săpunuri și ape de toaletă, potrivite pentru orice anotimp și ocazie.

Într-un alt colț al încăperii, o blondină bine făcută stă în fața unei mici centrale telefonice. Alături de ușă, în spatele unui birou, tronează o frumoasă înaltă și subțire, cu părul de abanos, pre numele ei Adrienne Fromsett.

Pun o carte de vizită pe birou și o întreb dacă pot să-l văd pe domnul Derace Kingsley.

Frumoasa aruncă o privire pe cartea mea de vizită și glăsuiește:

— Aveți fixată o întîlnire?

— Nu.

— E foarte greu să-l vedeți pe domnul Kingsley dacă nu ați aranjat în prealabil o întîlnire. Dar ce problemă vă aduce la noi, domnule Marlowe?

— O problemă personală.

— Da, da, înțeleg. Domnul Kingsley vă cunoaște?

— Nu cred. Poate îmi știe doar numele. Puteți să-i spuneți că vin din partea locotenentului M'Gee.

— Domnul Kingsley îl cunoaște pe acest locotenent?

Îmi pune cartea de vizită lîngă un teanc de scrisori de curînd dactilografiate. Se lasă pe spătarul scaunului, își sprijină un braț pe birou și începe să bată ușor tactul cu vîrful unui pix de aur.

Mă strîmb cu neobrăzare la ea.

— Sper că-l cunoaște, îi răspund, dar cel mai bun mijloc de a afla acest lucru e să-l întrebați pe el însuși.

Ea semnează în viteză trei scrisori pentru a se stăpîni să nu-mi arunce creionul în față.

Pe urmă îmi vorbește fără să se uite la mine.

— Domnul Kingsley e într-o ședință. Îi voi arăta cartea dumneavoastră de vizită cu primul prilej.

Îi mulțumesc și mă așez într-un fotoliu din crom și piele, mult mai confortabil decît pare la prima vedere.

Liniștea coboară din nou în încăpere. Nimeni nu intră și nimeni nu iese. Mîna elegantă a domnișoarei Fromsett răsfoiește niște hîrtii. Din cînd în cînd se aude doar gînguritul blondinei de la centrala telefonică.

După o jumătate de oră, timp în care am fumat trei sau patru țigări, ușa se deschide în spatele domnișoarei Fromsett.

Doi bărbați ies rîzînd. Un al treilea le ține deschisă ușa și le întreține veselia. Își strîng cordial mîinile. Cei doi străbat încăperea și dispar. Al treilea se schimbă imediat la față. Ai fi zis că n-a zîmbit niciodată. E un barosan îmbrăcat într-un costum gri și căruia probabil nu-i place deloc să rîdă.

— M-a căutat cineva? întreabă el cu o voce tăioasă, vocea unui adevărat patron.

Domnișoara Fromsett răspunde pe un ton suav.

— Un oarecare Marlowe dorește să vă vadă. Din partea locotenentului M'Gee. Într-o problemă personală.

— N-am auzit niciodată de el, mîrîie barosanul.

Ia cartea mea de vizită și se întoarce în biroul său. Sistemul de închidere pneumatic al ușii fîșîie ușor. Domnișoara Fromsett îmi surîde dulce și dezolată. Îi fac cu ochiul cît pot mai hazliu. Îmi aprind apoi o nouă țigară.

După zece minute ușa se deschide din nou. Importantul personaj iese, cu pălăria pe cap, și ne vestește în trecere că se duce la frizer.

Se îndreaptă spre ieșire călcînd cu un mers de atlet pe covoarele chinezești. La jumătatea drumului, se întoarce brusc și o pornește spre ungherul în care mă aflu.

— Dorești să-mi vorbești? mormăie el.

Are aproape doi metri. Ochii îi sînt ca două pietre gri cu străluciri de gheață. Înfățișarea sa e aceea a unui individ greu de abordat.

Mă ridic în picioare.

— Dumneavoastră sînteți domnul Kingsley?

— Dar cine naiba altcineva aș putea fi?

Îl las să marcheze un punct. Îi dau o altă carte de vizită de-a mea pe care e indicată și profesia. O apucă brutal în lăboanța lui și încruntă din sprîncene.

— Cine e M'Gee?

— Un prieten de-al meu.

— Sînt uimitor de interesat, spune el făcînd cu ochiul domnișoarei Fromsett. Vreți să fiți atît de bun să-mi oferiți măcar un amănunt în legătură cu acest domn?

— Ei bine, îl cheamă M'Gee Violeta, pentru că tot timpul suge pastile pentru dureri de gît care miros a violete. Este un bonom cu părul ușor încărunțit. Ultima oară cînd l-am văzut purta un costum albastru, o pălărie gri și fuma opium dintr-o pipă scurtă.

— Nu-mi plac manierele dumitale, îmi răspunde Kingsley, cu o voce în stare să spargă nuci de cocos.

— E minunat, știți, nici nu-s de vînzare!

Tipul se dă brusc înapoi, ca și cum i-aș fi vîrît sub nas o scrumbie pescuită săptămîna trecută. După o clipă, îmi întoarce spatele și îmi spune peste umăr:

— Îți acord exact trei minute. Dealtfel, mă întreb pentru ce!

II

Cabinetul directorului e mare, liniștit, întunecos și prevăzut cu o instalație de aer condiționat.

Derace Kingsley se vîră după costisitorul său birou di-

rectorial și se așază pe un totoliu mare din piele.

— Sînt om de afaceri și merg deci direct la țintă. După cartea dumitale de vizită, s-ar părea că ești detectiv particular. Arată-mi o legitimație care s-o dovedească.

Scot portofelul și îi întind actele. După ce le privește mi le aruncă înapoi.

— Nu-l cunosc pe M'Gee, zice el. Îl știu doar pe șerif. Lui i-am cerut un om sigur pentru o treabă care cere discreție. Îmi vine să cred că ești omul în cauză.

— M'Gee lucrează în secțiunea Hollywood unde se află biroul șerifului Petersen, puteți să verificați.

— Ar fi zadarnic: presupun și singur că ai putea să te ocupi de problema mea. Însă n-o mai face pe șmecherul. Și nu uita că un om pe care îl angajez muncește pentru mine. El face exact ceea ce îi spun eu și își ține gura. Altfel, e dat afară imediat. E clar? Ori sînt prea greu de înghițit de dumneata?

— Pot să-mi amîn răspunsul în această privință?

El încruntă din sprîncene și mă întreabă brusc:

— Care îți e tariful?

— Douăzeci și cinci de dolari pe zi, plus cheltuielile: opt cenți la kilometru pentru mașina mea.

— Fii serios. Prea mult. Cincisprezece dolari pe zi, neto. Atît e destul. Vei plăti deplasările justificate, dar nu și hoinărelile dumitale.

Trag din țigară și suflu un norișor de fum pe care îl împrăștii cu mîna fără să zic o vorbă. El pare nițel uimit de tăcerea mea.

Se apleacă peste birou și își îndreaptă țigara spre mine.

— Nu ești încă angajat. Dacă te accept, treaba e absolut confidențială. Fără vorbărie cu prietenii dumitale, sticleții. Ai înțeles?

— Ce vreți de fapt, domnule Kingsley?

— Ce-ți pasă? Faci doar tot ce face un detectiv, nu-i așa?

— Nu, nu chiar totul: doar ceea ce e destul de cinstit.

Mă privește drept în față, cu fălcile încleștate: ochii săi cenușii se întunecă și mai mult.

— Mai întîi, o precizare: nu mă ocup de divorțuri, reiau eu. Și cer necunoscuților o sută de dolari avans.

— Bine, bine, zice el cu un glas deodată blînd, fie și așa.

— Iar în ceea ce privește teama dumneavoastră că ați putea fi prea greu de înghițit de mine, aflați că marea majoritate a clienților mei începe fie prin a-mi plînge în poale, fie asurzindu-mă că ei sînt patronii. De obicei sfîrșesc toți prin a fi cît se poate de rezonabili — bineînțeles, dacă mai rămîn în viață.

— Bine, bine, zice el din nou cu același glas blînd. Și pierzi mulți clienți purtîndu-te așa?

— În nici un caz dacă mă tratează corect.

— Ia o țigară, mă îndeamnă el.

Iau o țigară și o vîr în buzunar.

— Vreau să-mi găsești soția; a dispărut în urmă cu o lună.

— O.K., îi răspund, o să dau de ea.

El lovește biroul cu mîinile și mă scrutează îndelung. Își trece apoi o mînă prin coama lui deasă.

— A plecat de mai bine de o lună. A dispărut de la o cabană pe care o avem în munți. Lîngă Puma Point. Știi unde e?

Îi informez că știu cam pe unde se află Puma Point.

— Locșorul nostru este la trei kilometri de sat și ajungi acolo pe un drum particular. E situat lîngă un lac de-al nostru, Little Fawn Lake. Există și un dig pe care l-am construit în comun pentru a valorifica pămîntul. Sînt coproprietar cu alți doi tipi. Terenul e întins și prea puțin pus în valoare. Amicii mei au fiecare cîte o cabană. Eu însumi am una și un alt tip, pe nume Bill Chess, își are cabana lui dar o supraveghează și pe a noastră. E invalid de război și pensionar. Asta-i tot ce se află pe-acolo. Soția mea s-a dus în munți la mijlocul lunii mai. A coborît de două ori pentru week-end. Pe data de 12 iunie era așteptată la niște prieteni și n-a dat nici un semn de viață. De-atunci n-am mai văzut-o.

— Ce-ați întreprins pînă acum?

— Nimic. Absolut nimic. Nici măcar n-am urcat la cabană.

— De ce? îl întreb eu surprins.

Se dă înapoi cu scaunul ca să poată deschide un sertar închis cu cheia. Scoate de acolo o hîrtie împăturită și mi-o întinde. Cînd o desfac îmi dau seama că e o telegramă. E trimisă de la El Paso la data de 14 iunie ora 9 și 19 minute dimineața, și e adresată lui Derace Kingsley, 945, Carson Drive, Beverly Hills. O citesc: AM TRECUT FRONTIERA PENTRU A OBȚINE DIVORȚUL ÎN MEXIC. STOP. MĂ VOI CĂSĂTORI CU CHRIS LAVERY. STOP. MULT NOROC ȘI ADIO. CHRYSTAL.

Așez telegrama pe birou aproape de mine. Kingsley îmi întinde o fotografie mare și reușită, în ea se văd un bărbat și o femeie așezați pe nisip, la adăpostul unei umbrele de soare. Bărbatul poartă pantaloni iar femeia un costum de baie cu o linie îndrăzneață. E o blondă tînără, bine făcută și surîzătoare. Bărbatul e un vlăjgan frumos, brunet, elegant și bine construit: umeri largi, picioare frumoase și dinți albi. Tipul standard de distrugător de cămnici, avînd mai bine de un metru și optzeci înălțime. Ține în mînă o pereche de ochelari negri și surîde la obiectivul aparatului de fotografiat cu un aer degajat, perfect pus la punct.

— Iat-o pe Chrystal, spune Kingsley, și iată-l și pe Lavery. Să-l ia, s-o ia și să se ducă la dracu amîndoi!

Așez fotografia peste telegramă.

— Perfect. Nu văd totuși de ce n-ați întreprins nimic pînă acum?

— La cabană nu este telefon și motivul pentru care ea trebuia să se întoarcă era fără importanță. Așa că nu mi-am făcut deloc griji înainte de a primi această telegramă, care dealtfel nu prea m-a surprins. De mulți ani totul s-a sfîrșit între mine și Chrystal. Ea își are viața sa, eu pe a mea. Dealtfel, posedă o avere personală mai mult decît îndestulătoare. În jur de douăzeci de mii de dolari pe an, proveniți dintr-o afacere de familie, o importantă exploatare petrolieră din Texas.

Își făcea de cap de mult și știu că Lavery era unul dintre prietenii ei. M-a contrariat puțin că vrea să se mărite cu el fiindcă tipul nu e decît un fustangiu notoriu. Pînă aici ți se pare ceva ieșit din comun în ceea ce-ți povestesc?

— După aceea?

— Timp de mai multe săptămîni n-am avut nici o veste. Pe urmă sînt sunat de la Prescott Hotel din San Bernardino și sînt înștiințat că un Packard Clipper expediat de doamna Chrystal Kingsley pe adresa mea nu a fost cerut de la garaj și mi se cer instrucțiuni. Le-am spus să-l păstreze și le-am trimis un cec. Încă nimic neobișnuit pînă aici, fiindcă pot presupune că a părăsit Statele Unite în mașina lui Lavery. Dar alaltăieri îl întîlnesc pe Lavery în față la Athletic Club și el îmi spune că habar n-are unde se află Chrystal.

Kingsley îmi aruncă o privire, ia o sticlă și două pa-

nare şi le pune pe birou. Umple cele două pahare şi împinge unul spre mine. Îl ridică încet pe al său cercetîndu-l în lumină şi zice:

— Lavery mi-a spus că nici vorbă să fi plecat cu ea, că n-a văzut-o de două luni şi că n-are nici o veste în ceea ce o priveşte.

— Şi credeţi chestia asta?

— Dacă l-am crezut şi poate că am greşit, e nu pentru că poţi să ai încredere în el. Departe de mine gîndul ăsta. Face parte dintre acei ticăloşi cărora li se pare hazliu să se culce cu femeile altora şi să trîmbiţeze asta peste tot. Gîndesc că i-ar fi făcut mare plăcere să-mi confirme că a plecat cu nevasta mea. Cunosc bine acest soi de motani în călduri şi în special pe ăsta. A lucrat pentru noi ca reprezentant şi a avut amoruri cu duiumul. Pe deasupra, mai era şi telegrama din El Paso. I-am vorbit de ea spunîndu-i că nu merită să-mi împuie capul cu prostii.

— Poate l-o fi lăsat ea baltă. Şi asta l-o fi lovit în punctul său cel mai sensibil: complexul lui de Don Juan.

Figura lui Kingsley se luminează puţin, dar nu prea mult. Dă din cap.

— Îl cred totuşi pe Lavery. O să-mi spui poate că greşesc. Dar istoria mai are un aspect neplăcut: s-ar putea ca soţia mea să aibă încurcături cu poliţia...

— Cu poliţia?

— Da. În afară de alte preocupări ale sale, soţia mea mai găsea timp să şi fure prin marile magazine. Cred că e o manifestare a furiei de putere care o apucă după ce bea prea mult. Dar e o realitate şi am avut cîteva momente neplăcute în birourile unor directori de magazine. Pînă acum am reuşit să aranjez de minune lucrurile. Însă dacă o poveste de acelaşi fel s-a petrecut într-un oraş unde nimeni n-o cunoaşte... (Ridică mîinile şi le lasă să cadă brusc pe birou.) Ei bine, cred că e pasibilă de închisoare, nu-i aşa?

— I-au luat vreodată amprentele digitale?

— N-a fost arestată niciodată.

— Nu asta vroiam să spun. În unele magazine hoţilor li se dă drumul cu condiţia să accepte să li se ia amprentele. Asta îi pune în gardă pe amatorii de furtişaguri şi înlesneşte recunoaşterea persoanelor cleptomane. Cînd amprentele ţi-au fost luate de un număr oarecare de ori te bagă la închisoare.

— Nu ştiu nimic despre o asemenea practică!

— Cred totuşi că putem lăsa deoparte asfel de presupuneri. Dacă ar fi fost arestată, aceia s-ar fi interesat să vadă de unde vine. Chiar dacă ar fi dat poliţiştilor un nume fals, ei tot ar fi dat de dumneavoastră. Şi pe urmă probabil că ea ar fi cerut ajutor dacă intra la bucluc. Telegrama este de acum o lună! Dacă tot ceea ce gîndiţi ar fi exact, afacerea ar fi fost deja rezolvată . Dacă e prima ei condamnare, ar scăpa cu un avertisment şi cu o suspendare de pedeapsă.

Îşi toarnă un alt pahar pentru a-şi suporta mai uşor necazurile.

— Iată un om care îmi susţine moralul, spune el.

— O sumedenie de alte lucruri s-ar fi putut întîmpla. De exemplu, poate că ea o fi fugit cu Lavery şi pe urmă s-au certat, sau ea o fi plecat cu un alt bărbat şi că telegrama asta e o farsă. Ori poate că a plecat singură sau cu o prietenă, că s-a apucat să toarne în ea băutură ca într-un butoi fără fund şi că acum se află într-un sanatoriu pentru dezalcoolizare; sau că a intrat într-o istorie despre care nu avem nici cea mai mică idee. Sau poate i s-o fi întîmplat o mare nenorocire.

— Dumnezeule! nu spune asta! exclamă el.

— De ce nu? Orice e posibil. Încep să am deja o oarecare idee în legătură cu doamna Kingsley. E tînără, frumoasă şi cu năbădăi. Bea şi face lucruri primejdioase sub influenţa alcoolului. E o delicatesă pentru bărbaţi şi poate foarte bine să fi fost înşfăcată de un frumos necunoscut care nu e decît un derbedeu ordinar. E posibil?

El dă din cap:

— E posibil de la A la Z.

— Cîţi bani putea să aibă la ea?

— Îi plăcea să aibă cît mai mulţi.

— Aveţi copii?

— Nu.

— Aveţi vreun control asupra afacerilor ei?

El clatină din cap.

— Nu făcea nici o altă operaţiune bancară decît schimba cecuri şi cheltuia banii. Nu plasa niciodată un cent în vreo afacere. Banii ei nu mi-au servit la nimic, deci la asta te gîndeşti. Fii fără grijă, am încercat de cîteva ori. Sînt doar bărbat. Nu mi se părea nostim să văd 20 000 de dolari pe an scurgîndu-i-se printre degete fără alt avantaj decît prieteni de felul lui Chris Lavery.

Îmi strîng actele şi mi le vîr în buzunare.

— Sînt mai multe feluri de a conduce această anchetă, zic eu, dar mai întîi aş vrea să-l văd pe Lavery şi după aceea să dau o raită pe la Little Fawn Lake. Îmi trebuie adresa acestui Lavery şi cîteva vorbe către paznicul cabanei dumneavoastră.

Ia o hîrtie cu antet, scrie ceva şi apoi îmi dă scrisoarea. O citesc: „Dragă Bill, Ţi-l recomand pe domnul Philippe Marlowe care doreşte să viziteze proprietatea. Arată-i te rog cabana şi pune-te la dispoziţia sa. Al tău, Derace Kingsley".

Împăturesc scrisoarea şi o vîr în plicul pe care îl pregătise în vreme ce o citeam.

— Ce e cu ceilalţi proprietari?

— Nu e nici unul acum acolo. Unul este funcţionar la Washington şi celălalt la Fort Leavenworth. Soţiile lor sînt cu ei.

— Şi acum, daţi-mi adresa lui Lavery, zic eu.

El fixează un punct cu mult deasupra capului meu.

— Locuieşte în Bay City... Aş putea să merg acolo, dar nu-mi mai aduc aminte adresa. Domnişoara Fromsett cred că poate să ţi-o dea. Dar ea nu trebuie să ştie de ce o ceri. Şi zi, mai vrei şi-acum cei o sută de dolari?

— Nu, răspund eu. I-am pretins numai pentru că mă călcaţi pe nervi.

Surîde. Mă ridic în picioare şi şovăi în faţa biroului.

— Nu-mi ascundeţi nimic? Nimic important?

— Nu, nimic din ceea ce ştiu. Sînt al naibii de necăjit. Dacă descoperi ceva, poţi să mă suni la orice oră din zi şi din noapte.

Îi promit. După ce îi strîng mîna trec în camera de aşteptare unde domnişoara Fromsett stă în continuare aşezată cu graţie la biroul său.

— Domnul Kingsley mi-a spus că aveţi adresa lui Chris Lavery.

Zic astea şi mă uit pe furiş la chipul ei. Încet, ia o agendă îmbrăcată în piele maro şi începe să-i întoarcă paginile. Cu un glas dur şi rece îmi răspunde:

— Adresa pe care o avem este: 623, strada Altair, localitatea Bay City. Telefon: Bay City 12523. Domnul Lavery ne-a părăsit de vreun an. S-ar putea să se fi mutat de acolo.

Îi mulţumesc şi mă îndrept spre ieşire. Îi mai arunc o privire din pragul uşii. Nemişcată, cu mîinile crispate pe marginea biroului, priveşte în gol. Pe obraji are două pete

roşii. Am impresia că domnul Chris Lavery nu e o amintire prea agreabilă pentru ea.

III

Strada Altair e foarte scurtă; la un capăt se înalţă un grilaj de fier care înconjoară o mare proprietate. În spatele vîrfurilor aurite ale grilajului se zăresc copaci, tufişuri, un colţişor de verdeaţă şi un drum. Casa rămîne însă invizibilă.

La capătul străzii care ajunge la grilaj nu se află decît două clădiri, exact faţă în faţă. Cea mai mică are numărul 623.

Trec de ea, întorc maşina la capătul străzii şi o parchez în dreptul vilei care se află în faţa celei a lui Chris Lavery. Traversez şi sun la uşa vilei cu numărul 623. Nici un răspuns. Încerc din nou. Zadarnic.

Tocmai atunci un Cadillac negru iese din garajul de vizavi. Trece încet prin faţa casei lui Lavery, încetineşte şi mai mult şi un omuleţ sfrijit, cu ochelari pe nas, mă priveşte cu insistenţă şi cu aerul de a-mi spune că n-am ce căuta prin zonă. Îl privesc la fel de prietenos şi el îşi continuă drumul.

Sun din nou. De data asta ajung la un rezultat. O ferestruică se deschide şi văd apărînd în spatele gratiilor un tip frumos, cu ochi mari.

— Faci un zgomot infernal, mă repede el.

— Domnul Lavery?

Îmi spune că da şi mă întreabă de ce îl caut. Îi înmînez cartea mea de vizită prin ferestruică. O mînă închisă la culoare o înşfacă. Aceiaşi ochi negri şi strălucitori îşi fac apariţia şi tipul zice:

— Sînt dezolat. Azi n-am nevoie de detectiv.

— Lucrez deja pentru Derace Kingsley.

— Să vă ia naiba pe amîndoi!

Şi îmi trînteşte ferestruica în nas.

Mă sprijin de butonul soneriei şi scot o ţigară cu cealaltă mînă. Tocmai frec un chibrit de pervaz cînd uşa se deschide. Un individ înalt, în pantaloni de plajă, sandale şi halat de baie din ţesătură de burete alb înaintează spre mine.

Ridic degetul de pe sonerie şi schiţez un surîs.

— Ce se întîmplă? îl întreb. Ţi-e frică?

— Mai sună încă o dată şi te arunc de cealaltă parte a străzii.

— N-o face pe deşteptul cu mine.

Scot din buzunar telegrama şi o ţin în faţa ochilor săi negri. O citeşte cu obidă, îşi muşcă buzele şi mormăie:

— Bine, e-n regulă, intră.

Îmi ţine uşa larg deschisă şi trec înaintea lui. Intru într-o încăpere plăcută şi puţin cam întunecoasă care se întinde pînă în capătul celălalt al casei şi se termină cu o arcadă dincolo de care se văd trei ferestre strîmte şi balustrada unei scări ce duce la subsol.

Lavery închide uşa şi se aşază pe sofa.

Ia o ţigară dintr-o cutie îmbrăcată în argint, o aprinde şi mă priveşte iritat. Mă aşez în faţa lui.

— De ce nu-mi spui unde este Christal? îi zic. Pînă la urmă o vor regăsi-o într-un fel oarecare. Dar dacă ne-o spui acum nu te mai necăjim.

— Ca să fiu necăjit mi-ar trebui altceva decît un nenorocit de detectiv particular!

— O, nu, e destul şi atît. Un detectiv particular poate să necăjească pe oricine. El e băgăreţ, obişnuit să fie trimis la naiba, chiar plătit pentru asta, şi totul îi poate servi în orice clipă ca să te calce pe nervi mai mult decît oricine.

— Ascultă, îmi zice aplecîndu-se înainte şi îndreptîndu-şi ţigara spre mine, cunosc conţinutul telegramei, dar asta nu mă priveşte deloc. N-am fost niciodată cu Christal Kingsley la El Paso. N-am mai văzut-o de foarte mult timp: cu mult înainte de data acestei telegrame. N-am nici o veste de la ea. I-am spus-o şi lui Kingsley.

— Nu-i obligat să te creadă.

— De ce aş minţi?

— Dar dacă nu era cu dumneata la El Paso, de ce ar mai fi trimis telegrama asta?

— N-am nici cea mai mică idee.

— Nu aveai intenţia să o iei de soţie?

— Bineînţeles că m-am gîndit la chestia asta. Are bani. Iar banul e totdeauna util. Dar mi se pare o manieră mult prea penibilă să ţi-l procuri astfel.

N-am nimic împotriva unei asemenea idei şi îl aprob. După o clipă, începe să se agite văzînd că nu zic nimic. Îşi aruncă o privire pe cartea mea de vizită şi spune:

— Deci, eşti folosit pentru a descurca afacerile necurate. Cum merge?

— Nimic deosebit. Un dolar de ici, un dolar de colea.

— Dar toţi cîştigaţi într-un fel cam neplăcut, nu-i aşa?

— Ascultă, domnule Lavery, hai să nu ne mai băgăm beţe în roate. Kingsley crede că ştii unde se află soţia lui, dar nu vrei să i-o spui, fie din delicateţe, fie din meschinărie.

— Şi pe care din astea două o preferă?

— Puţin îi pasă, vrea numai să obţină o informaţie. Îl lasă rece tot ce puteţi face împreună. Doreşte doar să se asigure că totul merge bine şi că ea nu are nici un necaz.

Lavery pare interesat.

— Necazuri? Ce fel de necazuri?

— S-ar putea să nu ştii la ce soi de neplăceri se gîndeşte?

— Oh! spune-mi-le, se roagă el ironic. Ador să aflu că există necazuri la care nu m-am gîndit niciodată.

— Eşti tare şmecher, îi zic, nu ai timp să munceşti, dar totdeauna ai vreme să faci bancuri. Dacă îţi închipui că cineva încearcă să te înşface pentru că ai trecut frontiera cu ea, mută-ţi gîndul.

— Ar trebui dovedit că am plătit cheltuielile pentru excursie; altfel, o simplă afirmaţie nu înseamnă nimic.

— Totuşi, această telegramă vrea să spună ceva, insist eu.

— E o glumă. Chrystal are o groază de poante de acest fel. Toate sînt idioate, iar unele sînt chiar periculoase.

— Nu văd nimic primejdios în această telegramă.

El scutură neglijent scrumul ţigării pe geamul măsuţei. Îmi aruncă o privire pe furiş şi îşi întoarce ochii în altă parte.

— Am respins-o, îmi spune el încet. Poate că această telegramă e o idee de-a ei ca să mă facă să mă-ntorc. Trebuia s-o caut pentru un week-end. N-am făcut-o. Eram... sătul de această femeie.

— Da... zic eu. (Îl privesc fix.) Nu-mi prea place asta. Aş fi preferat să fi plecat cu ea la El Paso. Acolo v-aţi fi certat şi v-aţi fi despărţit. Nu poţi să-mi istoriseşti povestea într-o astfel de manieră?

— Pentru numele lui Dumnezeu! spune el, doar îţi spun că nu am plecat cu ea. Nici acolo, nici în altă parte. Nu-ţi poate intra asta în cap?

— Îmi va intra cînd o voi crede eu de cuviinţă.

Se apleacă înainte ca să-şi stingă chiştocul. Se ridică

fără să se grăbească, mai strînge cordonul de la halat și se așază în cealaltă parte a divanului.

— Bine, zice el cu un glas limpede și plin. Acum șterge-o! Du-te și ia puțin aer, m-am săturat de interogatoriul ăsta. Mă faci să-mi pierd timpul și ți-l pierzi și tu pe-al tău, bineînțeles, dacă o fi valorînd ceva.

Mă ridic și îi surîd afabil.

— Nu valorează mare lucru, dar sînt plătit pentru cît valorează. Oare istoria asta nu e legată, din întîmplare, de micile neplăceri provocate prin magazine? Să spunem, la raionul de ciorapi sau la cel de bijuterie?

Mă privește cu gura căscată.

— Nu înțeleg ce spui.

— Este tot ceea ce voiam să aflu. Mulțumesc că m-ai ascultat. Dar mi-ai putea spune ce ai făcut de cînd l-ai părăsit pe Kingsley?

— Pe toți sfinții, ce te privește asta?

— O, nu-i nimic dacă nu vrei să spui, dar, bineînțeles, pînă la urmă tot voi afla.

Mă îndrept spre ușă și mă opresc.

— Pentru moment nu fac nimic, dar aștept din zi în zi să fiu mobilizat la marină.

— O să-ți meargă tare bine.

— Sper. La revedere, băgărețule. Nu te osteni să revii, riști să nu fiu aici.

Ajung la ușă și o deschid.

— Va trebui să mă întorc, îi spun, dar atunci nu voi mai înghiți gogoși. Atunci voi fi aici pentru că am descoperit lucruri despre care va trebui să vorbim pe îndelete.

— Cum adică, tot mai crezi că am mințit? îmi spune el cu un aer furios.

— Cred că îmi ascunzi multe lucruri. Am văzut prea multe în viața mea ca să mă mai pot înșela. Așa că trebuie să te pregătești să mă mai dai o dată afară.

— Va fi o mare plăcere pentru mine, îmi zice el. Adu și pe cineva care să te poată căra acasă data viitoare.

Pe urmă, fără motiv, trîntește un scuipat de ți-e mai mare dragul drept în fața lui pe covor.

Rămîn cu gura ca la dentist. E ca și cum pielea sa de om civilizat a căzut și a lăsat să apară un derbedeu de pe stradă.

— La revedere, drăguțule, îi spun și îl părăsesc fără nici o remușcare.

Trîntesc ușa și ajung din nou în stradă. Ajuns pe trotuar încep să mă uit la casa din față.

IV

E o casă mare, cu ziduri de un roz spălăcit.

Pe o placă de bronz fixată pe grilaj stă scris un nume: Doctor Albert S. Almore. În timp ce o examinez cu atenție, Cadillacul negru pe care l-am mai văzut o dată dă colțul străzii și se îndreaptă spre mine. Încetinește, încearcă să pătrundă în garaj, dar mașina mea îi jenează manevra, continuă atunci să meargă pînă la capătul străzii unde se întoarce în fața grilajului monumental. Revine apoi și intră în garaj.

Domnul cel slab și cu ochelari negri purtînd o trusă de medic se îndreaptă spre casă. La jumătatea drumului își încetinește pasul ca să se uite la mine. Mă duc spre mașina mea. El scoate o cheie și deschide ușa: din prag mă privește în continuare.

Intru în Chrysler, mă așez și încerc să-mi dau seama dacă merită să mă adresez cuiva ca să obțin informații în legătură cu Lavery. Îmi răspund că nu, cel puțin în clipa de față.

Draperii se agită lîngă ușa laterală prin care a intrat doctorul Almore. O mînă firavă le îndepărtează și întrezăresc licăriri de lumină pe lentilele ochelarilor săi. Draperiile rămîn ridicate cîteva clipe după care sînt lăsate să cadă la loc.

Contemplu locuința lui Lavery, pe urmă pe cea a doctorului. Mă întreb dacă acesta din urmă îl cunoaște pe Lavery și cît de bine anume. Poate că da din moment ce sînt vecini. Dar fiind medic, nu-mi va dezvălui probabil nimic despre el. Draperiile sînt din nou complet trase. Doctorul Almore mă scrutează cu o expresie încruntată. Scutur scrumul țigării prin geamul lăsat al mașinii. El se întoarce brusc și se așază la birou. Apucă telefonul, ridică receptorul apoi îl pune la loc. Își aprinde o țigară și scutură cu violență chibritul pentru a-l stinge, pe urmă se întoarce la fereastră și începe din nou să privească.

Tocmai vreau să întorc cheia de contact cînd ușa lui Lavery se deschide. Mă afund și mai tare în scaun. După ce aruncă o privire în stradă, se îndreaptă spre garaj. E îmbrăcat ca mai înainte și ține în mîini o saltea pneumatică. Aud cum scîrțîie ușa garajului, cum se deschide și se trîntește portiera mașinii lui, pe urmă zgomotul unei mașini care o ia din loc. Este o minunăție de limuzină decapotabilă: capul brun al lui Lavery se ivește din ea. Mașina merge de-a lungul străzii și ia curba pe două roți.

Nimic important pentru mine în ceea ce tocmai am zărit. Domnul Chris Lavery și-a luat zborul spre țărmul Pacificului pentru a se prăji la soare și a lăsa tinerele fete să-l admire.

Îmi îndrept din nou atenția asupra doctorului Almore. Telefonează dar nu vorbește și stă cu receptorul la ureche așteptînd. Pe urmă se înclină înainte ca atunci cînd ți se răspunde. După ce termină de vorbit, pune la loc receptorul, se lasă pe spate și rămîne așa, atent, fără a uita să arunce cîte o privire pe fereastră din jumătate în jumătate de minut. Mă pîndește și îl pîndesc, fără nici o noimă dealtfel.

Totul durează cinci minute. O enormă mașină verde apare de după colț. Frînează brusc în fața casei doctorului și lunga sa antenă de radio vibrează în aer. Un uriaș cu părul blond se dă jos din mașină și o ia către ușa de la intrare.

Ușa se deschide și el intră în casă. O mînă invizibilă trage la loc perdelele de la biroul doctorului, ascunzînd astfel ce se petrece dincolo de ele.

Se scurg cîteva minute.

Ușa de la intrare se deschide din nou pentru a-l lăsa să iasă pe marele blond care coboară scara cu un aer hotărît și ajunge la grilaj. Zvîrle în aer un chiștoc cu un bobîrnac și își trece mîna prin păr. Dă din umeri și se scarpină la bărbie, pe urmă traversează strada în diagonală. Draperiile se dau în lături. În picioare, în spatele ferestrei, doctorul Almore urmărește scena.

O mînă uriașă acoperită cu pete roșcate se așază pe marginea portierei, lîngă cotul meu. Bărbatul are ochi de un albastru metalic. Mă privește dur și vorbește cu o voce aspră și gravă.

— Aștepți pe cineva?

— Am aerul că aștept pe cineva?

— Aici eu pun întrebări.

— Ei bine, slăbuțule! zic eu. Ce-i cu toată comedia asta?

— Care comedie?

Îi arăt cu țigara casa din față.

— Individul și telefonul său. A telefonat la comisariatul din oraș. Ce vrei de la mine?

— Arată-mi permisul de conducere.

Scot portofelul din buzunar și i-l întind. Scoate din el permisul de conducere, îl examinează, pe urmă se uită la copia după licența mea de detectiv. Nemulțumit, vîră totul în portofel și mi-l înapoiază. Eu îl fac nevăzut imediat. Mîna lui se cufundă în buzunar și își scoate insigna de polițist.

— Locotenent Degarmon, mă anunță el.

— Încîntat să te cunosc, locotenente.

— E-n regulă. Spune-mi de ce supraveghezi locuința doctorului Almore.

— Eu nu supraveghez casa doctorului, locotenente. N-am auzit niciodată vorbindu-se nici de acest doctor și nici de un motiv care să justifice să-l urmăresc.

Își întoarce capul și scuipă pe jos. Astăzi e cu siguranță o zi în care se scuipă cam mult.

— Atunci ce cauți pe-aici? Nu-i iubim deloc pe cei care își bagă nasul unde nu le fierbe oala. N-avem nici un astfel de specimen în tot orașul.

— Nu se poate!

— Ba uite că se poate. Și hai, deșartă-ți în viteză sacul. Sau poate că dorești să ne onorezi cu o vizită și să te încălzești la blîndele lumini ale comisariatului.

— Foarte bine, îi zic. Uite cum stă toată tărășenia: nu-l cunosc pe doctorul Almore, n-am auzit niciodată de el și nici nu mă interesează cîtuși de puțin. Am venit aici ca să-mi văd un prieten și să admir peisajul. Dacă găsești că fac altceva, te privește. Și dacă nu-ți place, putem merge și la comisariat ca să ne lămurim în fața ofițerului de serviciu.

— Nu-mi torni baliverne? întreabă el.

— Nu.

— Oh! la dracu, tipul s-a țicnit, zice el brusc și aruncă o privire către casă. Ar face bine să meargă la un doctor. Începe să rîdă, însă fără convingere.

— Ei, haide, eliberează ringul și n-o să ai necazuri.

Apăs din nou pe demaror. Motorul începe să toarcă liniștit.

Ajuns la Los Angeles îmi iau dejunul și urc pînă la biroul meu din Cahuenga Building să văd dacă n-a sosit ceva corespondență. De acolo îl sun pe Kingsley.

— L-am văzut pe Lavery, îi zic. A fost de-ajuns de bădăran ca să-l cred sincer. Am încercat să-l string cu ușa, dar fără folos: probabil că s-au certat și au rupt-o unul cu altul, dar el speră să se pună din nou bine cu ea.

— Atunci trebuie să știe unde este, îmi zice Kingsley.

— Tot ce se poate, dar nu e prea sigur. Apropo, mi s-a întîmplat un lucru cam ciudat pe strada unde locuiește Lavery. Știți că acolo sînt două case. Una e a lui Lavery și alta a doctorului Almore. Și îi explic pe scurt ce s-a petrecut.

O clipă el rămîne tăcut la capătul firului și pe urmă îmi zice:

— E chiar doctorul Albert Almore?

— Da.

— A îngrijit-o pe Crystal o vreme. A venit de mai multe ori în casă la noi în momentul cînd ea era... în fine, cînd bea prea mult. Mi s-a părut că e înnebunit să facă injecții. Soția lui — stai —, da e ceva în legătură cu soția lui. Ah! da, s-a sinucis.

— Cînd? întreb eu.

— Nu-mi aduc aminte. Nu de prea multă vreme. Nu m-am dus pe la ei niciodată. Și acum ce vrei să mai faci?

Îi comunic intenția mea de a merge la Puma Point cu toate că e cam tîrziu pentru a mai porni într-acolo, la ora asta. Îmi răspunde că mai am destul timp fiindcă în munți se întunecă mai tîrziu cu o oră.

Îi răspund că totul e în regulă și închid.

V

Barajul de la Puma Lake e păzit de trei santinele înarmate: una la fiecare capăt al lui și alta la mijloc. Prima îmi face semn să închid geamurile mașinii înainte de a străbate barajul. La o sută de metri de construcție o frînghie prevăzută cu flotoare de plută împiedică bărcile să se apropie prea mult.

Peisajul e populat cu fete îmbrăcate cu pantaloni de culori ce-ți fură ochii, cu costume de baie și încălțate în sandale cu tălpi groase. Cicliști rulează cu prudență pe drum și, din cînd în cînd, cîte un vlăjgan cu ochi neliniștiți trece pe un scuter zgomotos.

La doi kilometri de sat, drumul mare se intersectează cu un drumeag fără importanță care duce în munți. O inscripție scrijelată pe un lemn grosolan și pusă sub indicatorul drumului mare te informează: *Little Fawn Lake, 3 km*. O iau pe acest drum. Timp de doi kilometri nu zăresc decît cîteva cabane izolate. Mai departe, se face un drum foarte îngust și un alt panou de lemn poartă indicația: *Little Fawn – Drum particular – Trecerea interzisă.*

O iau cu Chryslerul meu pe aici și după ce mă strecor cu precauție pe lîngă enorme blocuri de granit, ajung la o barieră făcută din cinci copaci pe care stă scrisă o altă inscripție.

Dincolo de barieră, drumul se răsucește în jurul arborilor, pe cîteva sute de metri; și deodată, dedesubtul meu, îmi apare în fața ochilor un mic lac oval strălucind printre copaci, stînci și ierburi sălbatice, ca o picătură de rouă pe o frunză. La marginea lui cea mai apropiată se află un dig gros de ciment prevăzut cu o balustradă și o veche roată de moară. În apropiere, o cabană de pini necojiți. Dincolo de lac, o mare cabană din magnolier se oglindește în apă; și mai departe, la distanță una de alta, alte două cabane. Toate sînt închise.

La capătul cel mai îndepărtat de dig al lacului se înalță ceva care seamănă cu o estacadă și un chioșc de fanfară. Se vede scris cu litere mari pe un imens panou de lemn: *Camp Kilkare*. Fără să înțeleg prea bine ce ar putea să însemne asta mă dau jos din mașină și mă îndrept spre cabana cea mai apropiată, din spatele căreia se aud loviturile înăbușite ale unui topor.

E clădit otova; nu prea înalt și șchioapătă atunci cînd merge. La fiecare pas, piciorul drept se îndepărtează puțin și talpa descrie o ușoară curbă. Are bărbia acoperită de barbă, ochi albaștri și liniștiți și un păr ușor încărunțit care peste urechi și are neapărată nevoie de o mașină de tuns.

— Cine e?

— Domnul Bill Chess?

— Eu sînt.

Scot din buzunar scrisoarea de recomandare a lui Kingsley și i-o întind. Îi aruncă o privire. Pe urmă se duce în cabană și revine cu ochelarii afimați pe nas. Citește cu grijă scrisoarea și o recitește. O pune în buzunarul cămășii și îmi întinde mîna:

— Încîntat să te cunosc, domnule Marlowe.

Ne strîngem mîna. A lui e aspră ca o pilă.

— Dumneata dorești să vezi cabana lui Kingsley, nu-i așa? Am să ți-o arăt cu plăcere. Sper că nu vrea s-o vîndă?

Mă priveşte în linişte şi degetul său arată spre cealaltă parte a lacului.

— E posibil. Totul se vinde în California.

— Asta-i adevărat. A lui e cabana din magnolier. Tîmplărie de brad, terasă de beton, temelie şi grinzi de piatră, sală de baie şi duşuri, jaluzele peste tot, un mare şemineu. O sobă cu petrol în camera mare — totul e de cea mai bună calitate. A costat în jur de opt mii de dolari şi asta e o sumă colosală pentru o cabană de munte. Pe colină se află de asemenea un rezervor de apă.

— În ceea ce priveşte lumina şi telefonul? întreb eu ca să mă aflu în vorbă.

— Lumină electrică este, desigur, dar nu şi telefon.

— Nu locuieşte nimeni acolo în clipa de faţă?

— Nimeni. Doamna Kingsley a fost aici, acum cîteva săptămîni. A coborît în oraş şi va reveni, cine ştie cînd. Nu ţi s-a spus?

Par surprins.

— De ce? E de vînzare împreună cu cabana?

Mă priveşte pieziş; pe urmă îşi dă capul pe spate şi izbucneşte în rîs. Hohotele sale, asemănătoare zgomotului unui tractor, spulberă liniştea locurilor.

— Doamne sfinte! Nu-i rea deloc. Cică e de vînzare împreună cu... (Izbucneşte din nou în rîs şi pe urmă gura i se strînge la fel de tare ca o capcană de lupi.) Mda, e o cabană drăguţă, afirmă el privindu-mă cu atenţie.

— Paturile sînt confortabile? îl întreb.

Se apleacă spre mine şi îmi surîde.

— Poate că vrei să-ţi dau una la moacă?

Îl privesc cu gura căscată.

— Mă iei cam repede, îi zic, ce s-a întîmplat?

— De unde să ştiu eu dacă paturile sînt confortabile? mormăie el aplecîndu-se pe vine astfel încît să poată să-mi trimită o directă dacă s-ar fi ivit prilejul.

— De ce n-ai şti? Nu mai insist. O să-mi dau seama singur.

— Mda, zice el cu amărăciune. Crezi că nu pot recunoaşte după miros un sticlete atunci cînd întîlnesc vreunul. M-am jucat de-ajuns cu ei de-a pisica şi şoarecele pe tot cuprinsul Statelor Unite. Mă plictiseşti, amice! Ca dealtfel şi Kingsley. Deci aşa, tocmeşte un detectiv ca să urce aici pentru a vedea dacă îi port sau nu pijamalele? Ascultă, bătrîne, poate am eu un picior ţeapăn, dar femeile pe care le-am avut...

Dau din mînă ca să-l liniştesc şi sperînd din toată inima că n-o să mi-o apuce ca să mă zvîrle în lac.

— Vorbeşti prostii, îi zic. N-am venit aici ca să fac o anchetă în legătură cu viaţa dumitale amoroasă. Nu l-am văzut niciodată pe domnul Kingsley pînă azi dimineaţa. Ce naiba te-a apucat?

Îşi pleacă ochii şi îşi freacă furios gura cu dosul palmei, ca şi cum ar vrea să-şi facă un rău. Pe urmă îşi întinde mîna în faţa ochilor, îşi strînge degetele într-un pumn noduros, îl deschide din nou şi îşi priveşte degetele; ele tremură puţin.

— Iartă-mă, domnule Marlowe, spune el rostind vorbele rar. Am făcut-o lată noaptea trecută şi acum am un cap cît o baniţă. Trăiesc aici singur de o lună şi-am ajuns într-o dungă tot vorbind la pereţi. Mi s-a întîmplat ceva...

„M-a părăsit, bolboroseşte el. M-a părăsit de o lună. Vineri 12 iunie; o să ţin minte această zi...

Tresar. 12 iunie e ziua în care Crystal Kingsley ar fi coborît în oraş pentru o petrecere.

— Bineînţeles că dumitale nu îţi pasă, mai adaugă el.

— Desigur că asta nu mă priveşte deloc, dar dacă te pot alina...

— E o fată nostimă, reia el cu glas uşor. Un pic cam prostuţă cîteodată dar nostimă. Între mine şi Muriel a fost o dragoste la prima vedere. Am întîlnit-o într-o circiumioară de pe Riverside în urmă cu un an şi trei luni. Nu era totuşi genul de cîrciumă unde un tip să se poată aştepta să întîlnească o fată ca Muriel. Dar aşa a fost să fie. Ne-am căsătorit. O iubeam.

Mă mişc uşor ca să-i arăt că sînt încă acolo, dar nu zic nimic, de teamă să nu destram farmecul povestirii.

El continuă cu tristeţe:

— Dar ştii cum e cu căsniciile. După un timp, un ticălos ca mine vrea o altă fustă. E poate scîrbos, dar aşa s-a întîmplat.

Mă priveşte şi îi spun că înţeleg ce vrea să spună.

Scot din buzunar o butelcuţă cu whisky şi i-o întind. Trage o duşcă zdravănă şi pune butelca pe o stîncă din apropiere.

— Da, reia Bill Chess, toţi cei de la munte sînt pe jumătate ţicniţi şi o să ajung şi eu la rîndul meu la fel. Iată-mă bine aranjat aici, nu tu chirie de plătit, o pensie bună şi o jumătate din capitalul meu plasat în bonuri ale Apărării. Am cea mai nostimă blondină din cîte am văzut şi sînt atît de cretin că nu-mi dau seama. Şi mă duc să caut alta. (Arată cu degetul cabana din magnolier de pe malul celălalt.) Drept în faţa casei, chiar în dreptul ferestrelor, o prostituată de care îmi pasă cît de-o ceapă degerată?! Ce înseamnă să fii prost!

Eu respir cu gura deschisă, la fel de liniştit ca un hoţ în spatele unei draperii.

— La dracu, zice el în sfîrşit. Crezi că aş fi putut să mă duc aiurea şi să găsesc un alt gen de fată. Dar tipa de pe malul celălalt e blondă ca Muriel, aceeaşi talie, aceeaşi greutate şi aproape aceeaşi culoare a ochilor. Dar, totuşi, e a naibii de diferită. Desigur, nu e rău făcută, dar nu foarte bine, şi nici chiar pe jumătate foarte bine, după părerea mea. Bun, mă aflu într-o zi pe acolo, ca să ard gunoaiele şi să mă ocup ca deobicei de straturile de ceapă. Apare în uşa din spate în pijama de mătase. Îmi zice cu glasul ei leneş: vrei un pahar, Bill? Nu trebuie să munceşti aşa de mult cînd e atît de frumos afară. Iar eu, cum îmi place să beau, intru în bucătărie şi dau pe gît unul. Şi pe urmă mai beau unul şi încă unul şi iată-mă în casă. Şi de ce mă apropii mai mult de ea, de ce are aerul că îi place chestia asta.

Se opreşte din povestit şi mă cercetează cu atenţie.

— M-ai întrebat dacă paturile sînt confortabile şi asta m-a iritat la culme. Spuneai asta fără răutate, dar eu am prea multe amintiri care mă apasă. Da, patul în care m-am aflat era foarte confortabil.

Se opreşte din vorbit. Las ca vorbele să i se ducă în vînt. Se apleacă să ia butelca, pradă unei vizibile lupte interioare. Ca deobicei, whisky-ul cîştigă. Trage din nou o duşcă zdravănă şi înfundă bine dopul, ca şi cum asta ar servi la ceva. Culege o piatră şi o aruncă în apă.

— Am revenit pe dig, continuă el cu o voce deja voalată de alcool...

— Iar ea a plecat, zic pentru a-l îndemna să vorbească mai departe.

— În aceeaşi noapte, nici măcar nu eram acasă. Mă dispreţuiam prea mult ca să rămîn doar pe jumătate beat. M-am urcat în Ford, am apucat-o spre nordul lacului şi m-am făcut ţăndări împreună cu alţi doi tipi. Asta nu m-a uşurat. Către orele patru dimineaţa, am ajuns din nou acasă dar Muriel plecase cu valizele şi nu mi-a lăsat decît un bileţel pe birou şi puţină cremă de pe obraz pe pernă.

Scoate dintr-un portofel o bucată de hîrtie mototolită şi

mi-o întinde. Biletul fusese scris cu creionul pe o foaie smulsă dintr-o agendă. Citesc: „Regret, Bill, dar prefer să mor decît să mai rămîn cu tine un singur minut". I-o dau înapoi.

— Şi de cealaltă parte? întreb arătînd malul din faţă.

Bill Chess ia o piatră plată şi încearcă să facă oglinda pe luciul apei dar nu izbuteşte.

— De cealaltă parte nimic, zice el. Şi-a făcut bagajele şi a plecat şi ea în aceeaşi noapte. N-am mai văzut-o. Nu simt nici o dorinţă s-o mai revăd. N-am avut nici o veste de la Muriel toată luna; nici măcar un cuvînt. N-am nici o idee de locul unde se află. Poate că e cu un altul. Sper să se poarte cu ea mai bine decît m-am purtat eu.

Se ridică, scoate cheile din buzunar şi le agită.

— Dacă doreşti să arunci o privire prin cabana lui Kingsley nimic nu te poate împiedica. Mulţumesc că m-ai ascultat şi îţi sînt recunoscător pentru whisky. Ţine!

Apucă butelca şi îmi întinde ceea ce a mai rămas dintr-o fiolă de jumătate de litru.

VI

Ajungînd la malul lacului îl urmez pe Bill Chess pe digul strîmt de ciment. Îşi leagănă piciorul ţeapăn şi se ţine de o coardă întinsă între doi piloţi de fier. La o margine, a digului apa acoperă betonul într-o curgere leneşă.

Urc în spatele lui treptele de lemn care duc la cabana lui Kingsley. Chess descuie uşa şi intrăm în încăperea principală, mare şi primitoare, cu covoare indiene şi mobilier caracteristic locuinţelor de munte.

Două camere au paturi duble. Alta are un mare pat în mijloc, acoperit cu o cuvertură crem — E camera stăpînilor, zice Bill Chess.

O latură a încăperii e ocupată de dulapuri cu uşi glisante. Deschid unul şi arunc o privire înăuntru. E plin cu veşminte femeieşti, bune pentru o vacanţă la ţară. Bill Chess mă urmăreşte cu un aer nemulţumit. Închid la loc uşa şi deschid un sertar adînc cu pantofi aşezaţi claie peste grămadă. Se află acolo cel puţin o jumătate de duzină. Îl închid la loc şi mă ridic.

Bill Chess mi se pune în cale cu bărbia înainte şi cu pumnii săi puternici atîrnînd de-a lungul şoldurilor.

— Hei, te interesează hainele femeieşti? întreabă el cu o voce mînioasă.

— Am motive, îi răspund. Între altele, pentru că doamna Kingsley nu s-a întors acasă de cînd a plecat de-aici. Soţul ei n-a mai văzut-o. Nu ştie unde este.

El lasă să-i cadă pumnii deschizîndu-i şi închizîndu-i cu încetineală.

— Un sticlete, asta eşti, şuieră el. Prima idee este totdeauna cea mai bună. Şi cum i-am deschis! Şi cum i-am plîns pe umeri! Amice, sînt un tîmpit.

— Pot să păstrez un secret ca oricare altul, ripostez eu.

Mă reîntorc în camera principală şi ies din nou pe peron aşteptînd ca Bill Chess să închidă uşa. După ce minuieşte cheia se întoarce către mine cu un dezgust vizibil. Protestez:

— Nu ţi-am cerut să-mi destăinuieşti tribulaţiile dumitale sentimentale, dar nici nu te-am împiedicat s-o faci. Kingsley n-o să afle niciodată de la mine că te-ai culcat cu nevasta lui decît dacă în spatele acestui lucru nu se află ceva pe care nu pot să mi-l explic încă.

— Du-te la naiba! zice el.

— Pot să mă duc dacă vrei. Dar există vreo şansă ca soţia dumitale şi cea a lui Kingsley să fi plecat împreună?

— Nu înţeleg.

— Cînd ai plecat să-ţi îneci amarul în alcool poate că ele s-au certat, s-au lămurit şi apoi s-au putut pune pe plîns una în braţele celeilalte. Pe urmă, doamna Kingsley a luat-o în maşină pe soţia dumitale. Îi trebuia doar un mijloc de transport, nu-i aşa?

Îmi dau seama că am spus o idioţenie, dar el o ia în serios.

— Nici vorbă. Muriel nu plînge în braţele nimănui. Au uitat să o prevadă cu glande lacrimale. Şi, dealtfel, îşi are propriul ei Ford.

— E doar o idee care mi-a venit într-o doară.

— Dacă îţi mai vin altele asemănătoare, lasă-le să se ducă pe apa sîmbetei.

— Pentru un tip care îşi dezleagă limba în faţa unui necunoscut eşti al naibii de bănuitor.

El face un pas spre mine:

— Vrei să ne batem?

— Ascultă-mă, bătrîne, fac tot ce pot ca să mă conving că eşti un tip de treabă, dar ajută-mă puţin, ce naiba!

El respiră zgomotos pe urmă lasă să-i cadă din nou pumnii într-un gest de neputinţă.

— Asta e! N-aş fi putut crede că pot să fac fermecătoare după amiaza cuiva! suspină el. Vrei cumva să dăm o raită în jurul lacului?

— De acord, dacă piciorul dumitale rezistă.

— A rezistat de mai multe ori pînă acum.

Plecăm unul lîngă altul, din nou prieteni. Dacă ar dura măcar cincizeci de metri! Drumul, destul de lat pentru a lăsa să treacă o maşină, e mai sus decît nivelul lacului şi şerpuieşte printre bolovani mari. La jumătatea distanţei pînă la capătul opus se află cea de a doua cabană, mai mică şi construită pe o temelie de stîncă. Cea de a treia cabană e ridicată dincolo de capătul lacului, pe un mic platou aproape orizontal. Ambele sînt închise şi par nelocuite de multă vreme.

Bill Chess mă întreabă după o clipă de tăcere:

— Deci tîrfuliţa aceea a şters-o?

— Aşa se pare.

— Eşti un sticlete adevărat sau un detectiv particular?

— Un detectiv particular.

— Atunci ţipa a plecat cu vreunul?

— Aşa am impresia.

— Desigur că aşa e. Avea o groază de amorezi.

— Aici?

Nu-mi răspunde.

— Pe unul dintre ei îl cheamă Lavery?

— Nu pot să-ţi spun.

— Nu e nici un secret cu ăsta, îi zic. Individa a trimis o telegramă din El Paso anunţînd că pleacă împreună cu Lavery în Mexic.

Scot telegrama din buzunar şi i-o întind. Scotoceşte prin cămaşă căutîndu-şi ochelarii şi se opreşte să citească. Pe urmă îmi înapoiază hîrtia, îşi scoate ochelarii şi priveşte gînditor apa albastră.

— Vezi dumneata, confidenţă pentru confidenţă. Asta poate să compenseze puţin ceea ce mi-ai spus.

— Lavery a trecut o dată pe aici.

— Şi el admite, într-adevăr, că a văzut-o acum două luni. Probabil că aici. Pretinde că nu a mai întîlnit-o de atunci. Nu ştiu dacă trebuie să-l credem.

— Oare nu-i cu el acum?

— El spune că nu.

— Nu cred că fetiţa e genul care se încurcă în amănuntele unei căsătorii, zice el sec. Un concubinaj e mai aproape de felul său de a vedea lucrurile.

Ajungem la capătul lacului. Îl las pe Chess sus şi cobor la micul debarcader. Mă sprijin cu coatele de balustrada de lemn.

În adîncul lacului zăresc ceva care seamănă cu o platformă. Nu înţeleg şi-l întreb pe Bill Chess ce este.

— Asta servea drept debarcader înainte de construcţia digului care a făcut să crească nivelul apelor cu doi metri.

O barcă se leagănă agăţată cu o frînghie uzată de un pilon.

Deodată simt o mişcare lîngă mine şi Bill Chess strigă cu o voce care răsună ca tunetul în munţi:

— Priveşte!

Degetele lui noduroase îmi intră în carnea braţului. E aplecat peste balustradă şi scrutează adîncul cu ochi de nebun. Privesc la rîndul meu capătul pontonului scufundat.

Încet, ceva iese din umbra unei bîrne înverzite, apoi dispare din nou sub construcţia de lemn. Într-adevăr, seamănă prea mult cu un braţ omenesc. Bill Chess înţepeneşte. Se întoarce fără un cuvînt şi se apropie şchiopătînd de un morman de bolovani. Respiraţia sa şuierătoare mă arde. Reuşeşte să ridice unul pînă la nivelul pieptului şi revine în colţul unde mă aflu. Cred că bolovanul atîrnă mai mult de douăzeci de kilograme. Muşchii gîtului lui Bill sînt încordaţi.

Se opreşte la mal şi ridică bolovanul mai sus. Rămîne cîteva clipe privind adîncurile şi calculînd distanţele. Apoi aruncă bolovanul în apă cu toată puterea. Stropi de apă ne împroaşcă pe amîndoi. Pietroiul cade vertical drept în colţul pontonului scufundat, acolo unde am zărit mişcarea aceea ciudată.

Vreme de cîteva secunde nu se zăreşte decît un vîrtej confuz, pe urmă cercurile din apă se lărgesc, o urmă de spumă marcînd centrul. Se aude un zgomot surd de lemn care se rupe sub apă şi care pare să ajungă la noi mult timp după ce a răsunat de fapt. O scîndură veche şi putrezită ţîşneşte la suprafaţă, se înalţă cu vreo treizeci de centimetri, apoi cade din nou în apă şi începe să plutească. Adîncurile se limpezesc din nou. Ceva se mişcă acolo fără să pară a fi o scîndură. Urcă încet: o formă lungă şi întunecată care se leagănă leneş. Ajunge la suprafaţă fără grabă. Zăresc nişte lînă neagră şi mîncată de apă, o haină de piele, mai întunecată ca o cerneală şi un pantalon.

Mai zăresc de asemenea şi pantofi şi un morman de păr blond care, pentru o clipă, se desfăşoară în apă şi apoi se strînge la loc.

Vedenia se mai clatină încă o dată: un braţ atinge suprafaţa apei şi acest braţ se termină cu o mînă umflată care pare a unei fantome. Şi apoi apare chipul. Nu mai e decît o masă cenuşie, umflată, fără trăsături, fără ochi, fără gură. Un coşmar cu păr omenesc.

Un colier greu de pietre verzi mai înconjoară încă ceea ce a fost un gît. E pe jumătate incrustat în carne şi ceva strălucitor reţine unele lîngă altele pietrele mari şi verzi.

Bill Chess se agaţă cu disperare de balustradă.

— Muriel! strigă el cu o voce aspră. Pentru Dumnezeu, e Muriel!

Vocea sa pare să ajungă la mine de foarte departe, de cealaltă parte a colinei, trecînd printr-o cortină de arbori deşi şi liniştiţi.

VII

Prin geamul de sticlă al biroului zăresc că unul din capetele tejghelei e garnisit cu dosare pline de praf. Pe geam, în partea de sus a uşii, stă scris: Şeful Poliţiei — Căpitan de pompieri — Agent de poliţie.

Un bărbat e aşezat la birou într-un fotoliu de lemn ale cărui picioare sînt fixate de scînduri, în faţă şi în spate, ca nişte schiuri. O scuipătoare de-ajuns de mare ca să cuprindă un furtun de incendiu e sprijinită de piciorul drept al bărbatului. Poartă o pălărie stetson muiată de sudoare şi lăsată pe ceafă iar mîinile sale mari sînt încrucişate pe burtă, mai sus de centura unui pantalon care n-a mai văzut o perie de praf din antichitate.

Are urechi mari, ochi prietenoşi şi fălcile i se mişcă încet: pare la fel de periculos ca un iepure dar parcă e mai puţin nervos.

Aprind o ţigară şi, din priviri, caut o scrumieră.

— Încearcă pe podea, fiule, îmi spune simpaticul gras.

— Sînteţi şeriful Patton?

— Agent de poliţie şi şerif... Mă ocup de tot ceea ce ţine de lege aici. De data asta sînt doi bravi tipi care candidează contra mea şi s-ar putea să fiu dat deoparte. Treaba de aici îmi aduce 80 de dolari pe lună, la care se adaugă casa, lemne de foc şi electricitatea. Nu-i chiar rău, în nenorociţii ăştia de munţi.

— Nimeni n-o să vă scoată din funcţie, îi zic. O să aveţi o mare publicitate!

— Da? întreabă el cu nepăsare după ce proiectează cîţiva stropi de jus în scuipătoare.

— Bineînţeles, cu condiţia ca jurisdicţia dumneavoastră să se întindă pînă la Little Fawn Lake.

— Proprietatea lui Kingsley? Desigur. Ceva nu e-n regulă acolo, fiule?

— E o femeie moartă în lac.

El îşi descleştează mîinile şi se scarpină după o ureche. Se ridică în picioare, apucă fotoliul şi-l azvîrle cu dibăcie în spate. E un tip uriaş: un adevărat zdrahon.

— E o persoană pe care o cunosc? întreabă el nemulţumit.

— Muriel Chess. Trebuie s-o ştiţi. Soţia lui Bill Chess.

— Da, îl cunosc pe Bill Chess.

— Pare să fie o sinucidere, continui eu. A lăsat o scrisoare zicînd că pleacă, dar asta ar putea fi la fel de bine anunţul unei sinucideri. Nu arată prea bine. E şi normal, a stat ceva timp în apă: trebuie să fie mai mult de o lună.

El se scarpină după cealaltă ureche.

— Cum s-a întîmplat?

Privirea lui mă scrutează şi acum cu calm dar inchizitorial.

— S-au certat acum o lună, îi explic eu. Bill a plecat de cealaltă parte a lacului şi a rămas acolo mai multe ore. Cînd s-a reîntors, ea nu mai era acasă. De-atunci n-a mai văzut-o.

— Înţeleg. Şi cine eşti tu, fiule?

— Mă cheamă Marlowe. Am urcat din Los Angeles ca să vizitez proprietatea. Am o scrisoare de recomandare de la Kingsley pentru Chess. Am făcut împreună turul lacului şi am ajuns pînă la debarcader. Stăteam sprijiniţi de balustradă şi priveam apa cînd deodată am zărit ceva care semăna cu un braţ de om şi care se ivea de sub vechiul debarcader scufundat. Bill a zvîrlit un bolovan în apă şi cadavrul a urcat la suprafaţă.

Patton mă ascultă fără să facă o mişcare.

— Şerifule, ar trebui poate să ne întoarcem acolo în

viteză. Tipul e pe jumătate nebun din pricina șocului și mai e pe deasupra și singur.

— A băut ceva?

— N-a băut prea mult pînă cînd l-am lăsat acolo. Am avut la mine o sticlă de o jumătate de litru, dar se poate s-o fi băut toată de cînd vorbim.

Patton se îndreaptă spre biroul în formă de cilindru și trage un sertar. Scoate de acolo trei sau patru fiole pe care le privește în lumină.

— Asta-i aproape plină. E un Mount Vernon. Cred că o să-l calmeze. Administrația nu-mi dă bani ca să cumpăr alcool pentru cazuri urgente. Atunci fac din cînd în cînd mici rechiziții. Eu nu beau niciodată. Nu pot să-i pricep pe tipii care se înnebunesc după așa ceva.

Pune fiola în buzunarul său din stînga, închide cu cheia biroul și ridică scîndura tejghelei ca să poată trece. Pe geamul ușii atîrnă o pancartă. O citesc cînd ies. Sună așa: „Mă întorc poate peste douăzeci de minute."

— Vreau să-l iau și pe doctorul Hollis, zice el. Vin imediat înapoi. E mașina dumitale? Atunci poți să mă urmezi de îndată ce vezi că reapar.

Se urcă într-o mașină care are o sirenă, două faruri roșii, două faruri pentru ceață, placa albă și cea roșie a mașinilor de pompieri, o altă sirenă de alarmă aeriană pe acoperiș, trei topoare, colaci de frînghie, un pneu suplimentar atașat la roata de rezervă.

Într-un colț al parbrizului, pe o mică placardă albă stă scris cu litere groase:

„Atenție, alegători! Păstrați-l pe Jim Patton ca agent de poliție, fiindcă e prea bătrîn ca să învețe să mai muncească"

Mașina lui Patton întoarce și se îndepărtează într-un nor de praf alb.

VIII

Patton se oprește în fața unei case de lemn vopsită în alb. Intră în ea și iese aproape imediat cu un bărbat care ia loc pe scaunul din spate, lîngă topoare și frînghii. Mașina poliției revine în dreptul meu și eu o pornesc după ea. Mergem pe artera principală trecînd printre șorturi, jerseie reiate, fulare, genunchi noduroși și buze roșii. La ieșirea din sat oprim în fața unei cabane. Patton dă drumul la sirenă. Un bărbat în salopetă albastră apare în cadrul unei uși.

— Urcă, Andy, avem de lucru.

Omul în salopetă dă din cap fără entuziasm și dispare înăuntru. Iese din nou purtînd pe cap o pălărie de vînător de lei și urcă în mașina lui Patton care demarează. Trebuie să aibă vreo treizeci de ani, e brunet, slab și are aerul de abrutizat și subalimentat al celor de pe aici.

O pornim mai departe spre Little Fawn Lake. Reușesc să înghit destul praf ca să-mi transform traheea într-un veritabil șantier de fabricat cărămizi.

Cînd ajungem la marginea lacului, Patton coboară și privește de departe micul ponton. Bill Chess e așezat acolo, complet gol, cu capul între mîini. Ceva nelămurit este întins lîngă el pe scîndurile ude.

— Am putea să mai mergem nițel cu mașinile, zice Patton.

Cele două mașini o pornesc din nou spre capătul lacului. Acolo coborîm pe ponton în spatele lui Bill Chess. Doctorul se oprește și tușește într-o batistă pe care o privește apoi gînditor. Are ochi în formă de bile de loto așezați pe o față ascuțită și tristă de bolnav.

Ceea ce a fost odată o femeie zace pe burtă cu o coardă trecută pe sub brațe. Piciorul lui Bill, țeapăn și însemnat cu o cicatrice la genunchi e așezat în fața lui. Pe celălalt l-a strîns la piept și și-a sprijinit fruntea pe genunchi. Nu se mișcă și nu ne privește cînd sosim lîngă el. Patton scoate fiola de Mount Vernon, îi deșurubează dopul și i-o întinde:

— Trage-i o dușcă zdravănă, Bill.

În aer plutește un miros oribil și sfîșietor. Dar nici Chess, nici Patton, nici doctorul nu par să bage de seamă. Andy se duce la mașină să caute o pătură cenușie și murdară și o aruncă pe cadavru; pe urmă, fără să spună o vorbă, se duce să vomite sub un brad.

Bill Chess bea cu sorbituri lungi și rămîne așezat cu fiola pusă pe genunchi. Începe să vorbească pe un ton indiferent, fără să privească pe nimeni, fără să se adreseze cuiva în mod special. Povestește despre cearta lor, despre ceea ce s-a întîmplat după aceea, fără să spună și de ce s-a întîmplat. Nu pomenește nici măcar din întîmplare numele lui Kingsley. Pe urmă ne lămurește că după plecarea mea a luat o frînghie, s-a dezbrăcat, a intrat în apă și a scos cadavrul.

Patton începe să mestece în liniște tutun. Pe urmă strînge din dinți și se apleacă să ridice pătura. Întoarce cadavrul cu grijă, ca și cum acesta ar fi gata să se fărîme. Soarele întîrziat al acestui sfîrșit de după amiază clipește pe impunătoarele pietre verzi ale colierului, pe jumătate încrustat în jurul gîtului umflat. Patton își îndreaptă spatele său mare și își șterge nasul într-o batistă mare.

— Ce zici, doctore?

— În legătură cu ce? întreabă bărbatul cu ochii ca două bile de loto.

— Care ar fi cauza și data probabilă a morții?

— Nu fi caraghios, Patton.

— Adică nu poți să spui nimic? întreabă Patton.

— Privind așa ceva? Doamne sfinte!

Patton susține:

— E vorba totuși de o înecată, în orice caz. Dar parcă poți să fii sigur... Cîteodată victima este otrăvită sau omorîtă cu cuțitul și pe urmă e aruncată în apă pentru ca totul să pară drept altceva.

— Asta-i treaba sticleților, mormăie Chess.

Își trage pe el pantalonii și se așază pe pămînt pentru a-și pune pantofii și cămașa. După asta, se ridică, înșfacă sticla, bea o înghițitură și o pune din nou cu grijă pe scînduri. Pe urmă își întinde mîinile păroase spre Patton.

— Haide, știu ce aveți în cap, băieți! Puneți-mi cătușele și s-o ștergem, strigă el cu o voce mînioasă.

Patton se preface că n-a auzit nimic, se apleacă peste balustradă și privește în adîncul apei.

— Ciudat loc pentru a descoperi un cadavru. Curentul l-ar fi dus spre dig și nu încoace.

Bill Chess își lasă în jos mîinile și zice liniștit:

— A făcut-o ea singură. Era o înotătoare de prim rang. A sărit în apă și a înotat pînă sub scînduri și acolo s-a înecat dinadins.

— Nu prea sînt de părerea ta, Bill, răspunde Patton pe un ton liniștit.

Ochii săi sînt la fel de goi ca niște farfurii abia cumpărate.

Bill Chess mormăie și ia din nou sticla. Privindu-le figurile grave de munteni nu mă simt în stare să ghicesc ce gîndesc ei cu adevărat.

Pe un ton indiferent Patton observă:

— A vorbit careva de-o scrisoare?

Chess cotrobăie în portofelul său și scoate o bucată de hîrtie în pătrățele. Patton o ia și o citește cu atenție.

— S-ar părea că nu e datată, remarcă el.

Bill Chess dă din cap posomorît.

— Nu, ea a plecat acum o lună, pe 12 iunie.

— Parcă te-a mai părăsit odată, nu-i așa?

— Da.

Bill Chess îl privește fix pe Patton:

— M-am îmbătat și m-am dus la o pușcuță. S-a întîmplat chiar înainte de prima ninsoare din decembrie anul trecut. A plecat pentru o săptămînă dar s-a întors și m-a iertat. Mi-a spus că a trebuit să plece pentru o vreme ca să se liniștească și că a stat la o prietenă cu care a lucrat la Los Angeles.

— Cum o cheamă pe prietenă? întreabă Patton.

— N-a spus niciodată și nici n-am întrebat-o. Dealtfel, tot ceea ce făcea Muriel mi se părea minunat.

— Desigur. Dar nu cumva a lăsat scrisoarea cu această ocazie? întreabă încetișor Patton.

— Nu.

— Scrisoarea pare cam veche, zice Patton studiind-o cu atenție.

— O trambalez cu mine de o lună, mormăie Chess. Dar care ți-a spus că m-a mai părăsit o dată?

— Nu mai țin minte, zice Patton. Așa se-ntîmplă-ntotdeauna într-o văgăună ca asta. Se află imediat totul. Mai puțin poate în timpul verii, cînd vin o groază de turiști.

Cîteva clipe nimeni nu spune nimic iar pe urmă Patton își continuă gînditor vorba:

— Spui că te-a părăsit pe 12 iunie. Unde crezi c-a putut să se ducă? Iar cei din cabanele astea din fața erau aici?

Bill Ches mă privește și chipul lui se întunecă și mai mult.

— Întreabă-l pe băgărețul ăsta împuțit, deși cred că deja ți-a turnat o întreagă poveste.

Patton nu se uită la mine. Privește cu interes dincolo de lac la crestele munților.

— Domnul Marlowe nu mi-a spus absolut nimic, Bill, în afară de faptul că un cadavru plutește în băltoaca asta. Și, de asemenea, că tu credeai că Muriel te-a părăsit și că ți-a lăsat o scrisoare. Vezi ceva rău în chestia asta?

Tăcerea coboară din nou. Bill Chess își pleacă ochii spre pătura care acoperă cadavrul, la cîțiva pași de el. Strînge din pumni și o lacrimă i se rostogolește pe obraz.

— Doamna Kingsley se afla aici. A plecat în aceeași zi. Nu se mai afla nimeni în celelalte cabane.

Patton aprobă și rămîne tăcut. Atunci Bill Chess exclamă din nou furios:

— Închideți-mă, feciori de cățele ce sînteți! Eu sînt ucigașul. Eu am înecat-o. Era soția mea și o iubeam. Sînt un ticălos, am fost totdeauna un ticălos și voi rămîne un ticălos, dar totuși o iubeam. Poate că nu înțelegeți! Nici nu merită să încercați. Închideți-mă o dată, neam de troglodiți!

Nici unul dintre noi nu suflă o vorbă.

Bill Chess își privește pumnul său mare și ars de soare. Îl ridică și-și lovește chipul cu toată forța.

— Na, pui de lele! suspină el.

Din nas începe să-i curgă încet sînge. Bill rămîne nemișcat iar sîngele îi ajunge la buze și se scurge pînă la bărbie. O picătură se zdrobește de cămașă.

Patton îi zice liniștit:

— Trebuie să te duc în sat pentru interogatoriu. Nu te acuz de nimic, să știi, însă cei de jos trebuie să-ți vorbească.

Bill Chess răspunde cu calm:

— Pot să-mi schimb hainele?

— Bineînțeles. Andy, du-te cu el. Și vezi dacă nu găsești ceva în care să transportăm cadavrul.

Cei doi o pornesc pe cărarea care duce spre capătul lacului.

IX

La hotelul Capul de Indian înghit ceea ce ei numesc un meniu fix: iau și un coniac de la care pretind smerit să-mi potolească vînzoleala din stomac produsă de mîncare și apoi ies în stradă.

În Chrysler-ul meu găsesc o fată slăbuță, brunetă, cu un aer grav, îmbrăcată cu un pantalon negru.

— Mă numesc Birdie Keppel, se recomandă ea cu voiciune. Ziua lucrez într-un institut de înfrumusețare iar noaptea sînt ziaristă la *Ecoul* din Puma Point. Iertați-mă că am năvălit în mașina dumneavoastră.

— Nu face nimic. Ați vrut doar să ședeți aici sau doriți să vă conduc undeva?

— Domnule Marlowe, am vorbit de biata Muriel Chess cu doctorul Hollis, îmi zice ea. M-am gîndit că mi-ați putea furniza cîteva informații în plus. Din cîte am înțeles, dumneavoastră ați găsit cadavrul.

— De fapt, Bill Chess. Eu doar mă aflam cu el. Ați vorbit cu Jim Patton?

— Nu încă. Dealtfel, Jim nici nu mi-ar spune mare lucru.

— Ce doriți de fapt să știți?

— Aș vrea să-mi povestiți cum s-au petrecut lucrurile. Din cîte am înțeles de la doctor cadavrul arată groaznic pentru că a stat multă vreme în apă.

— Da. Probabil vreo lună, timp în care Bill a crezut că ea a fugit de-acasă. N-are nici un rost să ne gîndim la altceva. Scrisoarea pe care a lăsat-o e a unei sinucigașe.

— Nu e nici o îndoială în acest sens, domnule Marlowe?

— Îmi închipui că poliția are întotdeauna îndoieli în astfel de cazuri.

— Dar dumneavoastră?

— Părerea mea n-are nici o valoare.

— Muriel Chess nu vă interesează?

— De ce m-ar interesa Muriel Chess, oricum ar sta lucrurile?

Ea își stinge cu grijă țigara în scrumiera de la bordul mașinii.

— N-aveți decît să credeți ce vreți, zice ea. Dar e un amănunt la care ar trebui să reflectați, dacă nu cumva deja îl și știți. Acum vreo șase săptămîni un sticlete din Los Angeles pe nume De Soto a venit aici. Al naibii de prost crescut. Nu ne-a plăcut cum s-a purtat cu noi, așa că nu i-am spus mare lucru. Mă refer la noi, cei de la ziar. Avea asupra lui o fotografie și căuta o femeie cu numele de Mildred Haviland. Chipurile se afla în misiune. Fotografia era, oarecare, făcută de un amator, nu o fotografie de la poliție. Ne-a spus că după informațiile pe care le deține tipa ar locui prin împrejurimi. Individa din poză aducea al naibii de mult cu Muriel Chess. Părul însă părea roșcat și nu era coafată așa cum și-l aranja aici iar sprîncenele îi erau smulse, ceea ce schimbă mult înfățișarea unei femei. Și totuși, semăna al naibii de bine cu nevasta lui Bill Chess.

Bat toba cu degetele pe marginea portierei și după o clipă de tăcere o întreb:

— Ce i-ați spus polițistului?

— Absolut nimic. Dealtfel, nici nu eram siguri. Apoi, nu ne-au plăcut manierele lui. În al treilea rînd, chiar dacă am fi fost siguri şi ne-ar fi plăcut cum se poartă, am fi preferat să nu-l trimitem la Muriel. De ce am fi făcut-o? Toţi facem în viaţă fapte pe care le regretăm.

— De Soto l-a văzut pe Patton?

— Cu siguranţă. Dar Patton nu ne-a spus-o niciodată.

— De Soto v-a arătat insigna de inspector?

Ea se gîndeşte o clipă.

— Nu-mi aduc aminte. Felul lui de a vorbi ne-a fost de-ajuns. Se purta ca un împuţit de sticlete din oraş.

— Muriel a aflat de tip?

Ea ezită. Priveşte îndelung prin parbriz, pe urmă îşi întoarce capul şi face semn că da.

— Şi ce-a zis?

— Nimic. A început să rîdă, dar cu un aer încurcat, ca atunci cînd ţi se povesteşte pe un ton amuzant o întîmplare care nu e de fapt caraghioasă. Pe urmă a plecat. Cred că i-am zărit în ochi, pentru o clipă, o licărire ciudată. Ei, ce ziceţi, domnule Marlowe, tot nu vă interesează Muriel Chess?

— De ce m-ar interesa? Pînă în această după amiază n-am auzit niciodată de ea.

Fata coboară din maşină şi îmi zice:

— Se spune că mă descurc excelent la machiaje; ca ziaristă însă sînt o catastrofă. Noapte bună.

— Noapte bună! îi răspund eu şi fata se îndepărtează în întuneric.

Cobor la rîndul meu din Chrysler şi mă îndrept spre pitorescul birou al companiei de telefoane.

X

Intru într-o cabină telefonică. Pentru nouăzeci de cenţi pot să vorbesc cu Deracy Kingsley cinci minute. Îl găsesc acasă şi răspunde imediat. Dar convorbirea e perturbată de numeroşi paraziţi din pricina munţilor.

— Ei, ce-ai găsit pe-acolo pe sus? mă întreabă Kingsley pe un ton autoritar şi sigur de el însuşi.

— Am găsit mai multe decît credeam, răspund eu. Şi nimic interesant în ceea ce ne priveşte. Sînteţi singur?

— Ce-are a face?

— Din partea mea mi-e perfect egal. Însă eu ştiu ce vreau să vă spun şi dumneavoastră nu.

— Bine. Dă-i drumul.

— Am trăncănit îndelung cu Bill Chess, zic eu. Se simte singur. Nevasta l-a părăsit de o lună. S-au certat, pe urmă el a plecat, i-a tras un chef zdravăn şi cînd s-a întors ea o ştersese. I-a lăsat o scrisoare prin care îi spunea că preferă să moară decît să mai stea o singură zi alături de el.

— Ştiu că Bill bea cam mult, răspunde vocea îndepărtată a lui Kingsley.

— Cînd s-a trezit din beţie cele două femei plecaseră. Bill n-are nici o idee încotro s-ar fi putut îndrepta doamna Kingsley. E adevărat că Lavery a trecut pe-aici prin mai; dar nu şi după aceea: dealtfel a recunoscut-o el însuşi. Bineînţeles, Lavery putea să vină şi cînd Bill era plecat să se-îmbete. Asta însă nu-i greu de aflat mai ales că două maşini ar fi trebuit să coboare la poalele colinei. Atunci m-am gîndit că soţia dumneavoastră şi Muriel au plecat împreună; dar Muriel are şi ea maşină. Ideea asta, bună sau rea, a sărit în aer din pricina unui alt eveniment. Muriel Chess n-a plecat deloc; nici n-a trecut de marginile lacului dumneavoastră personal. A ieşit azi la suprafaţă. Eram chiar acolo.

— Doamne sfinte! Vrei să spui că s-a sinucis?

Kingsley pare îngrozit.

— Tot ce se poate. Scrisoarea pe care a lăsat-o poate fi interpretată şi în acest sens. Corpul se afla sub vechiul ponton scufundat al debarcaderului. Bill a fost cel care a zărit un braţ mişcîndu-se în adîncuri. El a şi pescuit dealtfel cadavrul. Poliţia l-a arestat şi sărmanul e complet distrus.

— Doamne sfinte! repetă Kingsley, el trebuie să fie ucigaşul, cine să fie altcineva? Are însă el aerul unui...

Se opreşte deoarece operatoarea intră pe fir şi îmi cere să mai pun 45 de cenţi în aparat. Mă supun şi convorbirea poate să continue.

— ...ce fel de aer spuneaţi?

Vocea lui Kingsley se aude acum foarte limpede.

— Aerul unui asasin?

— E grav! Jim Patton, agentul de poliţie de aici, găseşte ciudat faptul că scrisoarea nu e datată. Se pare că nevasta l-a mai părăsit o dată din pricina unei aventuri pe care el şi-a permis-o. Patton se gîndeşte probabil că Bill a păstrat o scrisoare mai veche. În orice caz, l-au dus la San Bernardino pentru interogatoriu iar cadavrului i se va face autopsia.

— Ce părere ai despre toate astea? mă întreabă Kingsley.

— Ei bine, Bill însuşi a descoperit cadavrul şi nimic nu-l obliga să mă ducă la pontonul acela. Cadavrul putea foarte bine să stea în continuare acolo. Iar scrisoarea poate să pară mai veche fiindcă Bill a păstrat-o în portofel şi a citit-o din cînd în cînd ca să-şi întreţină amărăciunea. Cel mai greu lucru, în ceea ce mă priveşte, este că va trebui să explic ce naiba caut pe aici. Voi fi chemat probabil ca martor.

— Asta nu-mi place, mormăie Kingsley, nu-mi place deloc. Şi ce vrei să faci acuma?

— La întoarcere vreau să mă opresc la Prescott Hotel şi o să încerc să aflu cîte ceva. Soţia dumneavoastră se avea bine cu Muriel Chess?

— Tot ce se poate. Crystal e însă insuportabilă în cea mai mare parte a timpului. În ceea ce mă priveşte, n-o cunoşteam prea bine pe Muriel.

— Aţi auzit vreodată vorbindu-se de o oarecare Mildred Haviland?

— De cine?

Îi repet numele.

— Nu, răspunde el. Există vreun motiv ca s-o fi cunoscut?

— La fiecare întrebare de-a mea îmi răspundeţi printr-o alta, mă înfurii eu. Nu, nu este nici un motiv ca s-o fi cunoscut pe Mildred Haviland, mai ales că abia o ştiaţi pe Muriel Chess. Am să vă mai sun mîine.

Ies din cabina telefonică şi trag cu sete aer în plămîni. Mă urc în maşină din nou şi o pornesc spre Little Fawn Lake.

XI

Bariera care închide accesul pe drumul particular are de astă dată un lacăt. Parchez Chrysler-ul între doi brazi, sar peste barieră şi mă furişez către cabană.

Uşa de la intrarea în cabana lui Chess este încuiată cu cheia.

Ochesc o mică fereastră cu două rînduri de geamuri. E închisă bine. Încerc s-o forţez cu lama cuţitului. Nici un rezultat. Atunci iau un pietroi şi lovesc cu putere în cadrul ferestrei.

Ceva cedează cu un zgomot asurzitor. Ferestruica se deschide. Mă agăţ de pervaz şi îmi trec un picior pe deasupra lui, apoi şi pe celălalt. Îmi recapăt echilibrul şi îmi dau drumul în cameră.

Raza strălucitoare a unei lanterne mă izbeşte drept în ochi. O voce calmă îmi zice:

— Stai pe loc, fiule. Cred că eşti complet nebun.

Lumina mă fixează de zid ca pe o muscă zdrobită. Pe urmă se aude zgomotul unui întrerupător şi o lampă de birou se aprinde. Lanterna se stinge. Jim Patton e aşezat într-un vechi fotoliu de piele aflat lîngă masă. Şeriful poartă aceleaşi haine ca după amiază cu un bluzon de piele care trebuie să fi fost nou pe vremea lui Abraham Lincoln.

— Ce vrei, fiule, în afară de faptul că spargi totul şi că ai intrat aici?

Apuc un scaun şi mă aşez călare pe el privind în jurul meu.

— Am avut un gînd, zic eu, la început mi s-a părut nemaipomenit, dar acum cred că pot să-l uit fără nici un regret.

Cabana e mai mare decît pare văzută din afară. Încăperea în care ne aflăm ţine loc de cameră de zi. Cîteva mobile modeste, un covor uzat pe podeaua de brad, o masă rotundă lîngă zidul din spate şi două scaune.

Patton clatină din cap şi ochii lui mă cercetează fără nici o obidă.

— Am auzit o maşină, zice el, şi mi-am dat seama că vine încoace. Dar păşeşti al naibii de uşor şi nu te-am auzit cînd ai sosit. Să ştii, că mi-am pus multe întrebări în legătură cu tine, fiule.

Nu răspund nimic.

— Ai vreun act de identitate asupra ta?

Scot portofelul şi mă legitimez.

— Bine. Presupun că voiai să cotrobăi prin cabană.

— Da.

— Nu te mai osteni, am făcut-o deja eu. Dar mă gîndesc că totuşi ar trebui să te las s-o faci şi tu. (Se scarpină după ureche.) De fapt, poţi să mă şi spînzuri şi nu ştiu dacă am sau nu dreptul să-ţi dau voie. Pentru cine zici că lucrezi?

— Pentru Derace Kingsley. Îi caut soţia.

— Ce-mi spui nu mă lămureşte deloc de ce vrei să dai o raită prin cabana lui Bill.

— Sînt din fire foarte curios.

— Pe naiba! Poţi să găseşti o explicaţie mai bună.

— Atunci haide să spunem că mă interesează Bill Chess, pentru că e într-o groaznică încurcătură şi că povestea lui mă emoţionează — cu toate că s-a purtat ca un idiot. Dacă şi-a omorît nevasta, s-ar putea să se găsească aici ceva care s-o dovedească. Dacă nu, s-ar putea afla ceva care să-i demonstreze nevinovăţia.

Patton îşi înclină capul ca o pasăre la pîndă.

— Cam la ce te gîndeşti?

— La haine, bijuterii, articole de toaletă. La tot ce ia o femeie cu ea atunci cînd pleacă şi ştie că nu se mai întoarce.

— Dar ea n-a plecat, fiule.

— Atunci lucrurile au rămas aici şi deci Bill le-a putut vedea şi ar fi înţeles că nevasta-sa n-a plecat. Dacă a omorît-o, a trebuit să scape de lucrurile pe care ea le-ar fi luat dacă pleca.

— Şi cum crezi că ar fi făcut-o, fiule?

— Am înţeles că Muriel Chess îşi avea propriul ei Ford. El ar fi putut să ardă tot ceea ce se putea arde şi ar fi îngropat restul în pădure. Dar în nici un caz nu putea să ardă sau să îngroape maşina. Poate să şofeze?

Patton pare surprins.

— Bineînţeles! Chiar dacă nu-şi poate îndoi piciorul drept de la genunchi şi nu se poate folosi cu uşurinţă de frîna de picior, poate să meargă cu frîna de mînă. La maşina lui Bill frîna este deplasată spre stînga volanului, lîngă ambreiaj, în aşa fel încît el să le poată manevra cu acelaşi picior.

— Totuşi, cea mai mare greutate ar fi fost să scape de maşină. După ce ar fi dus-o, ar fi trebuit să se reîntoarcă fără să fie văzut. Dacă a părăsit-o pe o stradă, să zicem la San Bernardino, ar fi fost imediat găsită şi identificată. Asta nu era o soluţie. Soluţia cea mai comodă ar fi fost aceea de a o vinde unuia care cumpără automobile vechi, dar ar fi trebuit să cunoască vreunul. Cred că mai curînd a trebuit s-o ascundă în pădure şi nu prea departe de aici, datorită infirmităţii lui.

— Şi după aceea?

— N-are ce face şi trebuie să se gîndească şi la posibilitatea că ar putea fi descoperită. Pădurea e pustie, dar mai trec vînători sau tăietori de lemne. Şi dacă maşina e descoperită, e mai bine ca în ea să se afle lucruri de-ale nevestei lui. Asta îi dă două şanse de scăpare. Prima este aceea că ea ar fi putut fi ucisă de un necunoscut care a organizat o înscenare pentru ca Bill Chess să fie acuzat atunci cînd se va găsi şi cadavrul. A doua ar fi aceea că Muriel într-adevăr s-a sinucis şi a aranjat totul în aşa fel încît Bill să fie socotit vinovat. O sinucidere-răzbunare.

Patton mă priveşte sceptic.

— Gata!, zice el, am 57 de ani şi am văzut o grămadă de ţicniţi dar pe poveştile tale nu dau o ceapă degerată. Eu cred că tipa a vrut s-o şteargă, a scris scrisoarea, dar Bill a descoperit-o mai înainte ca ea să fugă, a văzut roşu în faţa ochilor şi a omorît-o.

— N-am văzut-o niciodată, îi răspund eu. Deci, n-am cea mai mică idee de ceea ce ar fi capabilă să facă. Bill mi-a spus că a întîlnit-o acum aproape un an la Riverside. Poate o fi avut încurcături înainte de căsătorie? Ce fel de fată era?

— O blondină foarte apetisantă atunci cînd se îngrijea. Cu Bill se cam neglija. O fată liniştită, cu un chip care nu spunea prea multe.

— V-aţi dat cumva seama că Muriel Chess seamănă cu o fotografie a cuiva pe nume Mildred Haviland?

Patton se opreşte brusc din mestecat şi strînge din buze.

— Fir-ar a naibii de treabă! o să fac foarte bine dacă diseară o să privesc sub patul meu înainte de culcare. Asta ca să fiu sigur că nu eşti acolo. De unde ai pontul ăsta?

— De la o fată cumsecade care se cheamă Birdie Keppel. Mi-a luat un interviu pentru ziarul local. Ea mi-a zis că un sticlete din Los Angeles, De Soto, arăta fotografia aia la toată lumea.

Patton se loveşte cu palma peste genunchi şi se înclină înainte.

— Viţelul acela a arătat fotografia aia la cine vrei şi cine nu vrei înainte de a veni la mine. Asta m-a enervat. Fotografia semăna cu Muriel Chess, dar nu destul pentru a fi sigur de asta. L-am întrebat de ce o căuta. Mi-a răspuns că asta e treaba poliţiei. I-am făcut cunoscut că eu însumi fac parte din poliţie, în care slujesc în felul meu incult şi ţărănesc. Atunci mi-a zis că a primit sarcina s-o găsească pe fată cu orice preţ şi că nu ştie nimic mai mult. Poate că a avut dreptate să mă trateze aşa. Iar eu

cred că n-am greşit dacă nu i-am spus nimic.

Blîndul colos surîde vag spre plafon, pe urmă îşi coboară ochii şi mă priveşte fix.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă ai păstra pentru dumneata mărturisirea asta, domnule Marlowe. Dealtfel, te-ai descurcat foarte bine pînă acum. Ai fost vreodată la Coon Lake?

— Nici n-am auzit de locul ăsta.

— La vreun kilometru de aici se află un drumeag care o ia spre vest şi traversează pădurea. După doi kilometri urci două sute de metri şi te afli la Coon Lake. E un loc drăguţ. Oamenii se duc cîteodată acolo pentru picnic, dar nu prea des. E prea greu de ajuns cu maşina. Se mai află acolo şi două sau trei iazuri, unde creşte trestie. Sînt şi vreo cîteva cabane pe care de cînd le ştiu zac în paragină, şi mai e şi o mare baracă de scînduri pe care o utiliza universitatea din Montclair ca tabără de vacanţă acum vreo zece ani. Nimeni nu s-a mai folosit de ea de vreme îndelungată. În spatele ei se află un hangar cu o uşă glisantă. Trebuie să fi servit drept garaj. Ştii ce am găsit în hangar?

— Credeam că v-aţi dus la San Bernardino!

— Mi-am schimbat hotărîrea. Nu se putea să-l duc pe Bill într-o maşină în care se afla şi cadavrul soţiei sale. Andy a plecat cu Bill iar cadavrul cu ambulanţa doctorului. M-am gîndit atunci, deodată, că n-ar strica să arunc o privire pe la Coon Lake.

— Maşina lui Muriel era în hangar?

— Exact. Cu două cufere înăuntru. Hainele păreau să fi fost aruncate în mare grabă. Veşminte femeieşti. Fiule, problema e că nici un străin nu ştie de locul ăla.

Dau din cap în semn că înţeleg. El îşi vîră mîna în buzunarul vestei de piele şi scoate o bucată de hîrtie lucioasă. O despătureşte şi îmi întinde palma deschisă.

— Ia aruncă o privire.

Pe hîrtie e un mic lanţ de aur cu o închizătoare minusculă. Lanţul a fost rupt fără ca să se umble la încuietoare. Are aproape optsprezece centimetri. Hîrtia şi lănţişorul sînt pline de pudră albă.

— Unde crezi că l-am găsit? mă întreabă Patton.

Iau lanţul şi încerc să reunesc capetele. Nu reuşesc. Nu fac nici un comentariu, dar, cu un deget înmuiat, gust pudra.

— Într-o cutie cu pudră de zahăr, răspund eu. E un lanţ pentru gleznă. Unele femei nu le scot niciodată, le poartă ca pe nişte inele. Cine l-a smuls nu avea deci cheia.

— Ce zici de asta?

— Nu prea am ce zice. Bill n-ar fi smuls lănţişorul de la glezna lui Muriel ca să-i lase în schimb colierul verde. N-o văd nici pe Muriel rupîndu-l, chiar închipuindu-ne că a pierdut cheia, şi ascunzîndu-l, riscînd astfel ca să fie oricînd găsit. Dealtfel, dacă Bill l-ar fi luat l-ar fi aruncat în lac. Dar alegerea unei astfel de ascunzători dezvăluie ceva, dacă într-adevăr Muriel vroia să-l pitească de Bill.

Patton pare interesat de astă dată.

— Cum adică?

— Numai o femeie poate să-l ascundă într-un asemenea loc. De pudra de zahăr te serveşti numai pentru prăjituri. Un bărbat n-are ce face cu el. Sînteţi nemaipomenit că l-aţi descoperit acolo.

El se pleoşteşte deodată.

— Drace! am vărsat cutia din întîmplare şi pudra s-a împrăştiat: altfel nu l-aş fi găsit niciodată.

Împăturesc hîrtia, i-o întind şi el o pune în buzunar. Pe urmă se ridică în picioare.

— Rămîi la noi sau te întorci în oraş?

— Mă întorc în oraş. O să stau acolo pînă cînd o să mă convocaţi pentru anchetă. Presupun că voi fi interogat?

— Fireşte, dar asta e treaba judecătorului.

Ieşim. El dispare liniştit în întuneric. Privesc o vreme după el şi apoi revin la bariera lăsată jos şi o sar. Urc în maşină şi ajung la drum căutînd un colţişor unde să mă ascund.

XII

La trei sute de metri de barieră, un drumeag acoperit de frunze de stejar căzute în toamna trecută înconjoară o faleză de granit şi dispare în spatele ei. O apuc pe-aici, mă zgîlţîi pe pietroaie vreo treizeci de metri şi pe urmă parchez maşina lîngă un copac. Sting farurile. Scot cheia de contact şi aştept. Trece o jumătate de oră. Fără tutun, vremea se scurge greu. Pe urmă, aud în depărtare zgomotul unei maşini la care se porneşte motorul; zgomotul creşte şi lumina farurilor trece pe deasupra mea pe drum.

Ies din maşină şi mă întorc la cabana lui Chess. O lovitură dibace e de-ajuns de data asta ca să deschid fereastra. Mă caţăr pe pervaz şi-mi dau drumul pe podea. Aprind lampa, ascult o clipă, nu aud nimic şi intru în bucătărie. Nu sînt nici vase murdare în chiuvetă şi nici cratiţi urît mirositoare pe maşina de gătit. Bill Chess, singur sau nu, îşi ţine casa curată ca un pahar. Încep să examinez etajerele de deasupra chiuvetei. Sînt încărcate cu cutii şi vase obişnuite. Zărind pudra de zahăr iau cutia şi o vărs complet pe un ziar.

Patton n-a căutat cu destulă atenţie. Descoperind un indiciu din întîmplare a crezut că asta e totul. Un al doilea sul de hîrtie îşi face apariţia în pudra fină. Îl scutur şi-l desfac. Conţine o minusculă inimă de aur mare cît unghia de la degetul mic al unei femei. Strîng toată pudra cu o lingură, o pun la loc în cutie şi arunc ziarul în sobă.

Intru din nou în camera de zi şi aprind lampa de birou. Sub această lumină mai puternică se poate citi fără lupă ce e gravat pe spatele inimioarei. E scris cu cursive: „De la Al pentru Mildred, cu toată dragostea".

De la Al pentru Mildred. Al nu ştiu cum pentru Mildred Haviland, adică Muriel Chess, moartă la două săptămîni după ce a fost căutată de un poliţist din Los Angeles cu numele de De Soto.

Învelesc inimioara în hîrtie, părăsesc cabana şi mă întorc în sat.

Cînd intru în biroul lui Patton acesta vorbeşte la telefon.

— N-aţi căutat prea atent în pudra de zahăr, zic eu.

El priveşte inimioara de aur, se uită la mine, scoate dintr-un sertar o lupă. Citeşte cu atenţie ce e scris pe spatele inimioarei.

— Trebuia să-mi închipui că dacă ai chef să cotrobăi prin casă o s-o faci totuşi pînă la urmă.

— Ar fi trebuit să remarcaţi că extremităţile lănţişorului nu se îmbină, răspund eu.

Mă priveşte fix.

— Fiule, eu nu am ochii tăi.

— Vă gîndiţi poate că acest lănţişor are o semnificaţie pentru care Bill ar fi putut să fie gelos, admiţînd că l-ar fi văzut vreodată. Dar, fără nici o glumă, fac pariu pe orice că nu l-a văzut niciodată şi că n-a auzit în viaţa lui de Mildred Haviland.

Patton îngaimă cu greu:

— Înseamnă că trebuie să-i cer scuze lui De Soto?

— Numai dacă îl mai întîlniţi vreodată.

— Fără gogoşi, Iiule. Să nu-mi spui că n-ai o nouă ipoteză în legătură cu acest caz.

— Ei bine, sînt acum sigur că Bill nu şi-a omorît nevasta!

— Nu?

— Nu. Ea a fost omorîtă de către cineva care a cunoscut-o înainte de căsătorie. Cineva care i-a pierdut urma, care a regăsit-o măritată cu un alt bărbat şi asta nu i-a plăcut. E cineva care cunoaşte ţinutul — cum e cazul a sute de indivizi care nu locuiesc aici tot timpul — şi care ştia o ascunzătoare bună pentru maşină şi haine. Cineva care o ura dar ştia să se şi prefacă şi care a convins-o să plece cu el. Cînd totul a fost gata, cînd scrisoarea a fost compusă, i-a administrat ceea ce, după el, merita şi pe urmă a aruncat-o în lac iar el a şters-o cu toată viteza. Ce ziceţi de ipoteza asta?

— De, zice el, e niţel cam complicată, nu crezi? Dar nu e imposibil. Cituşi de puţin.

— Cînd n-o să vă mai convină ipoteza asta, spuneţi-mi-o. O să vă propun altceva.

— Sînt sigur că eşti în stare, zice el.

Şi, pentru prima oară de cînd am făcut cunoştinţă cu el, începe să rîdă.

XIII

Către ora unsprezece noaptea îmi parchez maşina în faţa hotelului Prescott din San Bernardino.

Recepţionerul, chel ca un ou, nu-mi acordă nici cea mai mică atenţie. Poartă un costum alb şi cască de zor în timp ce-mi întinde stiloul ca să semnez în registru, pe urmă se cufundă în visare, ca şi cum şi-ar aduce aminte de copilărie.

Comisionarul hotelului mă duce cu ascensorul la primul etaj şi mă poartă pe cîteva sute de metri de culoare întortocheate. E din ce în ce mai cald. În cele din urmă tipul îmi deschide uşa unei camere a cărei fereastră dă spre curte. Gura de aerisire, plasată într-un colţ al tavanului, nu e mai mare decît o batistă de femeie.

Îi spun comisionarului:

— Adă pentru noi bere, pahare şi gheaţă.

— Pentru care noi?

— Pentru noi doi bineînţeles, dacă ţi se întîmplă să mai dai pe gît un pahar din cînd în cînd.

— Cred că la ora asta aş putea risca.

Iese. Cînd revine poartă în mîini un platou. Toarnă în cele două pahare şi schimbăm surîsurile de rigoare înainte de a ne sorbi băuturile. Mă aşez pe pat şi mă uit la el.

— Cît timp poţi să stai aici?

— Pentru ce?

— Ca să-ţi aduci aminte ceva.

— N-am pic de antrenament în acest sens.

— În schimb, eu am o manieră personală de a cheltui banii.

— Îmi cer scuze, spune comisionarul. Dar am impresia că sînteţi poliţist.

— N-o face pe idiotul. Ai văzut vreodată vreun sticlete care să-şi arunce banii personali pentru a afla ceva? Să zicem mai bine că sînt un anchetator.

Îi dau un dolar.

— Ia vezi ce efect are aşa ceva. Dar oare trebuie să te numesc marele Tex din Houston?

— Amarillo, răspunde el. Asta n-are însă nici o importanţă. Vă place accentul meu din Texas? Pe mine mă îmbolnăveşte, dar unora le place.

— Păstrează-l, îl sfătuiesc eu. În orice caz, asta nu face pe nimeni să piardă un dolar. Dar spune-mi, ce făceai vineri, 12 iunie după amiază sau seara?

— Am fost de serviciu, răspunde el, de la şase la unu noaptea.

— O tînără, o blondă drăguţă a tras la acest hotel şi a rămas aici aşteptînd trenul către El Paso. Bănuiesc că părăsea oraşul cu acest tren pentru că duminică dimineaţa se afla deja la El Paso. A sosit aici într-un Packard Clipper înmatriculat pe numele de Crystal Kingsley, 965, Beverly Hills. Trebuie să se fi înregistrat la hotel sub acest nume, sub un altul sau sub nici unul. Dar maşina e încă în garajul de aici. Mi-ar face plăcere să vorbesc cu băiatul care a înregistrat-o la intrare şi la ieşire. Asta mai face încă un dolar.

— Staţi să vedem, spune el încreţindu-şi fruntea. După părerea mea n-a trecut niciodată pe la recepţie. Dar îmi amintesc de Packard. Mi-a dat un dolar ca să-i parchez maşina şi ca să-i supraveghez lucrurile pînă la plecarea trenului. A cinat la hotel. Pe-aici îţi aduci aminte de un dolar!

— Cum arăta femeia?

— Purta un taior negru cu alb, iar pe cap avea o pălărie panama cu o eşarfă în negru şi alb. Era o blondă drăguţă, aşa cum aţi zis. Mai tîrziu a luat o maşină ca să meargă la gară. Eu i-am cărat bagajele. Erau şi nişte etichete dar teamă mi-e că nu-mi mai aduc aminte ce scria pe ele.

— Mai ia un pahar. Ce vîrstă crezi că avea?

El goleşte şi al doilea pahar şi-şi pregăteşte un discurs de om civilizat.

— În zilele noastre e foarte greu ca să apreciezi vîrsta unei femei. Cred că avea în jur de treizeci de ani poate mai mult sau poate mai puţin.

Caut în haină şi găsesc poza cu Crystal şi Lavery pe plajă şi i-o arăt.

O priveşte cu atenţie, o îndepărtează şi o apropie de ochi.

— Nu-ţi cer să juri ca în faţa judecătorului, îl încurajez eu.

— Nici n-aş vrea. Dar aceste blondine sînt toate la fel: o schimbare de veşminte sau de machiaj şi iată-le pe toate la fel sau pe toate deosebite.

Ezită o clipă privind fotografia.

— Ce nu-ţi convine? îl întreb eu.

— Mă gîndesc la cetăţeanul din fotografie. E şi el amestecat în afacere?

— Să zicem că da.

— Cred că tipul i-a vorbit în hol şi a cinat cu ea. Un curtezan cu înfăţişare de semigreu. A plecat cu ea în maşină.

— Eşti sigur de asta?

— În ceea ce-l priveşte pe domnul, sînt foarte sigur. Mult mai sigur decît pentru doamna. Dar mai e ceva care mă face să-mi amintesc de el. Am avut impresia că doamnei nu-i prea făcea plăcere să fie abordată atît de direct în hol.

Cîntăresc această informaţie şi ajung la concluzia că nu înseamnă mare lucru.

Îi dau comisionarului un bacşiş suplimentar de cinci dolari. Îmi mulţumeşte, îşi goleşte paharul şi părăseşte în linişte încăperea.

Îmi beau şi eu paharul. După ce fac un duş îmi dau seama că prefer să mă întorc la mine acasă decît să dorm

în văgăuna asta. Îmi pun cămaşa şi haina şi cobor scara cu valiza în mînă.

Sînt lac de sudoare cînd ajung la maşină. E ora unu şi scaunul pe care m-aşez încă mai dogoreşte.

Sosesc la mine acasă în jurul orei trei dimineaţa. Îmi vine să jur că Hollywood e o gheţărie. Chiar şi Pasadena îmi pare răcoroasă.

XIV

Mă trezesc la ora nouă. Soarele îmi bate direct în ochi, în încăpere e un aer încins. Fac un duş, mă rad şi mă îmbrac sumar după care îmi prepar micul dejun în minuscula bucătărie: pîine prăjită, cafea şi ouă. Tocmai termin de mîncat cînd cineva îmi bate la uşă.

Mai am gura plină cînd mă duc să deschid. Dau cu ochii de un bărbat slăbuţ, îmbrăcat într-un costum gri şi arborînd un aer serios.

— Floyd Greer, locotenent de la F.B.I.

Îmi întinde o mînă uscată pe care i-o string. Ia loc pe braţul unui fotoliu aşa cum au obiceiul toţi poliţiştii, îşi răsuceşte pălăria în mîini şi mă cercetează cu acea privire fixă şi liniştită pe care o au de asemenea aceşti semeni ai noştri.

— Am fost înştiinţaţi de la San Bernardino în legătură cu înecata de la Puma Lake. Se pare că eraţi acolo cînd a fost descoperită în apă.

Aprob şi îl întreb:

— Doriţi puţină cafea?

— Nu, mulţumesc, am dejunat acum două ore.

Îmi iau ceaşca şi mă aşez în faţa lui.

— Ni s-au cerut informaţii în legătură cu dumneavoastră, reia el vorba.

— E şi normal.

— Bine. Se pare că aveţi mîinile curate în ceea ce ne priveşte. Dar e o coincidenţă curioasă ca un tip cu meseria pe care o aveţi să se afle chiar în locul unde se descoperă un cadavru.

— Aşa mi se-ntîmplă mie. Sînt un norocos.

— Atunci mi-am zis să vin să vă spun bună ziua.

— Excelentă idee. Îmi pare bine să vă cunosc, locotenente.

— Curioasă coincidenţă, repetă el clătinînd din cap. Se pare că vă aflaţi acolo pentru o treabă anume.

— Admiţînd că e aşa, treaba mea nu are nici o legătură cu această femeie moartă: cel puţin în măsura în care pot eu să judec.

— Dar nu sînteţi sigur?

— Pînă cînd o anchetă nu ajunge la capăt nu eşti niciodată sigur de ramificaţiile pe care le are.

— E-adevărat.

Îşi răsuceşte din nou pălăria între degete ca un cow-boy timid.

— Mi-ar face plăcere să fiu sigur că dacă ancheta pe care o întreprindeţi are vreo legătură cu femeia înecată o să ne atrageţi atenţia.

— Cred că puteţi conta pe asta.

— Pentru moment nu ne puteţi spune nimic?

— Pînă acum nu ştiu nimic în plus faţă de Patton.

— Cine e ăsta?

— Şeriful din Puma Point.

El surîde cu condescendenţă, îşi pocneşte degetele şi zice:

— Procurorul din San Bernardino va dori cu siguranţă să vă vorbească înainte de anchetă. Dar încă nu e nici o grabă. În clipa de faţă se iau amprentele. A fost adus acolo un specialist.

— Va fi foarte greu. Corpul arată îngrozitor. Dar credeţi că femeia are cazier?

— Oh! se iau amprente de la toate cadavrele. Ar trebui să ştiţi asta.

— N-am cunoscut-o pe această femeie. Dacă vă închipuiţi asta şi că am urcat acolo pentru ea să ştiţi că vă înşelaţi.

— Dar v-ar deranja foarte mult dacă ne-aţi spune pur şi simplu de ce vă aflaţi acolo? insistă el.

— Deci, credeţi că mint?

— Nu pricepeţi, domnule Marlowe, noi nu credem nimic. Noi căutăm şi găsim. În practica noastră asta e o obişnuinţă. Ar fi trebuit să ştiţi demult astfel de lucruri.

Se ridică şi îşi pune pălăria.

— Să mă anunţaţi dacă doriţi să părăsiţi oraşul. V-aş fi foarte recunoscător.

Îi spun să n-aibă nici o grijă şi îl conduc la uşă. La plecare îmi face un semn cu capul.

După ce închid uşa în urma lui mă reped la telefon, sun la poliţie şi întreb de locotenentul Floyd Greer. O voce îmi răspunde:

— Locotenentul Greer nu e la birou. Vreţi să vorbiţi cu altcineva?

— De Soto e acolo?

— Cine?

Repet numele.

— Ce grad are şi la ce serviciu lucrează?

— E inspector civil sau cam aşa ceva.

— Aşteptaţi o clipă.

Aştept. Vocea revine pe fir.

— Ce-i cu gluma asta? N-avem nici un De Soto în registre. Cine e la telefon?

Închid, îmi termin de băut cafeaua şi formez numărul lui Derace Kingsley.

— Ei, ce-ai găsit la hotel? mă întreabă el.

— Într-adevăr, doamna a trecut pe acolo. Şi Lavery a întîlnit-o. Au luat cina împreună şi pe urmă a condus-o la gară.

— Altceva?

— Nimic. Un poliţist a venit pe la mine de dimineaţă ca să mă sperie niţel şi ca să mă roage să nu părăsesc oraşul fără să-l anunţ. A încercat să afle ce făceam la Puma Point. Nu i-am spus nimic. Şi cum habar n-avea de existenţa lui Patton, este sigur că nici acesta nu i-a zis nimic.

— Jim va face cu siguranţă tot posibilul ca să fie corect, îmi răspunde Kingsley. De ce mi-ai pomenit aseară de un nume... Mildred şi nu mai ştiu cum?

Îi povestesc pe scurt întreaga poveste şi îl pun la curent în legătură cu locul unde au fost găsite maşina şi hainele lui Muriel.

— E o lovitură teribilă pentru Bill, zice el. Şi-acum ce ai de gînd să mai faci?

— Să-l înfrunt din nou pe Lavery.

Şi el crede că e cel mai bun lucru.

— În ceea ce priveşte restul, oricît ar fi de tragic, nu are nici o legătură cu noi, nu-i aşa? adaugă el.

— Cu condiţia ca soţia dumneavoastră să nu ştie ceva despre asta.

Vocea lui Kingsley devine tăioasă.

— Ascultă, Marlowe. Încep să cred că instinctul dumitale de detectiv te îndeamnă să pui în aceeaşi oală tot ce se întîmplă pe lume. Viaţa nu-i deloc aşa, sau cel puţin aceea pe care o cunosc eu. Lasă deci afacerile de familie

ale lui Chess pe seama poliției și păstrează-ți materia cenușie ca să lucrezi pentru familia Kingsley.

— De acord.

— Să știi că n-am de gînd să fiu totuși un despot.

Izbucnesc într-un rîs prietenos, îi spun la revedere și închid. Mă îmbrac, cobor în garaj și mă urc în Chrysler. O pornesc apoi spre Bay City.

XV

Depășesc intersecția străzii Altair cu un drum care merge de-a lungul canionului, îmi parchez acolo mașina și merg pe jos pînă la numărul 623 al străzii Altair.

Jaluzelele sînt coborîte la ferestrele de la fațadă și casa pare cufundată în somn. Cînd să sun observ că ușa e întredeschisă. O împing și ea se deschide cu un scîrțîit ușor. Încăperea e cufundată în întuneric dar o geană de lumină intră prin ferestrele de la apus. Nimeni nu se arată atunci cînd totuși sun. Intru.

Înăuntru e un miros greu și înăbușitor, mirosul camerelor încă neaerisite dimineața. O sticlă de Vat 69 așezată pe o măsuță rotundă lîngă sofa e aproape goală. O a doua sticlă e pusă alături. Pe fundul frapierei e puțină apă. Două pahare și un sifon se pare că și-au făcut din plin datoria.

Aduc ușa în poziția în care am găsit-o și ascult. Dacă Lavery nu e acasă, ar trebui să profit de ocazie și să-i umblu nițel prin lucruri. Nu știu prea multe despre el, dar cît știu e destul ca să-l oblig să nu cheme poliția în cazul în care m-ar surprinde aici.

Mă învîrt prin cameră privind cu luare-aminte în jur și sînt atent la orice zgomot. Nu se aud decît acele sunete specifice caselor și care n-au nimic de-a face cu oamenii care le locuiesc. Înaintez pe covor pînă la arcada din fund.

O mînă înmănușată apare pe balustrada albă a scării care duce la subsol. Mai apoi se ivește pălăria unei femei căreia după aceea i se vede și capul. Femeia urcă liniștită scara. Se conturează în cadrul arcadei și nici nu mă observă. E o femeie slăbuță, de o vîrstă incertă, cu părul șaten în dezordine, cu gura roșie ca un cîmp de bătălie, cu fața machiată excesiv, cu ochii făcuți.

Mă zărește. Nu se oprește și expresia chipului său nu se schimbă cu nimic. Traversează toată încăperea, cu mîna dreaptă îndepărtată nițel de corp. Mîna sa stîngă poartă mănușa de culoare închisă pe care am văzut-o pe balustradă. Mîna dreaptă îi este încleștată în jurul mînerului unui pistol.

Se oprește o clipă și tresare. Un țipăt înăbușit de suferință îi scapă printre buze. Pe urmă rîde batjocoritor. Își îndreaptă arma spre pieptul meu și înaintează către mine.

Nu părăsesc pistolul din raza mea de vedere și nici nu strig.

Ea se apropie. Cînd e destul de aproape pentru o conversație confidențială îmi spune:

— Nu vreau să-mi iau decît chiria. Casa e bine întreținută. Nimic nu e spart. A fost întotdeauna un bun chiriaș, liniștit și ordonat. Pur și simplu nu doream să fie în întîrziere cu plata chiriei.

Un individ cu glas prefăcut se interesează politicos:

— Cît datorează?

— Chiria pe trei luni, răspunde ea. Asta înseamnă două sute patruzeci de dolari, optzeci de dolari pe lună, ceea ce nu-i deloc scump pentru o cameră atît de bine mobilată. Am avut ceva necazuri de fiecare dată cu el, dar pînă la urmă totul s-a aranjat. În dimineața asta mi-a promis un cec la telefon. În sfîrșit, vreau să spun că mi-a promis să-mi dea un cec astăzi.

— La telefon, zic eu. Și în dimineața asta!

Mă mișc puțin cu un aer dezinvolt. Am intenția să mă apropii îndeajuns de ea ca să pot să-i apuc pistolul și să fac să-i zboare din mîini. Niciodată n-am avut noroc cu tehnica dar în orice caz trebuie încercat.

Mă apropii cu vreo zece centimetri dar nu e destul.

— Deci, dumneavoastră sînteți proprietăreasa? o întreb eu.

Nu mă uit deloc la pistol.

— Păi sigur că-da. Eu sînt doamna Fallbrook. Cine credeați că sînt?

— Oh! îmi închipuiam și eu fără îndoială că sînteți proprietăreasa, răspund eu. Vorbeați de chirie și de... Numai că nu vă știam numele.

Încă vreo cincisprezece centimetri. E o treabă ca și făcută. Ar fi o rușine să nu izbutesc.

— Pot să vă-ntreb cine sînteți?

— Am venit în legătură cu plata mașinii. Ușa era întredeschisă și mi-am permis să intru.

— Dacă înțeleg bine, domnul Lavery e în urmă cu plata mașinii? întreabă ea cu un aer supărat.

— Nițel. Nu prea mult, îi spun eu cu o voce liniștitoare.

Acum am ajuns într-o poziție bună. Tot ceea ce trebuie să fac e să m-arunc spre pistol și să-l apuc. Mă pregătesc să-mi ridic piciorul stîng.

— Știți, pistolul ăsta l-am găsit pe scară.

Și mi-l întinde.

Mîna mea țeapănă ca o coajă de ou și aproape la fel de fragilă se întinde să-l apuce.

Cu un aer dezgustat ea își duce la nas mănușa cu care l-a ținut. Pe urmă continuă să-mi vorbească pe același ton de o năucitoare absurditate. Genunchii mei trosnesc și nu mai sînt încordați.

— Bineînțeles, e mult mai ușor pentru dumneavoastră, îmi zice ea, vreau să spun în legătură cu mașina. N-aveți decît s-o luați înapoi în caz de nevoie. Dar eu cum mă descurc? Trebuie timp și bani ca să te descotorosești de un chiriaș.

Ascult doar cu o jumătate de ureche ceea ce-mi spune. E exact ca zgomotul valurilor pe care le auzi spărgîndu-se fără să le vezi. Numai pistolul mă interesează. Încărcătorul îi este gol. Îl miros: se simte pulberea.

Îl vîr în buzunar. Este un revolver cu șase gloanțe de calibrul 25. Complet descărcat, dar nu de multă vreme. Nici măcar de vreo jumătate de oră.

— S-a tras cu el? întreabă doamna Fallbrook. Sper că nu.

— Vedeți vreun motiv?

Glasul îmi este calm dar materia mea cenușie lucrează din plin.

— Era pe treptele scării, răspunde ea. Și apoi, nu e făcut ca să se tragă cu el?

— Cîtă dreptate aveți! Dar probabil că domnul Lavery are un buzunar spart. Nu-i acum acasă?

— Oh! nu. (Dă din cap decepționată). Și nu mi se pare gentil din partea sa. Mi-a promis cecul în dimineața asta și am bătut atîta drum.

— Cînd v-a telefonat?

— Păi... ieri dimineață.

— Trebuie să-l fi chemat cineva în oraș, sugerez eu.

Ea privește ceva aflat între minunații mei ochi negri.

— Ascultați, doamnă Fallbrook, zic eu, să nu ne învîrtim în jurul cozii. Sper că nu l-ați împușcat fiindcă nu și-a plătit chiria pe trei luni?

Se așază pe brațul unui fotoliu și își umezește buzele.

— Ce bănuială îngrozitoare! strigă ea. Nu-mi păreți deloc amabil. N-ați spus chiar dumneavoastră că pistolul n-a fost folosit?

— Toate pistoalele au fost folosite la un moment dat. Toate au fost încărcate la un moment dat.

— Atunci?

Face un gest de nerăbdare și își miroase mănușa pătată de ulei.

— M-am înșelat. Nu era decît o glumă. Domnul Lavery nu era acasă. Ați intrat totuși. Aveți o cheie deoarece sînteți proprietăreasă. Așa e?

— Nu vreau să mă amestec în ceea ce nu mă privește zice ea mușcîndu-și un deget. Poate că nu trebuia să fac asta. Dar cred că am dreptul să verific cum întreține casa.

— De acord! Ați verificat. Și sînteți sigură că nu-i aici?

— Nu m-am uitat pe sub paturi și nici în frigider, zice ea pe un ton rece. L-am strigat din capul scării cînd am văzut că nu răspunde la sonerie. Pe urmă am coborît la subsol și l-am strigat din nou. Am aruncat o privire și în dormitor.

— Ei bine, e perfect.

Ea aprobă în viteză.

— Da, e perfect. Dar cum vă cheamă?

— Vance, Philo Vance.

— Pentru cine lucrați, domnule Vance?

— Sînt fără lucru în clipa de față.

Ea pare tulburată.

— Dar înțelesesem că ați venit pentru plata mașinii?

— Asta e o muncă pe care o fac din cînd în cînd. Ca să-mi umplu timpul.

Ea se ridică și mă privește dur. Pe un ton rece îmi spune:

— În acest caz, cred că acum puteți pleca.

— Aș vrea totuși să arunc și eu o privire, dacă nu vă supărați. Poate că v-a scăpat ceva.

— Nu cred că e necesar. Asta e casa mea și acum vă rog să plecați, domnule Vance.

— Iar dacă nu plec, o să alergați după ajutor. Stați jos, doamnă Fallbrook. Vreau să arunc numai o privire. Înțelegeți că pistolul ăsta e puțin cam ciudat.

— Dar v-am spus că l-am găsit pe scară, îmi zice ea furioasă. Nu știu nimic altceva. Nu mă pricep la pistoale. Eu... n-am tras niciodată cu un pistol.

— Asta e versiunea dumneavoastră. Nu sînt obligat să vă cred.

— Nu trebuia să fi intrat, începe ea să plîngă. A fost o idee îngrozitoare. Domnul Lavery o să fie furios.

Își înclină capul și se repede la ușă. Trecînd pe lîngă mine își întinde brațul ca și cum ar vrea să mă împingă. Dar e prea departe și nici nu mă clintesc. Deschide larg ușa și iese în stradă. Ușa se închide cu încetineală și îi aud pașii pe drum.

— Ceva nu e-n regulă în toată comedia asta, zic eu cu voce tare.

Casa pare acum neobișnuit de liniștită. Merg pe covor pînă la arcadă și la scară. Rămîn o clipă nemișcat și ascult din nou.

Pe urmă, ridicînd din umeri, cobor încet treptele.

XVI

La subsol, patru uși dau într-un hol, cîte una la fiecare capăt și două la mijloc. Din cele două, una e ușa unui dulap, iar cealaltă e închisă cu cheia. Mă îndrept către celelalte două uși. Una e ușa unei încăperi de oaspeți ale cărei obloane sînt închise și nu pare să fi fost folosită. Mă întorc la cea de a patra și intru într-un dormitor mare cu un pat foarte larg, cu un covor de culoarea cafelei cu lapte și cu mobile de lemn. Într-un colț, pe o măsuță acoperită de sticlă, zăresc un ogar de cristal și o cutie plină cu țigări.

Pe o măsuță de toaletă s-a vărsat pudră. O urmă de ruj violent însîngerează un prosop spînzurat deasupra unui coș de rufe. Pe pat, pe două perne se văd încă urmele lăsate de două capete.

O batistă iese de sub una din ele. O pijama destrămată atîrnă la piciorul patului. Un miros de parfum plutește în aer. Mă întreb ce-o fi gîndit doamna Fallbrook despre toate astea.

Mă întorc și mă privesc într-o oglindă montată pe ușa unui garderob vopsit în alb. Răsucesc mînerul cu o batistă în mînă și mă uit în interior. Dulapul e plin de haine bărbătești. Dar se mai află și altceva. E vorba de un taior de femeie alb cu negru, de niște pantofi albi cu negru și, pe o etajeră, o pălărie de paie cu o panglică albă și neagră.

Închid ușa garderobului și ies din cameră. Îmi păstrez batista ca să deschid și celelalte uși. Ușa de lîngă dulapul de lenjerie, închisă cu cheia, ar trebui să dea în baie. O zgîlțîi însă rămîne încuiată. Mă las pe vine și observ că există o mică deschizătură în mijlocul mînerului rotund. Înțeleg atunci că ușa se închide din interior cu ajutorul unui mic buton aflat în mijlocul mînerului și că deschizătura servește la deschiderea din exterior cu ajutorul unei chei fără șanțuri, în cazul în care cineva ar fi leșinat în baie sau dacă vreun copil s-ar fi încuiat acolo și n-ar mai fi putut ieși.

Cheia netedă ar trebui să se afle pe etajera de sus a dulapului cu lenjerie, dar n-o zăresc. Încerc să deschid cu lama cuțitului meu dar e prea subțire. Mă întorc atunci în cameră și iau o pilă de unghii. Cu ajutorul ei reușesc să deschid ușa. O pijama bărbătească de un galben roșiatic, este aruncată pe un portmanto. Pe planșeu se află o pereche de papuci verzi, fără toc. Pe policioara de deasupra chiuvetei zăresc un aparat de ras și un tub de cremă deschis. În aer plutește un miros ciudat.

Trei cartușe goale strălucesc pe pardoseala verde și în geamul ferestrei închise e o mică gaură. La stînga și puțin mai sus de fereastră zăresc două urme în tencuială care apar albe de sub tapet. Nu am nici o îndoială că prin împrejurimi s-a tras din belșug cu pistolul.

Perdeaua dușului, de mătase verde cu alb, atîrnă de inele cromate pe o vergea metalică. O trag în lături și inelele fîșîie ușor. El „e" aici, nici nu se putea altfel. Nu poate să fie în nici o altă parte. Zace prăbușit într-un colț, sub cele două robinete strălucitoare. Apa picură pe el din sita dușului. Genunchii îi sînt pe jumătate îndoiți. Are două găuri de gloanțe în piept.

Ochii săi păstrează o privire limpede și nerăbdătoare, ca și cum ar trebui să iasă din baie, atras de mirosul cafelei de dimineață. Minunată întîmplare! Tocmai vroiai să te razi și să faci un duș. Cineva deschide ușa în urma ta și intră. Acest cineva pare să fie o femeie. Ea are un pistol în mînă. Te uiți cu uimire la pistol. Ea trage în tine. Nu te nimerește de trei ori. E aproape imposibil de la o asemenea distanță, dar asta e situația. Nu ai cum să scapi cu nici un chip. Poți doar să te repezi la femeie și să-ți încerci norocul s-o dezarmezi, dacă ai fi pregătit pentru o asemenea încercare. Dar dacă rămîi înăuntru agățat de robinete și ținînd draperia trasă, ești pierdut.

Poate că ai fost înnebunit de frică, așa cum li se întîmplă celor mai mulți atunci cînd se află în fața unui pistol.

Într-un astfel de caz nu mai ai nimic de făcut decît să te ascunzi în spatele draperiei. Ceea ce dealtfel ai și făcut. Te îndepărtezi cît poți de mult. Dar o cameră de baie nu e prea mare și te izbești de zid. N-ai unde să te duci nicăieri așa că nu vei mai trăi mult timp. Și pe urmă pistolul mai trage de două ori, și tu aluneci de-a lungul zidului.

Femeia dă drumul la robinetul de la duș. În timp ce se întoarce sus aruncă pistolul descărcat pe scară. E probabil chiar pistolul tău.

Merg din nou în dormitor și iau batista pe care o zărisem ieșind de sub o pernă. E mică, fină și are o broderie roșie pe margine. Două inițiale mici sar în ochi: A.F.

— Adrienne Fromsett, zic eu.

Și izbucnesc într-un rîs cam lugubru.

Scutur batista care miroase puternic a parfum. După ce o împachetez într-un șervețel de demachiat o vîr în buzunar. Urc în camera de zi și cotrobăi în biroul aflat lîngă perete. Nu conține nici scrisori interesante, nici numere de telefon însemnate pe carnețele.

Caut telefonul. E pe o măsuță lîngă zid, alături de șemineu. Are un fir foarte lung. Cu ajutorul lui domnul Lavery putea să răspundă așezat pe divan, cu o țigară între buze, cu un pahar nu prea departe și cu mult timp la dispoziție pentru o conversație lungă și intimă cu o dulce prietenă.

S-au dus toate astea! Mă îndrept spre ușă și potrivesc încuietoarea în așa fel încît să mai pot reveni. Ies în stradă și rămîn o clipă nemișcat în bătaia soarelui, privind casa doctorului Almore de vizavi.

Nu-i nimeni în jurul meu. Nu se aude nici un fluier de polițist. Totul e liniștit și scăldat de soare.

Nici o tulburare. Nu e decît Marlowe care tocmai a descoperit încă un cadavru. A început să-i iasă foarte bine chestia asta. I se zice acum „unul pe zi". Or să pună să meargă în urma lui un dric care să strîngă tot ce găsește în timpul anchetelor sale.

E totuși un băiat de treabă.

Ajung la încrucișarea de străzi, mă urc în mașină și o șterg urgent din împrejurimi.

XVII

Omul de serviciu de la Atlantic Club revine în două minute și îmi face semn să-l urmez. Urcăm la etajul al patrulea și el îmi indică o ușă întredeschisă.

— O luați la stînga, domnule. Mergeți cît mai ușor posibil. Cîțiva dintre membrii clubului își fac siesta.

Intru în biblioteca clubului. E tixită cu mari vitrine pline cu cărți. Cîțiva iluștri sînt așezați în jurul unei mese lungi puse în centru. Biblioteca seamănă însă mai curînd cu un dormitor. Rafturi împart încăperea în mai multe compartimente în interiorul cărora se află fotolii cu speteze înalte, de o mărime și o moliciune rareori întîlnite. Mai mulți bonomi în vîrstă trag netulburați la aghioase.

Sar peste cîteva perechi de picioare ca să ajung la colțul din stînga. Derace Kingsley ocupă ultimul compartiment din fundul încăperii. Și-a pus două fotolii alături, cu fața la perete. Îi zăresc capul mare și brun depășind speteaza unuia dintre ele. Mă strecor în celălalt fotoliu și trîntesc un salut scurt.

— Vorbește încet, îmi spune el. Această încăpere e rezervată pentru siestă. Ce s-a mai întîmplat? Te-am angajat ca să evit necazurile și nu pentru a mi le spori pe cele pe care le am. M-ai făcut să ratez o întîlnire importantă.

— Știu. (Îmi apropii fața de a lui. Miroase a whisky într-un fel deloc neplăcut). Lavery a fost omorît.

Încruntă din sprîncene și chipul i se înăsprește. Strînge din dinți: abia respiră, cu o mînă pe genunchi.

— Zi mai departe, îmi spune el, cu o voce abia șoptită.

Îi povestesc expediția mea la Lavery, întîlnirea cu proprietăreasa și cu Lavery sub duș, în pielea goală și ciuruit de gloanțe.

— Doamne sfinte! murmură Kingsley, vrei să spui că o femeie și-a petrecut noaptea cu el și a doua zi dimineața l-a împușcat în baie? De ce tocmai în baie?

— N-aveți decît să găsiți o altă încăpere unde un bărbat poate să fie mai lipsit de apărare.

— Nu poți să știi că o femeie l-a împușcat. În sfîrșit, vreau să zic că nu poți să fii sigur de asta.

— Nu, e adevărat, nu pot fi sigur. Poate fi un oarecare care s-a servit de un pistol de calibru mic și pe care l-a descărcat ca și cum ar fi fost o femeie. Geamurile de la baie dau spre grădini, în vale, și nu cred că din afară s-au putut auzi împușcăturile. Femeia care și-a petrecut noaptea cu el poate că a plecat pur și simplu, sau poate că nici n-a fost la el vreo femeie. Decorul ar fi putut fi aranjat. Chiar și dumneavoastră l-ați fi putut împușca!

— Ce nevoie aș fi avut? Sînt un om civilizat.

— Soția dumneavoastră are un pistol?

El întoarce spre mine o față trasă și nenorocită și îmi răspunde cu o voce surdă:

— Omule, sper totuși că nu o bănuiești pe ea!

— Are sau nu are?

— Da, are unul. Unul mic, automat.

— L-ați cumpărat de-aici?

— Nu... nu l-am cumpărat. L-am luat de la un bețiv la o serată, la San Francisco, acum doi ani. Se amuza să ochească pe toată lumea și se credea foarte nostim. Nu i l-am mai dat înapoi nici pînă azi.

— Ați putea să-l recunoașteți?

Se gîndește îndelung, cu ochii pe jumătate închiși, cu bărbia înainte.

Vîr mîna în buzunar, scot pistolul și i-l dau lui Kingsley. El îl cercetează cu un aer copleșit.

— Nu știu, spune el vorbind rar; seamănă, dar nu sînt sigur.

— Are înscrisă și seria.

— Nimeni nu-și poate aduce aminte seria unui pistol.

— Speram să nu vă amintiți. Asta m-ar fi încurcat îngrozitor.

— Porcul, cred că a tras-o pe sfoară.

— Nu știu. Motivul, dealtfel, n-are nici o importanță pentru dumneavoastră, pentru că sînteți un om civilizat, pentru ea însă se pare că a fost un motiv puternic.

— Femeile sînt întotdeauna mai impulsive decît bărbații.

— Și pisicile decît cîinii.

— Cum așa?

— Unele femei sînt mai impulsive decît unii bărbați. Asta-i tot ce se poate spune. Ar trebui deci găsit un alt motiv decît acesta dacă doriți neapărat ca vina să cadă pe soția dumneavoastră.

Își întoarce capul spre mine și mă privește fără nici o urmă de veselie.

— Poate că nu e tocmai momentul să faci bancuri. Iar acest pistol nu-l putem lăsa să cadă în mîna poliției. Crystal are permis și pistolul e înregistrat. Sticleții pot să verifice seria chiar dacă eu n-o știu.

— Dar doamna Fallbrook știe că am luat pistolul.

El dă din cap cu încăpățînare.

— Trebuie să avem în vedere șansa asta. Știu că îți asumi un risc. Voi face însă în așa fel încît ceea ce faci să merite efortul. Dacă ar fi fost posibil să se acrediteze o sinucidere n-aș fi avut nimic împotrivă să fi lăsat arma acolo. Dar din cîte am înțeles așa ceva nu se poate.

— Nu, ar fi trebuit să nu se fi nimerit de trei ori. Dar eu nu pot să acopăr un ucigaș, nici chiar pentru zece dolari în plus. Acest pistol trebuie să fie dus la locul de unde l-am luat.

— Mă gîndeam la mult mai mulți dolari, îmi zice el liniștit. La vreo cinci sute de dolari.

— Ce vreți să cumpărați cu ei?

Se apropie de mine. Ochii îi sînt serioși și reci, dar nu răi.

— Se mai află ceva în casa lui Lavery în afară de pistol care să ateste prezența recentă a lui Crystal acolo?

— Taiorul și pălăria de pare pe care mi le-a descris comisionarul de la San Bernardino. S-ar putea să mai fie și alte lucruri pe care eu nu le știu. Sînt cu siguranță și amprente. Mi-ați spus că nu i s-au luat niciodată, dar asta nu înseamnă că nu-i pot fi luate de acum încolo. Camera ei de culcare de la dumneavoastră de-acasă și de la cabana din Little Fawn Lake trebuie să fie pline de amprente. Iar mașina ei, ce să mai vorbim...

— Ar trebui să aducem mașina aia...

Îl întrerup.

— N-ar fi de nici un folos. Sînt numeroase alte obiecte de pe care i-ar pot fi luate amprentele. Ce parfum folosește?

Mă privește descumpănit pentru o clipă.

— Oh! Royal de Gillerlain; și într-un timp, un Chanel.

— A ce miroase cel al dumneavoastră, Royal-ul?

— A lemn de santal.

— Dormitorul lui Lavery trăznește de un astfel de parfum, îl informez eu. Îmi pare a fi un parfum comun. Dar eu nu sînt un cunoscător.

— Comun! tresare el. Comun! cînd costă treizeci de dolari un mic flacon.

— Ei bine, chestia aia miroase mai curînd a trei dolari cincizeci de litri.

Își pune brusc mîinile pe genunchi și dă din cap.

— Vorbeam de bani. Îți dau imediat un cec de cinci sute de dolari. Te-am angajat ca să ne protejezi de scandal pe mine și pe soția mea. Între timp, fără a fi vina dumitale, șansele de a evita scandalul au zburat. Acum e vorba de capul femeii mele. Nu cred că ea l-a împușcat pe Lavery; chiar dacă n-am argumente, asta e convingerea mea absolută. S-ar putea să fi fost la el în noaptea trecută și s-ar putea de asemenea ca pistolul să fie al ei, dar asta nu e o dovadă că l-a și omorît. O cred în stare să fie la fel de neglijentă cu un pistol așa cum e și cu toate celelalte. Cine știe cine i l-o fi luat!

— Polițiștii n-o să se prea străduiască să creadă așa ceva, îi răspund eu.

Își frînge mîinile. Nenorocirea lui are o parte teatrală așa cum are deseori adevărata disperare.

— Pînă la un anumit punct sînt de acord cu dumneavoastră, continui eu. Înscenarea e prea reușită la prima vedere. Ea și-a lăsat hainele pe care i le-a văzut toată lumea și a căror proveniență poate fi ușor stabilită. Și-a aruncat pistolul pe trepte. E destul de greu să admiți că e atît de stupidă și să acționeze astfel.

— Îmi place să te ascult, zice Kingsley sfîrșit.

— Dar asta nu înseamnă încă nimic. Pentru că noi vedem lucrurile în mod obiectiv iar cei care comit crime din dragoste sau din ură o fac pur și simplu și apoi o tulesc. Tot ce mi s-a relatat în legătură cu soția dumneavoastră o arată teribil de neliniștită. Nu e nici o urmă de ordine sau de plan în legătură cu asasinarea lui Lavery. Dimpotrivă, sînt numai indicii de completă absență a premeditării. Dar chiar și dacă n-ar fi nici o probă contra ei, polițiștii vor reuși să o implice pe soția dumnevoastră în istoria cu Lavery. Vor face o anchetă în mediul lui, printre prietenii săi, vor afla legăturile pe care le-a avut. Numele soției dumneavoastră va apărea cu siguranță la un moment dat și atunci cînd ei vor afla că a dispărut de mai bine de o lună, vor sări în sus de bucurie și-și vor freca mîinile cu mulțumire. Vor urmări, firește, să afle al cui e pistolul. Dar dacă o fi al lui?

Mîna lui bîjbîie după pistolul aflat lîngă el.

— Nu, e mai bine să-l pun la loc. Marlowe o fi poate un băiat drăguț și pe care îl iubiți mult, dar el nu poate să-și asume riscul să facă să dispară o probă atît de importantă precum e arma unei crime. Iar tot ceea ce întreprind, se bazează pe ideea că soția dumneavoastră o fi poate suspectă însă nu cu siguranță vinovată.

Mormăie întinzîndu-mi pistolul pe care îl fac nevăzut. Pe urmă îl scot din nou și zic:

— Împrumutați-mi vă rog batista. Nu pot s-o folosesc pe-a mea. Aș putea fi percheziționat.

Îmi întinde o batistă proaspăt călcată cu care șterg cu grijă pistolul și îl bag la loc în buzunar.

— Amprentele mele n-au nici o importanță, dar nu vreau să fie găsite ale dumneavoastră. Iată singurul lucru pe care pot să-l fac: mă întorc acolo, pun pistolul la loc și chem poliția. Va trebui să le povestesc toată tărășenia, să le spun ce căutam acolo și cine sînt. În cel mai rău caz, vor da de soția dumnevoastră și vor dovedi că a ucis. Iar în cel mai bun caz, ei vor da de ea mai repede decît am fost eu în stare și atunci lăsați-mă să-mi folosesc toată priceperea pentru a dovedi că nu a ucis, ceea ce ar însemna să dovedesc că a făcut-o un altul. Sînteți de acord?

Dă din cap și spune:

— Da. Îți ofer în continuare cei cinci sute de dolari. Pentru a dovedi că nu Crystal l-a omorît.

— Nu mă aștept să-i cîștig. Dar stați puțin, domnișoara Fromsett îl știa bine pe Lavery în afara relațiilor de serviciu? A avut un aer cam ciudat ieri dimineață cînd i-am cerut adresa lui Lavery.

Kingsley suspină.

— Ca și cum ar fi simțit un gust amar în gură, zic eu. Exagerez cumva?

Nările lui freamătă puțin și respiră zgomotos o clipă. Pe urmă se înseninează și zice liniștit:

— Ea... ea l-a cunoscut destul de bine o vreme. E o fată care face aproape numai ce-i place. Și Lavery, presupun, o fascina.

— Va trebui să-i vorbesc, reiau eu vorba.

— De ce?

— Ce ce vă deranjează asta? E treaba mea să pun o grămadă de întrebări la o grămadă de oameni.

— Atunci, n-ai decît să vorbești cu ea, spune el pe un ton ascuțit. De fapt, îl știa bine pe alde Almore și mai ales pe soția lui Almore, cea care s-a sinucis și pe care Lavery o cunoscuse și el. Poate să aibă asta vreo legătură cu ancheta dumitale?

— Nu-mi dau seama. Dar nu cumva sînteți îndrăgostit de domnișoara Fromsett?

— M-aș însura și mîine cu ea dacă aș putea, îmi răspunde el sec.

Dau din cap și mă ridic. Încăperea e aproape goală acum.

— Mai rămîne un singur lucru de făcut, zic eu în sfîrșit, privindu-l pe Kingsley care stă în continuare jos. Polițiștii nu sînt deloc drăguți atunci cînd întîrzii să anunți că ai descoperit o crimă. O să mă întorc acolo ca și cum m-aș fi dus acum prima oară. Cred că asta s-ar putea aranja dacă n-aș pomeni nimic de doamna Fallbrook.

— Fallbrook? Asta cine naiba mai e?... Ah, da, îmi amintesc.

— Ei bine, uitați-o. Sînt aproape sigur că nu se va mai vorbi de această doamnă. Nu cred că e o persoană care se duce la poliție dacă nu e obligată s-o facă.

— Înțeleg.

— Fiți atent atunci să nu faceți vreo greșeală. Or să vă pună tot soiul de întrebări înainte de a vă anunța moartea lui Lavery, înainte de a mă lăsa să iau contact cu dumneavoastră. Să nu cădeți în capcană. Dacă o-ncurcați, nu mai pot face nimic pentru dumneavoastră și dau și eu de bucluc.

— Înțeleg, repetă el.Poți să ai încredere în mine.

Ne strîngem mîinile și ne despărțim.

XVIII

Athletic Club se află la un colț de stradă, aproape în fața lui Treloar Building. Traversez și mă îndrept spre intrare. Pătrund în clădire împreună cu o mulțime de funcționari care se întorc de la masă.

Salonul de recepție al casei Gillerlain îmi pare și mai pustiu decît în ajun. Aceeași blondină se află în spatele centralei telefonice. Îmi surîde și eu îi răspund cu salutul unui pistolar: arătătorul îndreptat spre ea, celelalte trei degete îndoite iar degetul mare mișcîndu-se de sus în jos precum cocoșul pistolului unui erou de Western. Ea începe să rîdă ca o nebună dar fără să facă zgomot. Îi arăt biroul gol al domnișoarei Fromsett și blondina face un semn cu capul, vîră o fișă și vorbește. O ușă se deschide și domnișoara Fromsett apare mlădiindu-se cu eleganță, se așază la birou și îmi aruncă o privire rece și interogativă.

— Ce e, domnule Marlowe? Mi-e teamă că domnul Kingsley nu mai vine azi.

— Tocmai m-am despărțit de el. Dar unde am putea sta puțin de vorbă?

— Să vorbim?

— Am să vă arăt ceva.

— Ah! da?

— E o chestiune de serviciu. E ceva care-l privește pe domnul Kingsley.

Se ridică și deschide o ușă.

— În acest caz să trecem în birou.

Intrăm. Ea îmi ține ușa deschisă. Trecîndu-i prin față, respir adînc și simt un miros de santal. Îi zic:

— Royal de Gillerlain, cel mai faimos parfum?

Surîde ușor.

— Asta-i aproape de leafa mea?

— Nici vorbă. N-aveți chipul unei fete care e obligată să-și cumpere singură parfumul.

— Da, e Royal de Gillerlain. Și dacă vreți să știți totul, aflați că detest să mă dau cu parfum la birou. Dar el mă obligă.

Intrăm în biroul mare și întunecat. Ea se așază pe un scaun la un capăt al mesei. Eu mă instalez pe același loc ca și în ajun. Îi ofer una din țigările lui Kingsley. O aprinde cu bricheta și se sprijină de spătar.

— N-o să ne pierdem timpul făcînd-o pe proștii. Știți și cine sînt și cu ce mă ocup. Dacă nu o știați ieri dimineața e din pricină că domnul Kingsley adoră s-o facă pe marele patron.

Ea își privește mîna așezată pe genunchi, pe urmă ridică ochii și surîde aproape cu timiditate.

— E un mare bonom, cu toate aerele de dictator pe care și le dă și care nu păcălesc pe nimeni. Și dacă ați ști ce a trebuit să suporte de la stricata aia... În sfîrșit, să lăsăm asta deoparte. Pentru ce ați dorit să mă vedeți?

— Kingsley mi-a spus că îi știți pe alde Almore.

— Am întîlnit-o pe doamna Almore de mai multe ori.

— Unde?

— La un prieten, dar de ce?

— La Lavery?

— Sper că n-o să deveniți bădăran, domnule Marlowe, nu-i așa?

— Nu știu ce înțelegeți prin acest cuvînt. V-am avertizat că am venit cu treabă și nu ca să fac diplomație internațională.

— Foarte bine. La Chris Lavery, într-adevăr. Mă duceam acolo din cînd în cînd... într-o vreme organiza petreceri.

— Înseamnă că Lavery îi cunoștea pe Almore... sau pe doamna Almore...

Ea roșește abia perceptibil.

— Da, îi știa foarte bine.

— Și încă o groază de multe alte femei. Nici nu mă îndoiesc. Doamna Kingsley o cunoștea și ea?

— Da, și încă mai bine ca mine. Își spuneau pe numele mic. Să știți însă că doamna Almore a murit. S-a sinucis acum un an și jumătate.

— Nu-i nici o îndoială în legătură cu asta?

Ea ridică din sprîncene și zice:

— Aveți vreun motiv să-mi puneți o asemenea întrebare? Vreau să zic, asta are vreo legătură cu... treaba dumneavoastră?

— Cred că nu. Nu știu încă nimic, dar ieri, doctorul Almore a chemat un polițist numai pentru că îi priveam casa. Polițistul a fost mai curînd bădăran cu mine, și asta doar pentru că mă aflam acolo. Nu știa nici cu ce mă ocup și nu i-am spus că venisem să-l văd pe Lavery. Dar doctorul Almore trebuia să știe asta deoarece m-a văzut în fața casei lui Lavery. Atunci de ce o fi socotit de cuviință că trebuie să cheme un polițist? Și de ce sticletele s-a crezut dator să-mi spună că ultimul tip care a încercat să-l supere pe Almore a sfîrșit-o în închisoare? Și de ce m-a întrebat de asemenea dacă părinții — presupun că e vorba de părinții doamnei Almore — m-au angajat? Dacă îmi puteți răspunde la una din întrebările astea, îmi voi da poate seama dacă moartea doamnei Almore are sau nu legătură cu ancheta mea.

Se gîndește o clipă, îmi aruncă iute o privire și apoi își întoarce din nou capul.

— N-am întîlnit-o pe doamna Almore decît de două ori, mărturisește ea. Dar cred că pot să răspund la întrebările dumneavoastră, la toate întrebările dumneavoastră. Ultima oară cînd am văzut-o pe această femeie a fost la Lavery, așa cum v-am mai spus-o. Era acolo strînsă lume multă care bea sec și vorbea tare. Doamnele nu erau cu soții lor, și nici bărbații cu soțiile, mă rog, cei care erau căsătoriți. Se afla acolo și un bărbat cu numele de Brownell care mi s-a părut a fi complet sărit. O tachina mereu pe doamna Almore în legătură cu meseria soțului ei. După el, Almore era unul dintre acei doctori care aleargă toată noaptea cu o cutie cu seringi pline și au grijă ca bețivanii locului să vadă elefanți roz la micul lor dejun. Florence

Almore i-a răspuns că nu-i pasă în ce fel își cîștigă banii soțul ei, cu condiția ca aceștia să fie mulți și ea să-i poată cheltui. Era și ea cam beată. Una din femeiuștile sclipitoare care rîd tare și stau răsturnate în fotolii ca să-și arate kilometri de picioare. O femeie blondă, cu un ten frumos și cu ochi de un albastru indecent, ca niște ochi de copil. Brownell i-a zis să nu aibă nici o grijă fiindcă procedeele doctorului Almore aduc bani întotdeauna. A intra la un bolnav pentru un sfert de oră și a lua între zece și cincisprezece dolari de fiecare înțepătură nu e de ici, de colo. Un singur lucru nu-i era însă lui clar: cum își putea procura un doctor atîta drog fără a avea relații cu lumea interlopă? chiar a și întrebat-o pe doamna Almore dacă aveau deseori gangsteri la masă. Ea i-a zvîrlit un pahar de alcool în față.

Mie îmi vine să rîd, însă nu și domnișoarei Fromsett. Aceasta își stinge țigara în scrumiera lui Kingsley și mă privește în liniște.

— E firesc, remarc eu. Ce altceva să fi făcut biata femeie dacă nu avea un pumn zdravăn?

— Cîteva săptămîni mai tîrziu, într-o noapte, Florence Almore a fost găsită moartă în garaj. Ușa era închisă și motorul mașinii mergea. Chris Lavery a dat peste ea cînd s-a întors la el acasă, Dumnezeu știe la ce oră. Era întinsă pe ciment, îmbrăcată în pijama, cu capul sub o cuvertură care acoperea și țeava de eșapament a mașinii. Doctorul era plecat la un bolnav. Ziarele n-au scris nici un cuvînt în legătură cu această poveste.

Își ridică puțin mîinile încleștate și le lasă să cadă din nou pe genunchi. O întreb:

— Ceva n-a fost totuși în regulă?

— Toată lumea a gîndit așa. Peste cîtva timp am aflat ce se zvonea prin oraș. L-am întîlnit pe acel Brownell pe Vine Street și m-a invitat să beau un pahar cu el. Nu-mi era simpatic, dar nu aveam ce face o jumătate de oră și am acceptat invitația. Ne-am dus la un băruleț și el m-a întrebat dacă îmi mai aduc aminte de păpușica aia care i-a aruncat un pahar în față. I-am răspuns că da. Brownell mi-a zis: „Amicul Chris Lavery a dat de filon". I-am răspuns că nu înțeleg. El mi-a răspuns: „Ei drăcie, poate că nu vrei să înțelegi. În noaptea cînd a murit doamna Almore ea era la Lou Condy, gata să-și piardă și cămașa la ruletă. A luat-o deodată razna, a început să spună că ruleta e trucată și s-a pornit să facă scandal. Condy a fost obligat s-o ducă în biroul lui. L-a chemat pe doctorul Almore care a sosit imediat. Acesta i-a făcut o injecție. Pe urmă a plecat și i-a lăsat pe Condy s-o ducă acasă. În aparență, doctorul avea un caz foarte urgent de vizitat. Atunci Condy a dus-o acasă iar infirmiera care a fost și ea chemată a așezat-o în pat la primul etaj. Condy s-a reîntors la jetoanele lui. Deci, atenție, pînă la pat doamna Almore a trebuit să fie purtată; și totuși, în aceeași noapte, ea s-a sculat, bine mersi, a coborît pînă la garaj și și-a luat zilele cu protoxyd. Ce zici de asta?" m-a întrebat Brownell. I-am răspuns: „Nu știu nimic de istoria asta. Dar cum de o știi dumneata?"

Mi-a răspuns: „Cunosc un reporter la fițuica aia care apare în oraș. Nu s-a făcut nici anchetă și nici autopsie. Acolo nici n-au judecător. Toți sînt dependenți de șleahta politicienilor. E ușor să mușamalizezi un lucru ca ăsta într-un orășel, dacă cineva cu protecție trage vreun profit oarecare. Iar Condy avea destui oameni grei în spate, în acel timp. Nu dorea să se facă nici publicitate și nici anchetă. Ca dealtfel nici doctorul Almore.

Domnișoara Fromsett se oprește ca să-și tragă răsuflarea și așteaptă s-o întreb ceva. Deoarece eu tac, își continuă vorba:

— Înțelegeți ce vroia să spună Brownell?

— Desigur. Almore a omorît-o și, după aceea, el și Condy, au mușamalizat toată afacerea cu ajutorul banilor. Așa ceva s-a mai întîmplat în orășele mult mai curate decît a încercat să fie vreodată Bay City. Dar asta e tot?

— Nu. Se pare că părinții doamnei Almore au angajat un detectiv particular. Era un bărbat care, în noaptea aceea, îndeplinea funcția de paznic de noapte și care a fost, după Lavery, al doilea martor al scenei din garaj. Brownell mi-a zis că acel tip a descoperit ceva, dar că n-a avut cum să se folosească de ce-a aflat. L-au arestat pentru conducerea mașinii sub influența alcoolului și l-au băgat la închisoare.

— Asta e tot? (Ea aprobă). Povestea asta nu mă ajută prea mult. Nu-mi dau seama ce legătură poate să aibă cu Lavery. Brownell pare să-și închipuie că tot ce s-a întîmplat îi dă cuiva posibilitatea să-l șantajeze pe doctor. Dar trebuie o probă oarecare pentru a-l șantaja.

Domnișoara Fromsett răspunde:

— Și eu cred la fel. Și mă gîndesc că Lavery nu s-ar preta totuși la șantaj. Iată tot ce vă pot spune, domnule Marlowe. Iar acum trebuie să mă întorc dincolo.

Se pregătește să se ridice. Îi zic:

— Asta nu e totul, mai am ceva să vă arăt.

Scot din buzunar mica batistă parfumată pe care am găsit-o sub perna lui Lavery. O las să cadă pe birou în fața domnișoarei Fromsett.

XIX

Ea se uită cînd la mine cînd la batistă, apucă un creion și cu vîrful lui o întoarce.

— Cu ce e parfumată? întreabă ea.

— Cred că e un parfum de lemn de santal.

— E ceva sintetic mai degrabă. Miroase respingător. Și de ce ați dorit să-mi arătați această batistă, domnule Marlowe?

Se sprijină de spătar și mă privește rece.

— Am găsit-o în casa lui Lavery, sub o pernă din pat. Are și inițiale.

Despăturește batista fără s-o atingă, servindu-se de capătul cu gumă al creionului.

— Sînt brodate două litere, îmi spune ea cu o voce tăioasă. Se întîmplă ca ele să fie aceleași ca inițialele mele. La asta vă referiți?

— Exact, răspund eu. El cunoștea probabil o jumătate de duzină de femei cu aceleași inițiale. Asta vreți să spuneți?

— Începeți să deveniți nesuferit, spune ea pe un ton liniștit.

— E sau nu e batista dumneavoastră?

Ea șovăie. Se apleacă peste birou, ia o altă țigară, o aprinde și scutură cu atenție chibritul supraveghind mica flăcăruie care mistuie lemnul.

— Da, e a mea. Trebuie s-o fi pierdut acolo de multă vreme. Dar pot să vă asigur că n-am pus-o sub perna din patul său. Asta doreați să aflați?

Cum eu nu zic nimic ea adaugă:

— O fi împrumutat-o unei femei căreia... căreia îi place parfumul ăsta.

— Am o oarecare imagine mentală a acestei femei, zic eu, dar n-o prea văd alături totuși de Lavery.

Buza de sus a domnișoarei Fromsett se ridică. E foarte mare și eu ador buzele de sus mari.

— Cred, zice ea, că ar trebui să retușați puțin imaginea pe care v-ați făcut-o în legătură cu Chris Lavery. Orice semn de rafinament pe care i-l atribuiți e doar o întîmplare.

— Nu-i un lucru prea gentil să spui așa ceva despre un om mort.

O clipă ea rămîne nemișcată și mă privește ca și cum n-aș fi spus nimic și ar aștepta să rostesc vreun cuvînt. Pe urmă începe să tremure din tot corpul. Mîinile ei se crispează și țigara i se rupe. O privește și o aruncă în scrumieră cu o mișcare bruscă.

— A fost împușcat în baie. Și se pare că e o treabă făcută de o femeie care și-a petrecut noaptea alături de el. Tocmai vroia să se radă. Femeia i-a lăsat un pistol pe scară și această batistă în pat.

Se mișcă ușor pe scaun. Ochii săi sînt goi acum. Fața îi este împietrită precum cea a unei statui.

— Și dumneavoastră așteptați de la mine relații în legătură cu crima? mă întreabă ea cu amărăciune.

— Ascultați-mă, domnișoară Fromsett. Mi-ar face mare plăcere să vorbesc despre toate astea pe un ton potolit, cu detașare și subtilitate. Măcar o dată mi-ar face plăcere să mă port exact așa cum v-ar fi drag dumneavoastră. Dar nimeni nu mă va lăsa s-o fac, nici clienții mei, nici polițiștii, nici oamenii contra cărora lucrez. Chiar și făcînd un efort să fiu cumsecade tot sfîrșesc prin a-mi vîrî nasul în lucruri necurate și degetul în ochiul cuiva.

Ea scutură din cap ca și cum nici nu m-ar fi ascultat.

— Cînd a fost omorît?

— Cred că în dimineața asta. Puțină vreme după ce s-a trezit. V-am spus că tocmai vroia să se radă și să se vîre sub duș.

— Era probabil foarte tîrziu. Eu sînt aici de la ora opt și jumătate.

— Nici nu mi-a trecut prin cap că dumneavoastră l-ați fi omorît.

— Sînteți teribil de amabil. Dar totuși e batista mea, nu-i așa? Chiar dacă nu-i parfumul meu. Dar nu-mi închipui că polițiștii vor fi sensibili la diferențele de parfum și nici la altceva, dealtfel.

— Nu. Și asta e valabil și pentru detectivii particulari.

— Dumnezeule!

— S-a tras asupra lui de cinci sau de șase ori. De patru ori n-a fost nimerit. A fost înghesuit în colțul sălii de baie. După opinia mea a fost ceva feroce. A fost vorba de multă ură sau de un sînge rece ieșit din comun.

— Era ușor să-l urăști și tot la fel de ușor să-l iubești, zice ea pe un ton visător.

— Din tot ce mi-ați spus înțeleg că l-ați iubit la un moment dat, că nu-l mai iubiți acum și că nu l-ați omorît dumneavoastră.

— Da. Și sînt sigură că veți păstra pentru dumneavoastră această confesiune. A murit deci sărmanul tip, egoist, meschin, rău, frumos și mincinos! Nu, domnule Marlowe, nu eu l-am ucis.

O las să se gîndească atît cît îi place. După o clipă adaugă în liniște:

— Domnul Kingsley știe despre asta?

— Da.

— Și, firește, și poliția?

— Nu încă. Sau în nici un caz, nu de la mine. Eu sînt cel care l-a găsit primul. Ușa nu era bine închisă, am intrat și am dat peste cadavru.

— Domnul Kingsley știe de această batistă?

— Nimeni nu știe nimic, în afară de dumneavoastră, eu și cel care a pus-o acolo.

— Sînteți gentil, îmi răspunde ea pe un ton sec.

— Îmi place aerul dumneavoastră jignit. Dar să nu întreceți măsura. Ce-ați fi vrut să fi făcut? Să fi scos batista de sub pernă, s-o fi mirosit și să fi zis: „Ah! Ah! sînt inițialele domnișoarei Adrienne Fromsett. O clipă, fluturașule. Miss Fromsett trebuie să-l fi cunoscut pe Lavery, poate chiar foarte intim, atît de îndeaproape cît spiritul meu răuvoitor poate să conceapă. Dar acesta este un parfum sintetic și ordinar și domnișoara Fromsett nu ar folosi așa ceva. În plus, batista aceasta se afla sub perna lui Lavery: or, domnișoara Fromsett nu-și pune niciodată batistele pe sub pernele bărbaților. Deci toată povestea n-are nici o legătură cu domnișoara Fromsett. Nu e decît o iluzie optică."

— Oh! tăceți din gură.

Surîd.

— Ce fel de fată credeți că sînt? strigă ea.

— V-am cunoscut prea tîrziu ca să-mi dau cu părerea.

De data asta ea roșește pînă la rădăcina părului. Pe urmă adaugă:

— Aveți vreo idee cine l-ar fi putut omorî?

— Doar bănuieli. Și tare mi-e teamă că poliția n-o să găsească povestea prea simplă. Haine de-ale doamnei Kingsley atîrnă în dulapul lui Lavery. Și cînd vor cunoaște întreaga istorie, inclusiv ce s-a întîmplat la Little Fawn Lake, sînt sigur că or să bage pe cine știu eu în cătușe. Vor încerca s-o găsească cu orice preț. Dar asta nu e prea greu pentru ei.

— Deci, e Chrystal Kingsley.

— Și totuși, nu e numaidecît nevoie să fie ea. Poate să fie altcineva. Ar putea să fie chiar doctorul Almore. N-avem nici o probă împotriva lui. Dar ieri era foarte nervos pentru un om care nu are nimic să-și reproșeze. Firește, nu numai vinovaților le este frică.

Mă ridic și bat toba cu degetele pe marginea fotoliului, în timp ce o privesc. Are un gît minunat. Îmi arată batista.

— Și cu asta cum rămîne? întreabă ea pe un ton trist.

— Dacă ar fi a mea aș spăla-o ca să dispară parfumul ăsta oribil.

— Dar asta e o probă, nu-i așa?

Încep să rîd.

— Nu cred. Femeile își lasă batistele pretutindeni. Un bărbat ca Lavery cred că le colecționa și le vîra într-un sertar cu un săculeț de santal. Cineva a descoperit stocul și s-a folosit de una dintre ele, la întîmplare. Sau poate că le împrumuta fetelor ca să le vadă reacțiile atunci cînd descopereau alte inițiale decît ale lor. Înclin să cred că era un astfel de specimen. La revedere, domnișoară Fromsett, și mulțumesc pentru conversație.

Cînd să dau să plec mă întorc și o întreb:

— Vă mai amintiți numele reporterului care a dat informațiile lui Browneil?

Ea neagă dînd din cap.

— Sau numele părinților doamnei Almore?

— Nici asta nu știu, dar pot să aflu. Aș fi fericită să pot să vă ajut.

— Credeți că o să reușiți?

— Astfel de evenimente sînt consemnate în ferparurile din ziare, nu-i așa? A fost cu siguranță un anunț în ziarele din Los Angeles.

— Ar fi un gest drăguț din partea dumneavoastră dacă ați încerca să aflați ceva.

Îmi trec degetul peste birou în vreme ce o privesc. Un ten de fildeș, ochi negri minunați, un păr negru ca noaptea. Ies din încăpere. Blondina de la centrală întoarce ca-

pul cu speranța că voi glumi din nou. Dar nu mai simt nimic pentru ea. Ies.

XX

În fața casei lui Lavery nu e nici o mașină a poliției, pe trotuar nu e nimeni și cînd împing ușa nu mă întîmpină nici un miros de țigară.

Nimic nu mișcă în casa lui Lavery. Nu se aude nici un zgomot în afară de cel al apei care, la subsol, curge pe umărul unui om mort. Mă apropii de telefon și caut în cartea de telefon numărul poliției. În vreme ce-l formez și aștept să mi se răspundă, scot micul pistol din buzunar și îl așez pe masă lîngă aparat.

O voce de bărbat se aude în receptor:

— Poliția din Bay City. Smoot la aparat.

Răspund:

— S-a comis o crimă în strada Altair numărul 623, la cineva numit Lavery.

— 6 — 2 — 3, Altair. Cine sînteți dumneavoastră?

— Mă numesc Marlowe.

— Sînteți în casa cu pricina?

— Da.

— Nu vă atingeți de nimic.

Pun receptorul în furcă, mă așez pe divan și aștept. Nu multă vreme. Aud pe trotuar cum răsună pași. Mă duc să deschid ușa de la intrare.

Doi agenți în uniformă dau buzna în încăpere. Mă privesc bănuitor și pe urmă cel mai bătrîn îmi zice scurt:

— Foarte bine, unde e?

— La subsol, în sala de baie, în spatele perdelei de la duș.

— Rămîi cu el, Eddie.

Străbate rapid încăperea și dispare. Celălalt mă privește fix și îmi aruncă printre buze:

— Fără mișcări în plus, amice!

Mă așez pe sofa iar sticletele își plimbă privirea prin încăpere. Jos se aude zgomot de pași. Polițistul care e cu mine zărește pistolul lîngă telefon. Se repede spre el ca un jucător de rugby. Aproape că urlă:

— Ăsta e pistolul!

— Am o vagă impresie că da; s-a tras cu el.

— Ah!

Se apleacă peste pistol, rînjește și își duce mîna la coapsă. Își desface cu degetul tocul de la pistol și apucă patul negru al armei.

— De ce l-ai omorît? tună el.

— M-am întrebat pînă acum de nenumărate ori.

— O faci pe șmecherul cu mine!

— Să ne așezăm și să așteptăm poliția judiciară. Îmi rezerv pentru ea apărarea.

— Nu mai spune povești.

— Nu vă spun nici cea mai mică poveste. Dacă l-aș fi omorît, n-aș fi aici, nu v-aș fi chemat și n-ați fi găsit pistolul. Nu vă mai frămîntați zadarnic.

Pare jignit.

— Ai răspuns la toate, amice?

Celălalt polițist urcă scara cu un aer grav. Rămîne nemișcat în mijlocul încăperii. Pe urmă, după ce se uită la ceas, începe să ia note pe un carnețel. După aceea privește pe fereastra din față după ce ridică jaluzelele.

Cel care a rămas cu mine îl întreabă dacă nu s-ar putea să arunce și el o privire jos.

— Las-o baltă, Eddie. Nu-i nimic pentru noi. L-ai chemat pe procuror?

— Am crezut că e treaba celor de la criminalistică.

— Da, e-adevărat, căpitanul Webber va lua în primire cazul și lui îi place să se ocupe singur de toate. (Îmi aruncă o privire.) Dumneata ești numitul Marlowe? mă întreabă el.

Îi răspund că efectiv eu sînt numitul Marlowe.

— E un mare șmecher, zice Eddie, și are răspuns la toate.

Polițistul în vîrstă mă privește cu un aer vag, se uită și la Eddie cu un aer vag, zărește pistolul pe masă și nu-l privește deloc cu un aer vag.

— Da, e arma crimei, zice Eddie. Nu m-am atins de ea.

Celălalt îl aprobă.

— Băieții nu se prea grăbesc azi. Care ți-e versiunea, amice? Îi erai prieten?

Și arată cu degetul spre podea.

— L-am văzut ieri pentru prima oară. Sînt un detectiv particular din Los Angeles.

— Oh! (Mă privește cu atenție din cap pînă în picioare. Celălalt polițist mă scrutează bănuitor.)

— La naiba, înseamnă că totul a sărit în aer, zice el dezamăgit.

E prima remarcă plină de bun simț pe care o face. Îi surîd cu afecțiune. Cel mai în vîrstă privește din nou pe fereastră.

— Ia te uită, Eddie, vizavi e casa lui Almore.

Eddie se apropie și privește.

— Bineînțeles că ea e, se poate citi pe placă. Spune, nu cumva amicul de jos e tipul care...

— Tacă-ți fleanca! îl întrerupe celălalt lăsînd să cadă la loc jaluzelele.

Se întorc amîndoi și mă studiază cu chipuri împietrite.

O mașină oprește în fața casei. O portieră e trîntită cu zgomot. Răsună numeroși pași. Cel mai în vîrstă dintre polițiști se duce să deschidă ușa. Doi oameni în civil își fac apariția. Pe unul dintre ei îl cunosc.

XXI

Primul care intră e mic de statură pentru un polițist, e de vîrstă mijlocie și chipul pare obosit în permanență. De sub pălăria bine trasă pe cap ies fire de păr albe. E îmbrăcat într-un costum maro și mîinile îi sînt înfipte în buzunarele de la haină.

Celălalt e Degarmon, polițistul cel gras și cu păr blond, cu ochi de un albastru metalic și cu chipul plin de riduri și feroce, care nu m-a lăsat să stau în fața casei doctorului Almore. Cei doi bărbați în uniformă privesc la năpîrstoc și își duc mîna la caschete.

— Cadavrul e la subsol, domnule căpitan Webber. A fost atins de două gloanțe se pare, după ce altele două nu l-au nimerit. N-a murit de multă vreme. Iar pe ăsta îl cheamă Marlowe și e un detectiv particular din Los Angeles.

— Foarte bine, răspunde Webber sec.

Vocea îi e bănuitoare. Mă contemplă cu o privire de asemenea bănuitoare și îmi face un semn scurt din cap.

— Sînt căpitanul Webber. Acesta e locotenentul Degarmon. Mai întîi o să ne ducem să vedem cadavrul.

Străbate fără grabă încăperea. Degarmon mă privește ca și cum nu m-ar mai fi văzut niciodată și îl urmează. Cei doi coboară scara însoțiți de agentul mai în vîrstă. Eddie și cu mine începem să ne uităm unul la altul.

— Aici ne aflăm chiar în dreptul casei doctorului Almore, nu-i așa?

Orice urmă de expresie îi dispare de pe chip. Dealtfel n-are mult de lucru pentru a reuşi asta.

— Ei da, şi ce-i cu asta?

— Nimic, zic eu şi are.

Tace din nou. De jos se aud voci indistincte şi înăbuşite. Poliţistul se trage de ureche şi îmi spune pe un ton mai prietenos:

— Îţi aduci aminte de afacerea aia?

— Niţel.

— Dar pe Lavery ăsta îl ştiai bine?

— Nu prea.

— Atunci de ce te aflai la el?

— Aveam o treabă cu el. Dar dumneata îl cunoşteai?

— Nu, dar îmi aduc aminte că un tip din casa asta a descoperit-o în noaptea aia pe doamna Almore.

— Poate că Lavery nici nu locuia aici, în vremea aceea.

— Dar de cînd locuieşte aici?

— Nu ştiu.

— Trebuie să fie vreun an şi jumătate, continuă el pe un ton visător. Ziarele din Los Angeles au scris despre doamna Almore?

— La rubrica de fapte diverse, precizez eu ca să zic ceva.

Se scarpină la ureche şi ascultă. Se aud paşi pe scară. Poliţistul devine ţeapăn, se îndepărtează de mine şi ia o atitudine distantă.

Căpitanul Webber se repede la telefon, formează un număr şi vorbeşte, pe urmă îşi îndepărtează receptorul de ureche şi întreabă peste umăr:

— Cine e procurorul de serviciu săptămîna asta, Al?

— Ed Garland, răspunde locotenentul cel gras.

— Cheamă-l pe Ed Garland, zice Webber la telefon. Să vină imediat.

Pune receptorul în furcă şi zice sec:

— Cine s-a atins de pistolul ăsta?

— Eu.

Se întoarce şi se apropie de mine. Ţine pistolul cu delicateţe învelit într-o batistă.

— Nu ştii că nu trebuie să te atingi de arma unei crime?

— Bineînţeles că ştiu. Dar cînd l-am luat de pe jos nu ştiam că s-a comis o crimă.

— Pare adevărat ce spui, zice el cu amărăciune. Ţi se întîmplă des astfel de lucruri în meseria dumitale?

— Ce fel de lucruri?

Continuă să se uite la mine fără să-mi răspundă. Zic:

— La ce mi-ar servi să vă povestesc lucrurile exact aşa cum s-au petrecut?

Devine bătăios ca un cocoş tînăr.

— Ce-ar fi să răspunzi numai la întrebările pe care ţi le pun?

Nu-i dau nici o replică. Webber se întoarce brusc şi zice celor doi poliţişti:

— Voi doi duceţi-vă la maşina voastră şi puneţi-vă în legătură cu serviciul central.

Cei doi salută şi pleacă trăgînd uşa după ei. Webber aşteaptă ca ei să dispară, pe urmă mă scrutează din nou cu privirea sa rece şi tăioasă.

— Arată-mi actele.

I le întind. Le citeşte cu multă atenţie. Degarmon e aşezat pe un scaun, cu picioarele încrucişate şi studiază plafonul cu un aer distrat. Webber îmi înapoiază actele.

— Tipii de felul dumitale provoacă o grămadă de necazuri.

— Nu-i obligatoriu, zic eu.

El ridică vocea.

— Am zis că provoacă o groază de necazuri şi e exact ceea ce gîndesc. Să-ţi intre bine în cap, la Bay City n-o să poţi face ce vrei.

Nu-i răspund nimic. El îşi îndreaptă arătătorul spre mine.

— Vii dintr-un oraş mare, te crezi un dur şi un mare şmecher. Dar n-ai nici o grijă, o să-ţi venim noi de hac. Aici e oraş mic dar ne ajutăm unii pe alţii. Aici nu sînt mişmaşuri politice. Noi mergem drept înainte şi mergem repede. Nu ne purta de grijă, amice.

— Nici nu mă gîndesc. N-am nici un motiv s-o fac. Încerc pur şi simplu să-mi cîştig cinstit banii.

— Şi nu mai încerca să vinzi castraveţi la grădinar, zice Webber.

Degarmon îşi pleacă ochii din tavan şi îşi priveşte cu atenţie unghia de la arătătorul său îndoit. Apoi vorbeşte pe un ton obosit.

— Ascultă, şefule. Pe băiatul de la subsol îl cheamă Lavery. Îl cunoşteam puţin. Era un fustangiu.

— Şi ce-i cu asta?

Webber nu mă părăseşte din priviri.

— Totul indică prezenţa unei femei, zice Degarmon. Dealtfel, cred că ştiţi cu ce se ocupă aceşti detectivi particulari? Mereu cu cazuri de divorţ. Ce-ar fi să-l lăsăm mai bine să-şi spună povestea decît să-l amuţim de groază?

— N-aş crede că l-am amuţit de groază. Nu văd nici cel mai mic semn, în acest sens.

Se duce la fereastra din faţă şi trage jaluzelele. Lumina năvăleşte în încăpere aproape orbindu-ne după ce am stat atîta în întuneric. Apoi se întoarce şi îşi îndreaptă spre mine un deget slab şi uscat.

— Vorbeşte!

Încep să povestesc:

— Lucrez pentru un om de afaceri din Los Angeles care nu vrea să-i fie pomenit numele. De asta m-a şi angajat. Soţia lui a plecat de o lună şi jumătate şi el a primit o telegramă care îl anunţa că a plecat cu Lavery. Dar clientul meu s-a întîlnit cu Lavery în oraş acum două zile şi acesta i-a spus că nu-i nimic adevărat. Am venit eu să-l văd pe Lavery şi acesta m-a asigurat că n-a plecat împreună cu ea. L-am crezut numai pe jumătate, dar ceva mai tîrziu am avut o probă convingătoare că îşi petrecuse cu ea, într-un hotel din San Bernardino, chiar noaptea cînd se crede că ea a părăsit cabana din munţi unde se odihnea. Cu o astfel de informaţie am venit din nou la Lavery. Nu mi-a răspuns nimeni atunci cînd am sunat; uşa nu era bine închisă. Am intrat să arunc o privire şi am cules pistolul pe care l-am găsit pe scară. Atunci am căutat prin casă şi l-am găsit pe tip acolo unde este în clipa de faţă.

— N-aveai nici un drept să cauţi prin această casă, zice rece Webber.

— Nu, bineînţeles că nu. Dar nici nu puteam să las să-mi scape o asemenea ocazie.

— Care e numele celui pentru care lucrezi?

— Kingsley. Conduce o casă de produse cosmetice pe Treloar Building Street, compania Gillerlain.

Webber se uită la Degarmon care notează neglijent pe un plic apoi se întoarce spre mine:

— Mai e ceva?

— Am fost la cabana de unde femeia a plecat. E un loc care se cheamă Little Fawn Lake, în apropiere de Puma Point, în munţi, la şaizeci şi cinci de kilometri de San Bernardino.

Mă uit la Degarmon. Scrie încet. Mîna i se oprește o clipă, pare să-i înțepenească în aer pe urmă continuă să scrie pe plic.

— Acum o lună, femeia paznicului de la casa lui Kingsley s-a certat cu soțul ei și l-a părăsit. Cel puțin așa a crezut toată lumea. Dar ieri au găsit-o înecată în lac.

Webber închide ochii și se leagănă pe călcîie. Pe urmă mă întreabă cu dulceață în glas:

— De ce-mi spui toate astea? De ce lași să se înțeleagă că este vreo legătură între una și alta?

— Pentru că a fost una la un moment dat. Lavery a trecut pe acolo. Nu mai văd ce alte apropieri s-ar mai putea face, dar mă gîndesc că e mai bine să vă spun totul.

Degarmon stă în continuare jos și privește podeaua. Chipul îi este crispat și pare mai feroce ca deobicei. Webber se interesează:

— Femeia aceea s-a sinucis?

— S-a sinucis sau a fost omorîtă. A lăsat și o scrisoare de adio. Dar bărbatul ei a fost arestat și e bănuit de crimă. Îl cheamă Bill Chess iar pe soție o chema Muriel.

— Nu mă interesează deloc, răspunde Webber. Să rămînem la cazul de aici.

— Nu mai am nimic de adăugat în ceea ce privește cazul de aici, spun eu privindu-l pe Degarmon. Am venit aici de două ori. O dată l-am întîlnit pe Lavery dar n-am ajuns la nici un rezultat în urma discuției cu el. A doua oară nu l-am mai întîlnit și tot n-am făcut nici o ispravă.

Webber mi se adresează vorbind rar:

— O să-ți pun o întrebare la care pretind un răspuns sincer. Ai percheziționat casa și îmi închipui că ai umblat în cele mai ascunse cotloane. Ai găsit ceva care te-a putut duce cu gîndul că soția lui Kingsley a trecut pe aici?

— Răspunsul e afirmativ, declar eu. În garderobul de la subsol sînt haine care mi-au fost descrise ca fiind purtate de doamna Kingsley la San Bernardino în noaptea cînd s-a întîlnit cu Lavery. E vorba de un taior alb cu negru și de o pălărie de paie cu o panglică.

Degarmon lovește cu degetul plicul pe care îl ține.

— Ești de un ajutor deosebit de prețios pentru tipul care te-a angajat. Tot ce-ai povestit îi bagă nevasta la apă. Nu cred că trebuie să căutăm ucigașul prea departe.

Webber mă privește fix. Înfățișarea lui nu trădează nici un sentiment, dar dezvăluie o atenție ascuțită. Îl aprobă vag pe Degarmon. Eu îmi continui vorba:

— Bănuiesc că nu sînteți cu toții o bandă de cretini totali. Hainele sînt făcute de comandă și se poate afla lesne cui aparțin. Ceea ce v-am spus nu vă economisește decît o oră de cercetări sau vă scutește de un simplu telefon.

O mașină și apoi încă una se opresc în fața casei. Webber face un salt ca să deschidă ușa. Trei bărbați intră. Unul e mic de statură, cu părul buclat iar altul e un tip enorm care poartă truse din piele neagră. În spatele lor merge un vlăjgan îmbrăcat într-un costum gri. Are ochii foarte limpezi și o față ascuțită ca o lamă de brici. Webber îi arată cu degetul tipului cu părul buclat.

— E jos, în baie, Busoni. Vreau să iei amprente din toată casa și în special cele care par să aparțină unei femei. E o treabă de durată.

— Fac orice fel de treabă, mormăie Busoni.

El și cu uriașul străbat încăperea și coboară scara.

— Avem un cadavru pentru tine, Garland, zice Webber celui de al treilea. Haidem să coborîm să-l vezi. Ai comandat un furgon?

Omul cu ochii limpezi aprobă imediat și apoi împreună cu Webber o apucă pe același drum ca și ceilalți doi. Degarmon își aranjează creionul și plicul.

— Sînt autorizat să pomenesc de conversația noastră de ieri sau asta e o chestiune particulară? întreb eu.

— N-ai decît să pomenești de orice vrei, îmi răspunde el. E treaba noastră să-i protejăm pe cetățenii din acest oraș.

— Dumneata ar trebui să fii mai vorbăreț cu mine. Mi-ar face mare plăcere să știu mai multe despre cazul Almore.

Roșește ușor și ochii îi devin răi.

— Spuneai că nu-l cunoști pe Almore.

— Ieri nu-l cunoșteam și nu știam nimic despre el. De atunci am aflat că Lavery o știa pe doamna Almore, că ea s-a sinucis, că Lavery a fost acela care i-a descoperit cadavrul. Am aflat de asemenea că Lavery a fost bănuit că îl șantajează pe doctor sau că ar fi în măsură s-o facă. Mai sînt și cei doi polițiști din patrula volantă care au fost aici și care păreau interesați de faptul că vizavi de casa lui Lavery se află casa lui Almore. Unul dintre ei a făcut o remarcă în legătură cu faptul că afacerea a fost bine mușamalizată.

Degarmon articulează cu o voce înceată dar feroce.

— Am să-i smulg insigna acestui fecior de lele. Tot ce știu ăștia e să trăncănească vrute și nevrute!

— Atunci nu-i nimic adevărat?

Degarmon își privește țigara.

— În ce privință?

— În ipoteza că Almore și-a ucis soția și că a avut destulă influență pentru a mușamaliza afacerea.

Degarmon se ridică în picioare și vine spre mine.

— Repetă ce-ai zis...

Repet.

Mă lovește peste față cu palma. Capul mi se clatină și fața începe să mi se înroșească și să se umfle.

— Mai repetă, zice el cu dulceață în glas.

Repet.

Mîna lui se abate din nou peste fața mea.

— Repetă!

Degarmon e aplecat asupra mea: rînjește și o lumină bestială îi strălucește în ochi.

— Ori de cîte ori ai să vorbești așa unui polițist, ai să știi ce te așteaptă. Mai încearcă o dată și n-o să mă mai servesc de palmă.

Îmi mușc buzele și îmi frec obrazul.

— Mai bagă-ți nasul în treburile noastre și ai să te trezești mîine dimineață pe o alee cu nasul la înălțimea pavajului, îmi zice el.

Nu-i răspund nimic.

Se așază respirînd zgomotos. Mă opresc din masajul obrazului, îmi ridic mîna și îmi mișc încet degetele.

— O să-mi aduc aminte de asta, îi zic eu. Din toate punctele de vedere.

XXII

Se înserează cînd ajung din nou în biroul meu. Îmi scot haina și cravata și mă așez. Dintr-un sertar scot o sticloanță și beau un pahar. Nu-mi face deloc bine. Mai iau unul cu același rezultat.

Acum Webber trebuie să-l fi întîlnit deja pe Kingsley. Probabil că e foarte grăbit să-i găsească soția. Cazul le apare cu siguranță ca fiind deja clasat. O poveste necurată, între două personaje necurate, care făceau prea mult amor, care beau prea mult, așa că nu e de mirare că totul s-a sfîrșit cu o ură sălbatică și cu un omor.

Dar eu găsesc versiunea asta prea simplă. Iau de pe birou un plic și-l deschid. Nu e timbrat. Citesc: „Domnule Marlowe, părinții lui Florence Almore sînt domnul și doamna Eustache Grayson, și locuiesc acum pe Rossmore Arms, la numărul 640, South Oxford Avenue. Oxford. A dumneavoastră, Adrienne Fromsett."

E un scris elegant ca și mîna care a caligrafiat textul. Dau la o parte scrisoarea și mai iau un pahar. Încep să mă simt mai puțin mînios. Împrăștii lucrurile de pe birou. Mîinile mi se par grele, cuprinse de febră și stîngace. Recitesc scrisoarea trimisă de domnișoara Fromsett, o vîr sub geamul biroului, respir adînc, apoi o scot de acolo, o împăturesc și o pun în buzunarul hainei. Mă așez foarte calm și ascult prin ferestrele deschise cum coboară liniștea pe măsură ce se înserează. Și încet, încet, mă liniștesc și eu.

Familia Grayson locuiește la etajul cinci al aripei de la nord a blocului Rossmore Arms. Stau amîndoi într-o încăpere unde nu s-a mai zugrăvit de douăzeci de ani.

Doamna Grayson e o femeie durdulie care trebuie să fi avut odată ochi mari și albaștri de copil. Acum ei au pierdut din strălucire, sînt acoperiți de ochelari și ușor ieșiți în afară. Are cîteva fire de păr alb. Stă așezată și cîrpește ciorapi.

Domnul Grayson e un vlăjgan bonom cu o față gălbenă, cu umeri drepți și cu sprîncene zbîrlite. Aproape că n-are bărbie. Poartă ochelari cu dioptrii duble și comentează cu un aer răutăcios ultimele știri ale serii.

Citește cu atenție pentru a șaptea oară cartea mea de vizită măsurîndu-mă din cap pînă-n picioare și mă întreabă rostind vorbele rar:

— De ce doriți să ne vedeți, domnule Marlowe?

— Mă interesez în legătură cu un oarecare Lavery care locuiește lîngă doctorul Almore. Fiica dumneavoastră era soția lui Almore și din cîte știu Lavery a găsit-o în noaptea cînd... cînd ea a murit.

Grayson se întoarce către soția sa care scutură din cap.

— Nu vrem să vorbim despre asta, îmi zice Grayson cu vioiciune. Ne e mult prea greu.

Aștept un moment și devin trist ca și ei. Apoi zic:

— Vă înțeleg, nu vreau să vă mîhnesc, dar mi-ar face plăcere să intru în legătură cu omul pe care l-ați angajat să se ocupe de caz.

Ei se privesc din nou, dar de data asta doamna Grayson nu mai scutură din cap.

— De ce? mă întreabă Grayson.

— Ar fi mai bine să vă spun povestea mea.

Îi lămuresc în legătură cu cazul pentru care am fost angajat fără să pomenesc numele lui Kingsley. Le povestesc și despre ciocnirea pe care am avut-o cu Degarmon în fața casei lui Almore.

Grayson zice atunci:

— Dacă înțeleg bine, sînteți un necunoscut pentru Almore, nu l-ați întîlnit niciodată și totuși a chemat un ofițer de poliție pentru că stăteați în fața casei lui.

— Așa e.

— E foarte bizar, constată Grayson.

— M-am gîndit că domnul Almore e un domn foarte nervos. Degarmon m-a întrebat dacă părinții — voia să spună părinții fiicei dumneavoastră — sînt cei care m-au angajat. Pare să nu se simtă în siguranță, ce impresie aveți?

— În siguranță în ce privință?

Dau din umeri fără să răspund. Îmi aruncă o privire și apoi se uită aiurea. Doamna Grayson nu se uită la mine dar nările îi freamătă.

— De unde știa cine sînteți? mă întreabă deodată Grayson.

— S-a uitat la numărul de la mașină, a sunat la Automobil Club și mi-a căutat apoi numele în anuarul Bottin. Cel puțin așa aș fi făcut eu, și, dealtfel, l-am văzut prin fereastră agitîndu-se și dînd telefoane.

— Înseamnă că poliția lucrează pentru el?

— Nu-i obligatoriu. Dacă au făcut cîndva o greșeală probabil că nu vor să se afle.

— O greșeală!

Grayson începe să rîdă.

— Bine, zic eu, subiectul vă este neplăcut, dar n-ar strica să vă alinați puțin vorbind. Ați crezut de la început că el a omorît-o, nu-i așa, și de aceea ați angajat pe acel polițist... pe acel detectiv.

Doamna Grayson ridică iute capul și îl pleacă din nou imediat pentru a împături o nouă pereche de ciorapi cîrpiți. Grayson nu zice nimic.

— Aveți o probă oarecare sau credeți asta numai pentru că nu-l aveți la inimă?

— A fost o probă, zice cu amărăciune Grayson, și vocea îi răsună limpede, ca și cum s-ar fi hotărît să vorbească, fie ce-o fi. Trebuie să fi fost una, din cîte s-a zvonit, dar n-am reușit niciodată s-o obținem pentru că poliția a vegheat să nu punem mîna pe ea.

— Am înțeles că pe detectivul acela l-au arestat și l-au condamnat pentru că ar fi condus mașina în stare de ebrietate.

— Ați înțeles bine.

— Nu v-a spus ce anume a descoperit?

— Nu, răspunde Grayson.

— Nu mi se pare lucru curat, zic eu. S-ar zice că tipul încă nu s-a hotărît dacă să vă ofere această probă ca să profitați de ea sau s-o păstreze pentru el ca să-l șantajeze pe doctor.

Grayson se uită la soția lui și aceasta îmi vorbește:

— Domnul Talley nu mi-a dat niciodată această impresie. E un bărbat liniștit și deloc pretențios. Dar nu poți să fii sigur niciodată, bineînțeles.

— Deci, se numește Talley. Iată unul din lucrurile pe care doream să le aflu.

— Și care sînt celelalte?

— Cum pot să dau de Talley — și care e amănuntul care v-a trezit bănuiala. Trebuie să fie unul, altfel nu l-ați fi angajat pe Talley.

Grayson abia surîde și se scarpină la bărbie. Doamna Grayson zice:

— Drogul.

— Exact asta e, zice imediat Grayson, ca și cum acest simplu cuvînt ar fi schimbat culoarea roșie a semaforului în culoarea verde. Almore a fost și mai este încă, fără îndoială, un doctor specialist în droguri. Fiica noastră ne-a lămurit în acest sens și încă și în fața lui. Asta nu i-a plăcut.

— Ce înțelegeți printr-un doctor specialist în droguri, domnule Grayson?

— Înțeleg un doctor a cărui clientelă e formată îndeosebi din oameni care sînt atinși de o boală nervoasă provocată de băuturi sau de alte excese. Oameni care au în permanență nevoie de sedative și stupefiante. La un moment dat un medic responsabil refuză să-i îngrijească dacă ei nu acceptă să intre într-un sanatoriu. Dar nu un doctor de felul lui Almore. Un astfel de medic continuă tratamentul atîta timp cît clientela are bani, atîta timp cît pacientul rămîne în viață și își păstrează mintea întreagă, și continuă chiar și dacă bolnavul este intoxicat fără nici

o nădejde de vindecare.

— Îl cunoaşteţi pe un oarecare Condy?

— Nu, dar ştim cine e. Florence credea că el îi furnizează drogul lui Almore.

— Posibil, zic eu. Nu voia probabil să facă el însuşi prea multe reţete. Apropo, îl cunoaşteţi pe Lavery?

— Nu l-am văzut niciodată, dar ştim cine e.

— Nu v-aţi gîndit niciodată că Lavery ar putea să-l şantajeze pe Almore?

E o idee nouă pentru el. Îşi trece mîna prin păr, pe urmă îşi mîngîie obrazul şi apoi o aşază pe genunchiul lui osos. Scutură din cap.

— Nu, de ce?

— El a fost cel care a dat primul peste cadavru. Ceea ce a putut fi ciudat pentru Talley a putut să pară ciudat şi pentru Lavery.

— După dumneavoastră Lavery ar fi capabil de aşa ceva?

— Nu ştiu. În aparenţă, nu are resurse financiare, nu are o slujbă. Şi cheltuieşte mult cu femeile.

O privesc pe doamna Grayson. Mîinile nu s-au oprit o clipă din lucru. A cîrpit în timp ce vorbeam o jumătate de duzină de ciorapi. Picioarele lungi şi osoase ale domnului Grayson trebuie că distrug mii de şosete.

— Ce s-a întîmplat cu Talley? I-au făcut o înscenare?

— Fără nici o îndoială. Soţia lui a fost foarte nefericită. Ea a povestit că i s-a dat soţului ei un pahar într-un bar şi că l-a băut cot la cot cu un poliţist. O maşină a poliţiei îl aştepta de partea cealaltă a străzii. Atunci cînd a plecat cu maşina a fost înhăţat imediat.

— Asta nu înseamnă mare lucru. Trebuia să-i spună ceva soţiei lui după ce a fost arestat.

— Vedeţi, am oroare să mă gîndesc că poliţia nu e cinstită, zice Grayson. Dar astfel de fapte există şi toată lumea le ştie.

— Dacă au comis o greşeală involuntară în legătură cu moartea fiicei dumneavoastră, nu vor probabil ca Talley să demonstreze contrariul. S-ar clătina multe scaune într-un astfel de caz. Dacă ar fi crezut că Talley voia să-i şantajeze, iarăşi nu aveau motive să se poarte cu mănuşi cu el. Nu ştiţi unde e acum?

— Nu, zice Grayson. A încasat şase luni de închisoare, dar a fost eliberat demult.

— Ce-i cu soţia lui?

Grayson se uită la nevastă care îmi răspunde scurt.

— Locuieşte la Bay City, Westmore Steet 1618 bis. Eustache şi cu mine i-am trimis ceva bani. Trăieşte în mizerie.

Notez adresa, mă aşez mai bine pe scaun şi anunţ:

— În dimineaţa asta cineva l-a ucis pe Lavery în baie.

Mîinile grăsuţe ale doamnei Grayson rămîn nemişcate. Domnul Grayson rămîne cu gura căscată.

— Fireşte, ar fi o mare şansă, zice el scoţîndu-şi din gură pipa şi suflînd puţin fum, pe urmă adaugă: bineînţeles, numai dacă doctorul Almore are vreo legătură.

— Mi-ar face plăcere să aibă. Locuieşte la o distanţă potrivită de casa lui Lavery. Dar poliţia crede că soţia clientului meu a comis crima. Vor avea o vinovată ideală cînd vor pune mîna pe ea. Dar dacă Almore are vreo legătură oarecare cu această crimă, asta va readuce în discuţie moartea fiicei dumneavoastră. Şi de aceea încerc să găsesc ceva în ceea ce-l priveşte.

Grayson zice:

— Cine a comis o crimă, pentru a comite o a doua, nu va mai ezita decît pe sfert decît a ezitat prima oară.

Vorbeşte ca şi cum mi-ar oferi rodul unei meditaţii adînci. Îl ascult cu deosebit respect.

— Da, se poate. Care ar putea fi motivul primei crime?

— Florence era extravagantă, îmi zice el cu tristeţe, extravagantă şi dificilă. Cheltuia mult şi era dezordonată, mereu legînd prietenii mai curînd dubioase, vorbind tare şi prea de sus, acţionînd în general ca o trăsnită. O femeie ca ea poate fi foarte periculoasă pentru un bărbat ca Albert S. Almore. Dar nu cred că asta e motivul principal, nu-i aşa Lettie?

Se uită la soţia lui. Aceasta înfige un ac ameninţător într-o papiotă fără să-i răspundă şi fără să-l privească. Grayson suspină şi continuă:

— Avem motive să credem că Almore îi făcea curte infirmierei lui şi că Florence l-a ameninţat cu un scandal. Nu trebuia ca să se ajungă pînă acolo, nu-i aşa? De la un scandal se poate uşor ajunge la un altul, care nu i-ar fi convenit doctorului deloc.

— Cum o fi omorît-o?

— Fireşte, cu morfină. Avea întotdeauna în casă şi o folosea în mod regulat. Era foarte abil cînd lucra cu morfină. După ce i-a făcut o injecţie şi i-a provocat un somn profund a dus-o în garaj şi a dat drumul la motor. Ştiţi că nu s-a făcut nici o autopsie. Dacă s-ar fi făcut, s-ar fi constatat că i s-a făcut o injecţie cu morfină în seara aceea.

Îl aprob. El se afundă satisfăcut în fotoliu.

— Credeţi acest lucru pentru că doriţi dumneavoastră să se fi întîmplat aşa lucrurile. Dar e posibil ca ea să se fi şi sinucis. Şi ei au muşamalizat cazul pentru a proteja casa de jocuri a lui Condy şi a evita ca Almore să fie chemat la interogatoriu şi să fie anchetat.

— Spuneţi prostii, răspunde Grayson sec. A omorît-o pur şi simplu.

— N-aveţi de unde şti. Poate că se droga ea însăşi. Poate că s-a trezit în toiul nopţii, s-a privit într-o oglindă şi s-a văzut înconjurată de demoni care o arătau cu degetul. Se mai întîmplă şi astfel de cazuri.

— Cred că ne-aţi făcut să pierdem destul timp, remarcă Grayson.

Mă ridic. Le mulţumesc şi mă îndrept spre uşă, pe urmă adaug:

— N-aţi mai întreprins nimic după arestarea lui Talley?

— Am fost la un procuror pe nume Leach, mormăie Grayson. Nu ne-a folosit la nimic. Nici nu-l interesa problema stupefiantelor. Dar o lună mai tîrziu casa de jocuri a lui Condy a fost închisă. Într-un fel sau altul totul se trage de la moartea fiicei mele.

— Dacă am înţeles bine, infirmiera doctorului a dus-o la culcare pe doamna Almore în noaptea aceea. E una şi aceeaşi cu cea pe care el o curta?

Doamna Grayson răspunde sec:

— Aşteptaţi o clipă. N-am văzut-o niciodată pe această fată. Dar avea un nume minunat: staţi un minut să mi-l amintesc.

I-l acord cu plăcere.

— Mildred şi nu mai ştiu cum.

Încep să respir adînc.

— Nu cumva Mildred Haviland, doamnă Grayson?

Surîde radioasă şi aprobă.

— Fireşte. Mildred Haviland. Nu-ţi mai aduci aminte, Eustache?

El nu-şi mai aduce aminte. Ne priveşte cu înfăţişarea unui cal care a încurcat grajdul. Deschide uşa şi îmi zice:

— Dacă îl prinzi la înghesuială, să revii și să te prezinți pentru onorariu. Vreau să zic dacă îl prinzi la înghesuială pe Almore.

Îi răspund că am înțeles despre cine e vorba dar că nu va fi nevoie de nici un onorariu.

XXIV

Casa din Westmore Street e un bungalow mic din scînduri ridicat în spatele unei clădiri înalte.

Sun la ușă.

Din întuneric o voce mă întreabă:

— Cine e?

— Domnul Talley e aici?

— Cine întreabă?

— Un prieten.

— Lasă asta și spune mai bine cît face factura.

— Nu e nici o factură, doamnă Talley, presupun că sînteți doamna Talley?

— Oh! Șterge-o și lasă-mă în pace, răspunde vocea. Domnul Talley nu-i acasă. N-a fost niciodată acasă. Și nici n-o să fie.

Îmi lipesc nasul de geam și încerc să văd înăuntru. Întrezăresc vag conturul mobilelor. Din ungherul de unde se aude vocea se ghicește forma unui pat. O femeie e întinsă pe el. Mi se pare că e culcată pe spate și că se uită în tavan. E complet nemișcată.

— Sînt bolnavă, zice glasul. Am destule necazuri și așa. Lasă-mă în pace și pleacă.

— Chiar acum vin de la familia Grayson.

— N-am auzit niciodată de ea.

Mă sprijin de clanță și privesc în spatele meu cărăruia care duce în stradă. În fața casei se află o mașină cu luminile de poziție aprinse. Altele staționează prin împrejurimi.

Îmi reiau vorba:

— Ba o știți, doamnă Talley. Lucrez pentru ei.

— Doresc să fiu lăsată în pace.

— Vreau informații, zic eu, și le voi căpăta. Fără scandal, dacă se poate, cu scandal dacă nu se poate altfel.

— Ah! Încă un polițist!

— Știți doar că nu sînt un polițist, doamnă Talley. Familia Grayson n-ar fi vorbit unui polițist. Sunați-i și întrebați-i.

— Nu cunosc această familie. Și chiar dacă aș cunoaște-o, nu am telefon. Șterge-o de aici, polițistule, sînt bolnavă, sînt bolnavă de o lună.

Mă scarpin în bărbie, apăs pe clanță. Cineva a aprins în stradă o lanternă. Nu înțeleg pentru ce. Lumina dispare. Îmi face impresia că a fost în apropiere de mașina mea.

Femeia s-a întors cu fața la zid.

— Sînt obosită, zice ea, teribil de obosită: fiți vă rog amabil și plecați.

— Bine, răspund eu. Am să vă vîr cartea mea de vizită pe sub ușă, așa n-o să-mi uitați numele. Poate că o să vă schimbați părerea și să doriți să-mi vorbiți.

De partea cealaltă a străzii motorul mașinii cu luminile de poziție aprinse toarce liniștit. Mii și mii de motoare a mii și mii de mașini torc dulce pe mii și mii de străzi din lume în fiecare seară.

XXV

Mă îndrept spre nord. La următoarea curbă farurí strălucesc în oglinda mea retrovizoare. Lumina lor devine tot mai puternică, eu apăs pe accelerator, apoi scot din buzunar cheile și deschid caseta de la tabloul de bord. Iau de acolo pistolul meu de calibru 38 și îl pun pe scaunul de alături.

Mașina din spate se apropie. Urletul unei sirene începe să se audă în noapte. Mai accelerez puțin dar nu merită. Mașina se apropie în viteză. Un imens fascicul de lumină roșie mătură tot drumul.

Mașina ajunge în dreptul meu. Un glas brutal îmi urlă:

— Trage pe dreapta ori îți găuresc țeasta.

Mă opresc lîngă trotuar și trag frîna de mînă. Pun la loc pistolul în casetă. Mașina poliției se oprește drept în fața barei de protecție de dinaintea mașinii mele. Un tip gras țîșnește din ea urlînd:

— Nu recunoști sirena poliției? Ieși imediat din mașină!

Mă supun și rămîn nemișcat sub clarul de lună. Tipul cel gras are un pistol în mînă.

— Arată-mi permisul, latră el.

Vocea lui e la fel de tăioasă ca fierul unei sape.

I-l întind. Celălalt polițist se dă jos de la volan și se așază lîngă mine. Îmi ia permisul și aprinde o lanternă ca să poată citi.

— Marlowe! zice el. Drace! E un detectiv particular. Îți dai seama, Cooney?

Cooney răspunde:

— Ah! asta-i tot? Atunci nu mai am nevoie de ăsta!

Își pune la loc pistolul în toc.

— Minutele mele sînt de ajuns.

Celălalt îmi spune:

— Aveai nouăzeci la oră. Și bănuiesc că ești și băut. Nu m-ar mira deloc să fie așa.

— Ia miroase-l pe individ, îi zice Cooney.

Celălalt se apleacă și se înclină amabil.

— Pot să te miros?

Îl las s-o facă.

— Bine, zice el cu finețe, trebuie să spun că nu miroase a băutură. Sînt obligat să recunosc asta.

— E o noapte cam friguroasă pentru vară, nu-i așa? Adu-i un pahar acestui domn, sergent Dobbs.

— Iată o idee bună, zice Dobbs.

Se întoarce la mașină și scoate o sticlă de o jumătate de litru. E pe trei sferturi plină.

— Nu prea se bea pe aici, zice el. (Îmi întinde sticla.) Primește-o, amice, împreună cu complimentele noastre.

— Și ce-o să fie dacă nu vreau să beau?

— Nu spune așa ceva, geme Cooney. Asta ne-ar putea da ideea să luăm mulaje la pantofii noștri pe burta ta.

Iau sticla, deșurubez capsula și miros. Miroase a whisky, a nimic altceva decît whisky.

— Insistați să beau?

— Cîtuși de puțin, dacă preferi să te pisăm cu picioarele.

Înclin sticla și îmi umplu gura cu whisky. Cooney se năpustește spre mine și-mi dă un pumn în burtă. Vărs băutura și mă încovoi de durere. Scap sticla din mînă.

Mă aplec s-o iau de pe jos și atunci văd cum genunchiul lui Cooney se îndreaptă spre fața mea. Sar într-o parte, mă îndrept și îl lovesc cu pumnul în nas cu toată puterea. Cu mîna stîngă își acoperă chipul și începe să urle în timp ce mîna lui dreaptă caută să scoată pistolul din toc. Dobbs îmi vine din dreapta și brațul i se leagănă. Bastonul lui mă lovește în genunchiul stîng și piciorul îmi amorțește imediat. Cad la pămînt strîngînd din dinți de durere.

Cooney își ia mîna de pe fața lui plină de sînge

— tsuse, singe, e singele meu!

Scoate un muget sălbatic şi încearcă să mă lovească cu piciorul în faţă. Mă întorc într-o parte, aşa că mă loveşte în umăr. Dar şi atît e destul.

Dobbs se vîră între noi.

— Gata, Charlie. Haide să nu stricăm treaba.

Îşi leagănă bastonul în lungul coapsei. Cooney se ridică şi înaintează clătinîndu-se. Dobbs îi pune mîna în piept şi îl împinge. Cooney încearcă să-i îndepărteze mîna.

— Vreau să văd sînge, vreau să-i văd sîngele.

Dobbs îl întrerupe pe un ton sec.

— Nu mai e nimic de făcut şi taci odată din gură. Avem acum tot ce ne trebuie.

Cooney se întoarce şi se duce la maşină. Dobbs se uită la mine.

— Sus, drăguţule, în picioare!

Mă ridic. Nervii din piciorul meu stîng sar ca nişte maimuţe furioase.

— Urcă în maşina poliţiei, zice Dobbs.

N-am încotro şi mă urc.

— Charley, ai să conduci cealaltă maşină.

Dobbs culege sticla de whisky şi o aruncă departe în beznă. Pe urmă se suie la volan lîngă mine.

— Asta o să te coste scump, zice el. Nu trebuia să-l loveşti.

— Aş putea şti şi eu de ce?

— E un băiat bun, doar puţin cam zgomotos.

— Nu-i nostim deloc.

— Să nu-i spui vreodată asta.

Motorul de la maşina poliţiei începe să meargă.

— I-ai putea tulbura sentimentele lui delicate.

Cooney se vîră în Chrysler şi îl pune în mişcare făcîndu-i angrenajele să urle ca şi cum ar dori să-l fărîme cu totul. Dobbs întoarce uşor maşina şi se îndreaptă spre nord, de-a lungul unor şantiere.

— Închisoarea noastră nouă o să-ţi placă.

— De ce mă acuzaţi?

— De exces de viteză. De condusul maşinii în stare de ebrietate.

— Şi lovitura în burtă, lovitura de picior în umăr şi obligaţia de a bea sub ameninţarea pedepsei corporale, ameninţarea cu pistolul şi lovitura de baston în timp ce eu eram dezarmat? N-aţi putea găsi altceva?

— Oh! las-o baltă, zice el pe un ton obosit.

— Mă gîndeam că oraşul ăsta a fost curăţat de lepre. Şi că un bărbat cinstit se poate plimba noaptea pe străzile lui fără să fie nevoit să poarte o vestă de protecţie contra gloanţelor.

Dar incidentul e închis pentru el. Ceea ce-i spun nu mai are nici o importanţă în faţa lui. Găseşte totul cît se poate de firesc. Şi nu-mi poartă nici măcar ranchiună.

XXVI

Aşezat la biroul său căpitanul Webber îmi face semn să iau loc. Degarmon e aşezat la celălalt capăt al biroului.

Webber îmi zice:

— Ţi-ai căutat singur belele şi acum le ai. Ai mers cu nouăzeci la oră într-o zonă locuită şi ai încercat să scapi de maşina poliţiei care te-a somat cu sirena şi cu farul roşu să opreşti. Ai fost obraznic şi ai lovit în faţă un agent de poliţie.

Nu răspund nimic. Webber ia un chibrit, îl rupe în două şi aruncă bucăţile.

— Deci, după dumneata înseamnă că ei mint?

— N-am văzut raportul lor ca să ştiu. Aveam într-adevăr nouăzeci la oră. Dar această maşină a poliţiei era parcată în faţa casei unde mă aflam. Ea m-a urmărit atunci cînd am plecat şi habar n-aveam că e vorba de una din maşinile poliţiei. Mergeam poate cam repede, dar doream să ajung cît mai iute într-o zonă a oraşului care să fie mai puţin pustie.

Degarmon îşi întoarce ochii spre mine cu o privire rece şi indiferentă. Webber îşi trozneşte maxilarele cu nerăbdare.

— Poliţiştii care m-au adus aici erau parcaţi în faţa casei soţiei lui George Talley. Au fost la ea înaintea mea. George Talley e detectivul particular din localitate. Degarmon ştie de ce voiam să-l văd.

Degarmon pescuieşte un băţ de chibrit din buzunar şi începe să-l ronţăie în linişte. Dă din cap fără nici o expresie pe chip. Webber nici nu se uită la el.

— Eşti un prost, Degarmon. Tot ce faci e prostesc. Ieri dimineaţă te-ai repezit la mine în faţa casei lui Almore, fără să ai nici un motiv. De-abia atunci mi-ai stîrnit curiozitatea. Tot ce ai de făcut ca să-ţi protejezi prietenii e să mă scoţi din circulaţie în clipa în care încep să acţionez.

Webber intervine:

— Pentru numele lui dumnezeu! Ce are a face asta cu arestarea dumitale pe strada Westmore?

— Are legătură cu cazul Almore, îl informez eu. George Talley a lucrat la acest caz pînă cînd a fost condamnat pentru că a condus în stare de ebrietate.

— Bine, dar eu nu mă ocup de cazul Almore, Marlowe. Şi nu ştiu nici cine l-a împuns primul cu pumnalul pe Iulius Cezar. De ce schimbi vorba?

— Nu o schimb. Degarmon cunoaşte cazul Almore dar nu-i place să se amintească de el. Chiar şi poliţiştii din patrula dumneavoastră îl cunosc. Cooney şi Dobbs nu aveau nici un motiv să mă urmărească dacă nu m-aş fi dus să o văd pe soţia unui om care a studiat cazul Almore. Nu aveam nouăzeci la oră cînd ei au început să se ţină după mine. E adevărat că am încercat s-o şterg fiindcă aveam destule motive să cred că îmi vor zdrobi mutra. Degarmon mi-a sugerat aceste motive.

Webber aruncă spre celălalt o privire iute. Ochii albaştri şi duri ai lui Degarmon sînt îndreptaţi spre zidul din faţa lui.

— Şi nu l-am lovit în nas pe Cooney decît după ce am fost constrîns de către el să beau whisky, mi-a tras un pumn în timp ce duceam sticla la gură; aşa am fost silit să vărs băutura pe haine ca să miros a whisky. Cred că nu e prima oară cînd auziţi vorbindu-se de acest procedeu, domnule căpitan?

Webber rupe un alt chibrit, se sprijină pe spătar şi îşi contemplă încheieturile. Se uită la Degarmon şi îi spune:

— Dacă o să devii şef al poliţiei cu siguranţă că nu mie o să trebuiască să-mi mulţumeşti.

Degarmon îi răspunde:

— Drace! Detectivul ăsta a primit şi el una sau două lovituri! N-a fost decît o glumă. Dacă nu poate să priceapă nici atîta lucru!

— I-ai trimis pe Cooney şi Dobbs în acel loc?

— Ei... da, zice Degarmon. Nu văd de ce trebuie să se ţină cont de toţi băgăreţii ăştia care vin în oraşul nostru ca să vînzolească lucrurile, să pară că au de lucru şi să păcălească doi bătrîni cretini şi să le ia banii. Tipii ca el merită să primească o lecţie!

— Deci, aşa vezi lucrurile? întreabă Webber.

— Exact aşa.

— Mă întreb ce ar merita să primească niște tipi ca tine. Pentru moment cred că ți-ar trebui puțin aer. Vrei să te duci să te răcorești, locotenente?

Degarmon deschide cu încetineală gura:

— Vreți să spuneți că trebuie să ies?

Webber se apleacă înainte iar bărbia îi spintecă aerul ca prora unui crucișător.

— Vrei să fii atît de amabil?

Cu sîngele în obraji Degarmon se ridică în picioare. Își pune mîna lui grea pe birou și se uită la Webber.

— Foarte bine, dar să știți că greșiți.

Webber nu răspunde. Degarmon deschide ușa și iese.

— Deci, dumneata crezi că între cazul Almore de acum un an și jumătate și moartea lui Lavery e o legătură? Nu cumva e doar o cortină de fum pe care ai creat-o fiindcă știi foarte bine că soția lui Kingsley, clientul dumitale, l-a ucis pe Lavery?

— Aceste două cazuri erau legate între ele înainte ca Lavery să fie ucis. Nu știu cît de strîns, dar destul de mult ca să dea de gîndit.

— Am studiat problema mult mai serios decît îți închipui, zice rece Webber. Cu toate că personal nu am avut nimic de-a face cu moartea soției lui Almore și că nu eu eram șeful poliției în acel timp. Dar chiar dacă nu știai nimic despre Almore pînă ieri dimineața, probabil că între timp ai aflat destule.

Îi povestesc cu exactitate ce mi-au spus domnișoara Fromsett și familia Grayson.

— Deci, după părerea dumitale, Lavery îl șantaja pe doctorul Almore? întreabă el la sfîrșit. Și asta poate să aibă vreo legătură cu crima?

— Nu prea cred. E doar o posibilitate. Legăturile dintre Lavery și Almore, dacă erau, puteau fi strînse și periculoase, sau pur și simplu superficiale, sau nici măcar atît. Din ceea ce am aflat eu poate că nici nu au schimbat vreodată vreo vorbă. Dar dacă nu e nimic necurat în cazul Almore, de ce planează atîta bănuială pe oamenii care vor să se ocupe de el? Poate că e o coincidență că George Talley a fost închis pe motiv de beție în vreme ce lucra la acest caz? E oare o simplă coincidență faptul că Almore a chemat un polițist pentru că mă uitam la casa lui și că Lavery a fost omorît înainte de a putea vorbi cu el pentru a doua oară. Dar nu mai cred că e o coincidență și faptul că doi polițiști supravegheau în această noapte casa lui Talley, gata să mă zdrobească, hotărîți în acest sens și în stare s-o facă dacă ar fi fost nevoie.

— Asta ți-o garantez, zice Webber. Dar n-am terminat cu ei. Dorești să depui o plîngere?

— Viața e prea scurtă ca să-mi pot pierde timpul scriind plîngeri contra ofițerilor de poliție.

Îmi face un semn din cap.

— Atunci nu mai vorbim despre asta și o punem în contul experiențelor de viață. Dacă înțeleg bine, nici n-ai fost trecut în registru, așa că ești liber să te întorci acasă oricînd vrei, iar dacă aș fi în locul dumitale, l-aș lăsa pe căpitanul Webber să se descurce cu ucigașul lui Lavery și cu legăturile îndepărtate pe care acest caz le are cu povestea lui Almore.

Ripostez imediat:

— Și cu legăturile îndepărtate pe care de asemenea le poate avea cu o femeie cu numele de Muriel Chess care a fost găsită înecată într-un lac de munte, ieri, în apropiere de Puma Point.

Ridică din sprîncene contrariat.

— Așa crezi?

— N-o cunoașteți sub acest nume. Presupunînd că o cunoașteți, atunci ar fi sub numele de Mildred Haviland, o veche infirmieră a doctorului Almore. Aceea care a dus-o la culcare pe doamna Almore în noaptea cînd au găsit-o moartă în garaj. Și care, dacă a fost ceva necurat în această moarte, știa cu siguranță ce anume și a fost plătită ca să părăsească orașul la puțină vreme după aceea, dacă nu cumva a fi fugit de frică.

Webber culege două bețe de chibrit și le rupe. Micii lui ochi înghețați sînt îndreptați spre mine. Nu spune nimic.

— Și în acest moment, continui eu, iată într-adevăr o coincidență, singura pe care o cred reală în toată istoria aceasta. Această Mildred Haviland întîlnește un bărbat, pe Bill Chess, într-o cafenea din Riverside. Cei doi se căsătoresc și ea vine să trăiască alături de el în Little Fawn Lake. Or, Little Fawn Lake este proprietatea unui domn a cărui soție întreține relații intime cu Lavery, cel care a descoperit cadavrul doamnei Almore. Asta e într-adevăr o coincidență. Nu poate fi nimic altceva; dar e fundamentală, tot restul decurge de aici.

— Nu văd de ce ar trebui să se amestece toate astea cu o poveste veche de acum mai bine de un an.

— Foarte bine, zic eu. Mulțumesc că m-ați ascultat.

Mă scol în picioare.

— Te mai doare piciorul? mă întreabă el văzîndu-mă că mă aplec să-l masez.

— Destul de rău, dar e ceva mai bine.

— Munca unui polițist, îmi spune el aproape cu bunătate, e o treabă delicată. E ca politica. Îți trebuie oameni formidabili, dar nimic nu-i atrage la noi pe oamenii formidabili. Atunci te mulțumești să te folosești de cine găsești și așa se ajunge la astfel de povești.

— Știu. Am știut-o întotdeauna. Dar nu simt nici o amărăciune. Noapte bună, căpitane Webber!

— Așteaptă un minut, zice el, ia loc te rog. Ce-ar fi să legăm cazul Almore de această crimă, să dăm pe față totul și să încercăm să limpezim lucrurile?

— Era vremea ca pînă la urmă să se hotărască cineva s-o facă și pe asta.

Iau loc din nou.

XXVIII

Webber declară fără să ridice glasul:

— Fără îndoială, unii cred că noi sîntem cu toții o bandă de secături. Își închipuie că un domn își ucide soția și apoi îmi dă iute telefon și-mi zice: „Ei, căpitane, am comis un mic omor aici și nu mai am loc în sufragerie din pricina cadavrului, și mai am și cinci sute de dolari de care n-am nevoie. La care eu răspund: „Foarte bine, lăsați așa lucrurile fiindcă aduc eu o cuvertură ca să acopăr totul."

— Nu cred că se merge pînă acolo.

— De ce voiai să-l vezi în seara asta pe Talley?

— Știa ceva în legătură cu moartea doamnei Almore. Părinții ei l-au angajat să continue ancheta. Dar el nu le-a spus niciodată ce a aflat.

— Și credeai că dumitale o să-ți spună? mă întreabă cu ironie Webber.

— În orice caz trebuia să încerc.

— Talley nu era decît un șantajist ordinar, zice Webber cu dispreț. Și-a șantajat nu numai o dată. Toate mijloacele de a scăpa de el erau bune. Și o să-ți zic acum și ce probă avea în cazul nostru: un pantof pe care îl luase din piciorul doamnei Almore.

— Un pantof?

Ei rîde cu gura pînă la urechi.

— Nimic altceva decît un pantof. Era dosit acasă la el. Un pantof din velur verde al cărui călcîi e incrustat cu mici pietre, e făcut la comandă de un tip din Hollywood care execută pantofi de teatru și tot felul de chestii de astea. Acum o să mă-ntrebi de ce e atît de important acest pantof.

— Ce importanță ar putea avea?

— Doamna Almore avea două perechi exact la fel, pe care le comandase în același timp. Nu-i nimic extraordinar în asta. Dar se pare că ea n-a purtat decît una dintre perechi.

— Cred că încep să înțeleg.

Webber se lasă pe spate și începe să bată toba pe brațele fotoliului său.

— Drumul care duce de la casă la garaj e din ciment și deosebit de gloduros, zic eu. Să presupunem că doamna Almore nu a mers ea singură și că a fost dusă în brațe. Și să mai presupunem că persoana care a cărat-o i-a pus în picioare unul dintre pantofii pe care nu i-a purtat niciodată.

— Și?

— Să presupunem că Talley a observat acest amănunt în timp ce Lavery telefona doctorului care își vizita bolnavii. Atunci Talley a luat pantoful nou, probă evidentă că Florence Almore a fost asasinată.

Webber scutură din cap.

— Ar fi fost o probă dacă Talley ar fi lăsat poliția să descopere pantoful. Din moment ce l-a luat, singurul lucru care se impune e că Talley e un ticălos.

— La analiza sîngelui s-a găsit oxid de carbon?

Își pune mîinile pe birou și se uită la ele.

— Da. S-a găsit într-adevăr oxid de carbon. Ofițerii de poliție care au anchetat cazul s-au mulțumit cu aparențele. Nu s-a descoperit nici un semn de violență. Au ajuns deci la concluzia că doctorul Almore n-a putut să-și ucidă soția. Poate că nu au avut dreptate. Cred că ancheta cazului a fost cam superficială.

— Cine a fost însărcinat cu el? întreb eu.

— Bănuiesc că știi răspunsul.

— Cînd poliția a venit nu a constatat că îi lipsește un pantof?

— Atunci nu lipsea. Trebuie să-ți amintesc că doctorul Almore deja se întorsese acasă, chemat de Lavery, înainte ca poliția să fie anunțată. Tot ceea ce știm despre acest pantof am aflat chiar de la Talley. Ușa de la grădină nu era închisă, servitoarea dormea. Ar fi putut să-l ia din casă. Pobabil că habar n-avea că a luat un pantof nou. Nu-l cred capabil să se gîndească la așa ceva. E un tip murdar și viclean. Dar nu-l cred atît de șmecher.

— Cel puțin, adaugă vorbind rar Webber, am putea presupune că infirmiera lui Almore a intrat în cîrdășie cu Talley ca să-l escrocheze pe doctor. E posibil. Sînt motive care ne pot face să credem așa ceva. Dar sînt altele contra unei astfel de păreri. Ce te face să crezi că femeia înecată în lacul din munți a fost acea infirmieră?

— Două motive deloc convingătoare dacă sînt luate separat, dar foarte puternice dacă le pui alături. Un tip care se purta și vorbea ca Degarmon a apărut pe acolo acum cîteva săptămîni arătînd o fotografie a unei oarecare Mildred Haviland care semăna al naibii de bine cu Muriel Chess. Nimeni de-acolo nu l-a ajutat. Spunea că îl cheamă De Soto și că e un polițist din Los Angeles. Or, nu e nici un polițist cu numele ăsta în tot Los Angeles-ul. Cînd Muriel Chess a auzit vorbindu-se de el a părut înspăimîntată. Dealtfel, e ușor de stabilit dacă acela a fost sau nu Degarmon. Al doilea motiv e prezența în cabana lui Chess a unui lanț de aur cu o inimioară ascuns într-o cutie de zahăr. A fost găsit după moartea ei și după arestarea soțului. Pe dosul inimioarei e gravat: Pentru Mildred din partea lui Al cu toată dragostea".

— Sînt și alți Al și alte Mildred, răspunde Webber.

— Nu vorbiți serios.

Se sprijină în fotoliu și taie aerul cu degetul său arătător:

— Unde vrei să ajungi cu toate astea?

— Vreu să demonstrez că nu soția lui Kingsley l-a împușcat pe Lavery. Că moartea acestuia are o legătură oarecare cu cazul Almore. Și cu Mildred Haviland. Și poate că și cu doctorul Almore. Vreau să demonstrez că soția lui Kingsley a dispărut fiindcă s-a petrecut ceva care a înspăimîntat-o. S-ar putea ca ea să știe ceva în legătură cu omorul, dar ea personal n-a ucis pe nimeni. Cîștig cinci sute de dolari dacă dovedesc asta și e normal să încerc.

Mă aprobă.

— Desigur, e normal, și eu sînt gata să te ajut dacă aș ști cum s-o fac. Nu am găsit-o încă pe femeia asta, dar e și firesc, nu am avut încă timp. Nu pot însă să te ajut cînd vrei să bagi la apă pe unul dintre oamenii mei.

— V-am auzit spunîndu-i lui Degarmon Al, dar eu mă gîndeam la Almore. Prenumele lui e Albert.

Webber își privește degetul mare.

— N-a fost niciodată căsătorit cu această fată, zice el liniștit, în timp ce Degarmon a fost. Și pot să-ți garantez că i-a făcut viața foarte amară. Mult din ceea ce e rău în el i se datorează în exclusivitate.

Îmi păstrez tot calmul. După o clipă spun:

— Încep să întrezăresc lucruri pe care nici nu le bănuiam. Ce fel de fată era?

— Frumoasă, dulce și rea. Pe bărbați îi făcea să se umilească în fața ei. Acest idiot de Degarmon ți-ar smulge însă capul și acum dacă ai spune ceva rău despre ea. Au divorțat. Dar pentru el povestea nu s-a sfîrșit.

— Știe că e moartă?

Webber rămîne tăcut pentru un moment.

— În orice caz, nu a lăsat să se vadă asta. Dar cu ce ar putea s-o mai ajute dacă într-adevăr e ea?

Mă ridic și mă aplec peste biroul lui Webber.

— Nu mă duceți cumva cu preșul?

— Cîtuși de puțin. Dacă îți închipui că Degarmon a căutat-o ca s-o omoare, îți vîri singur degetele în ochi.

— Nu m-am gîndit deloc la așa ceva. Asta s-ar fi putut întîmpla numai cu condiția ca Degarmon să fi cunoscut bine locurile. Cel care a omorît-o pe această femeie le știa foarte bine.

— Tot ce am discutat rămîne între noi, îmi atrage el atenția.

Dau din cap în semn de aprobare, dar nu-i promit nimic. Îi spun din nou noapte bună. Mă urmărește din ochi. Pare frămîntat și trist.

Chrysler-ul meu se află în parcul de mașini al poliției. Cheia se găsește în contact. Mă întorc la Hollywood și urc în apartamentul meu din blocul Bristol. E tîrziu, aproape ora unu noaptea.

Străbat încăperea prin întuneric pînă la telefonul care e așezat pe o prelungire a unui birou de stejar. Sună cel puțin de zece ori pînă cînd ajung la el. Ridic receptorul și răspund. E Derace Kingsley.

Vocea îi este înverșunată, spartă și nefirească.

— Dumnezeule! Pe unde umbli? Te sun de cîteva ore.

— Totul e-n regulă, iată-mă. Ce s-a întîmplat?

— Am veşti. Nu sînt departe de dumneata. Sosesc în cinci sau şase minute. Pregăteşte-te să ieşi.

XXIX

O ciocănitură discretă se aude la uşă şi merg să deschid. Kingsley apare în prag, mare cît un cal, îmbrăcat într-un costum din shetland, cu o eşarfă verde cu galben înnodată neglijent la gît. Pe frunte are îndesată o pălărie şi sub borul ei mijesc doi ochi de fiară rănită.

Domnişoara Fromsett îl însoţeşte. E îmbrăcată în pantaloni, poartă o haină de un verde întunecat, e fără pălărie şi părul ei are o strălucire perversă. Royal de Gillerlain intră în încăpere împreună cu ea.

Închid uşa, le arăt fotoliile şi spun:

— Ce ziceţi de un păhărel?

Domnişoara Fromsett se aşază într-un fotoliu, îşi încrucişează picioarele şi îşi caută ţigările. Ia una şi o aprinde cu o dexteritate preţioasă, pe urmă surîde vag către un colţ al tavanului. Kingsley rămîne în picioare. Merg în bucătărie, umplu trei pahare cu whisky şi le aduc. Mă aşez apoi lîngă mica masă de şah. Kingsley mă întreabă:

— Ce-ai păţit la picior?

— E un cadou din partea poliţiei din Bay City. Au un serviciu bine pus la punct în acest sens.

— Nu-i momentul să glumim.

— Foarte bine, n-o să mai glumim, zic eu. Ce v-a spus ea şi unde este acum?

Se aşază şi cu mîna dreaptă caută în buzunarul de la haină. Scoate un plic mare.

— O să-i duci asta, zice el. Cinci sute de dolari. Voia mai mult dar e tot ce am putut să obţin. Am schimbat un cec într-un restaurant de noapte şi n-a fost deloc uşor. E obligată să părăsească oraşul.

— Care oraş?

— E undeva prin Bay City. Nu ştiu unde. O să vă întîlniţi în barul Păunul, pe bulevardul Arguello.

O privesc pe domnişoara Fromsett. Se uită în continuare la tavan. Are aerul că a venit doar pentru ca să se plimbe. Kingsley aruncă plicul şi acesta cade pe măsuţa de şah. Mă uit în interior. Sînt într-adevăr bani. Din acest punct de vedere, ceea ce spune are un înţeles. Las plicul pe măsuţa cu pătrate negre şi aurii.

— Dar ce s-a întîmplat cu banii ei? întreb eu. Orice hotel i-ar accepta unul din cecuri. Contul din bancă îi este blocat cumva?

— Nu-i momentul să lungim vorba, zice Kingsley cu o voce cavernoasă. A intrat se pare într-o mare încurcătură. Nu-mi dau seama cum ştie de asta, dacă nu cumva o fi fost transmis un mesaj radiodifuzat din partea poliţiei care o caută.

Îi răspund că nu ştiu nimic despre aşa ceva. E drept că nici n-am prea avut răgazul să ascult mesajele radiodifuzate fie şi ale poliţiei. Mi-a ajuns cît i-am ascultat pe poliţiştii în carne şi oase.

Kingsley zice:

— În orice caz, nu poate să rişte să schimbe acum un cec. Înainte era totul în regulă, dar nu şi în clipa de faţă.

Îşi ridică ochii şi mă fericeşte cu priveliştea a doi ochi cum n-am văzut mai pui.

— Bine. N-o să încerc să înţeleg ceea ce nu este de înţeles. Deci, se află în Bay City. Aţi vorbit cu ea?

— Nu. Domnişoara Fromsett i-a răspuns. A sunat la birou, chiar după orele de serviciu, dar căpitanul Webber era cu mine. Fireşte domnişoara Fromsett n-a vrut ca ea să-mi vorbească tocmai în acele clipe. I-a spus să sune mai tîrziu: soţia mea n-a vrut însă să dea un număr de telefon unde să poată fi căutată.

O privesc pe domnişoara Fromsett. Privirea ei coboară din tavan pe creştetul capului meu. Nu i se poate citi nimic în ochi. Ai zice că s-a tras peste ei cortina.

Kingsley continuă:

— Nu aveam chef să-i vorbesc. Ea nici atît. Nu vreau s-o văd. Presupun că nu e nici o îndoială: ea l-a ucis pe Lavery. Webber pare absolut convins.

— Asta nu înseamnă nimic. E o mare diferenţă între ce spune şi ce gîndeşte. Însă nu-mi place că ea ştie deja că poliţiştii i-au luat urma. Deci, a sunat mai tîrziu. Şi atunci?

— Era aproape ora 6 şi 30. Am fost siliţi să rămînem la birou şi să aşteptăm să ne sune din nou. Te rog să-i povesteşti.

Kingsley se întoarce spre tînăra femeie. Domnişoara Fromsett zice:

— Am luat legătura în biroul domnului Kingsley. Dînsul era aşezat lîngă mine, dar nu i-a vorbit. Doamna Kingsley mi-a spus să trimit banii la un bar, Păunul, şi m-a întrebat cine îi va aduce.

— Părea neliniştită?

— Cîtuşi de puţin. Era foarte calmă, aş zice de un calm glacial. Calculase totul. Îşi dădea seama că banii îi vor fi aduşi de cineva pe care nu-l cunoştea. Îşi dădea seama că Derry — vreau să spun domnul Kingsley — n-o să-i aducă el însuşi.

— Spuneţi-i Derry, îi zic eu domnişoarei Fromsett. Voi înţelege la cine vă referiţi.

Surîde uşor.

— Ea va trece pe la barul acela din oră în oră, în primul sfert al fiecărei ore... M-am gîndit că o să vă duceţi dumneavoastră acolo, aşa că i-am descris cam cum arătaţi. O să purtaţi eşarfa lui Derry. I-am descris-o. Derry îşi păstrează cîteva haine la birou şi am ales-o dintre ele. E destul de uşor de remarcat.

E la fel de uşor de remarcat ca şi cum m-aş duce acolo împingînd o roabă în două culori.

— Pentru o femeie care a dat de încurcături e destul de cu picioarele pe pămînt, constat eu.

— Nu-i momentul să glumim, zice sec Kingsley.

— Mi-aţi mai spus-o o dată. Vă daţi mare şi vă închipuiţi că o să merg acolo şi o să ajut să fugă pe cineva care e căutat de poliţie.

El îşi strînge genunchiul cu mîna şi chipul i se destinde într-un surîs jenat.

— Recunosc că e o încercare cam grea, dar ce putem face?

— Dacă facem aşa ceva devenim toţi trei complici. Asta poate că nu e prea primejdios pentru soţul ei şi pentru secretară: dar în ceea ce mă priveşte pe mine, acolo unde mă vor trimite nimic n-o să aibă vreo legătură cu vacanţa.

— O să fac în aşa fel încît n-o să regreţi, îmi răspunde el. Şi n-o să fim complici dacă ea n-a ucis pe nimeni.

— Mi-ar face mare plăcere să vă cred. Altfel nu m-aş duce acolo. Dar vă avertizez că dacă îmi dau seama că ea a comis omorul, o dau pe mîna poliţiei.

— Da. N-o să-ţi spună nimic, mă asigură el.

Iau plicul şi îl vîr în buzunar.

— O să fie obligată s-o facă dacă vrea să pună mîna pe bani. (Mă uit la ceas). Dacă plec acum pot să ajung la ţanc cînd soseşte din nou acolo. Cred că au învăţat-o pe de rost cei de la bar după atîtea veniri şi plecări.

— Să ştiţi că şi-a vopsit părul în şaten întunecat, îmi zice domnişoara Fromsett. Asta vă poate ajuta s-o recunoaşteţi.

— Amănuntul ăsta nu mă ispiteşte să cred că e o călătoare inocentă.

Îmi termin de băut paharul şi mă ridic. Kingsley şi-l goleşte şi el dintr-o înghiţitură şi se ridică la rîndul lui. Îşi scoate eşarfa şi mi-o întinde.

— Ce-ai făcut ca să te cerţi cu poliţia în asemenea hal?

— Eram pe punctul să mă servesc de nişte informaţii pe care mi le-a furnizat cu amabilitate domnişoara Fromsett. Ele m-au îndemnat să-l caut pe un oarecare domn Talley care se ocupa de cazul Almore. Aşa am călcat pe bec. Poliţiştii supravegheau casa. Talley e detectivul angajat de către Grayson, adaug eu aplecîndu-mă spre fată. Puteţi să-i explicaţi mai tîrziu cum stă povestea. Dealtfel n-are nici o importanţă. Nu mai am timp să vă istorisesc mai departe. Vreţi cumva să rămîneţi aici?

Kingsley scutură din cap.

— Nu, o să ne întoarcem la mine şi o să aşteptăm să ne suni.

Domnişoara Fromsett se ridică şi cască.

— Nu, sînt foarte obosită, Derry, mă duc la mine acasă şi mă culc.

— O să vii cu mine, zice el sec. Trebuie să mă împiedici să devin nebun.

— Unde locuiţi, domnişoară Fromsett? întreb eu.

— Bryson Tower, Sunset Place, apartamentul 716. De ce?

— Poate că o să am chef să vă întîlnesc într-o bună zi.

Vorbele mele par să-l indispună pe Kingsley, dar privirea sa continuă să fie a unui animal rănit. Îmi leg eşarfa la gît şi mă duc la bucătărie ca să sting lumina. Cînd mă întorc, amîndoi sînt în picioare în faţa uşii. Kingsley i-a trecut un braţ pe după umeri.

— Ei bine, sper că toate astea... începe el să spună, pe urmă înaintează spre mine şi îmi întinde o mînă. Eşti un băiat de treabă, Marlowe.

— Bine, bine, ştergeţi-o, zic eu. Duceţi-vă. Duceţi-vă la dracu cu toţii!

Mă priveşte într-un fel ciudat şi apoi ies împreună. Aud cum liftul urcă şi se opreşte. Uşile se deschid, se închid şi apoi liftul o porneşte în jos. Ies la rîndul meu şi alerg pe scări pînă la garajul de la subsol unde trezesc din somn încă o dată motorul Chrysler-ului meu.

XXX

Barul Păunul are o faţadă strîmtă din cărămizi de sticlă. Intru, trec în spatele unui paravan chinezesc, mă uit la cei din local, pe urmă mă aşez într-unul din separeuri. Patru soldaţi beau cu tristeţe bere, cu ochii uşor sticloşi, în chip vădit dezgustaţi de tot, chiar şi de bere. În faţa lor două fete cu doi tipi fac mai multă hărmălaie decît toţi ceilalţi. Nu văd pe nimeni care ar putea să semene cu Chrystal Kingsley. Sorb alene un bacardi privind la cadranul orologiului din bar. Este ora unu şi şaptesprezece minute.

Un puştan mexican, cu faţa plină de cicatrici şi cu nişte ochi mari şi negri intră aducînd ziarele de dimineaţă şi se strecoară de-a lungul separeurilor încercînd să vîndă înainte ca barmanul să-l dea afară. Cumpăr un ziar şi mă uit să văd dacă e pomenită vreo crimă interesantă. Nu văd nici una.

Îl împăturesc şi ridic ochii în momentul în care o fată slăbuţă, cu părul brunet, în pantaloni negri şi cu o cămaşă galbenă şi o lungă haină gri apare de nu ştiu unde; trece pe lîngă separeul meu fără să mă privească.

Încerc să-mi dau seama dacă faţa ei îmi este familiară sau nu sau e pur şi simplu un tip standard de frumuseţe de care am văzut mii de exemplare. Ea înconjoară paravanul şi iese în stradă. Două minute mai tîrziu, micul mexican revine, aruncă o privire spre barman şi se furişează pînă la mine.

— Ei, zice el, haideţi cu mine.

Ochii săi mari sclipesc ironici. Pe urmă îmi face un semn discret şi o porneşte din nou.

Îmi termin de băut paharul şi îl urmez. Femeia îmbrăcată cu haină gri, cămaşă galbenă şi pantalon negru stă în faţa magazinului cu noutăţi şi priveşte la o vitrină. Mă apropii de ea.

Se uită la mine: chipul îi este palid şi obosit. Părul ei îmi pare mai curînd negru decît şaten. Îşi întoarce capul şi vorbeşte spre vitrină.

— Daţi-mi banii, vă rog.

În faţa gurii ei geamul vitrinii se acoperă de aburi.

— Aş vrea să ştiu mai întîi cine sînteţi.

— Ştiţi bine cine sînt, răspunde ea încet. Cît îmi aduceţi?

— Cinci sute de dolari.

— Nu-i destul. E departe de a fi destul. Daţi-mi-i imediat. E o eternitate de cînd vă aştept.

— Unde am putea vorbi?

— Nu avem nimic să ne spunem. Daţi-mi banii şi plecaţi.

—Nu-i aşa de simplu. Ceea ce fac e foarte riscant. Vreau să am măcar satisfacţia de a şti ce se petrece în realitate.

— Ia mai duceţi-vă încolo! se supără ea, de ce nu a venit el încoace? N-am nici un chef să vorbesc. Vreau să plec cît mai curînd posibil.

— N-aveaţi nici un chef să vină el însuşi. A crezut chiar că nu vreţi să staţi cu el de vorbă la telefon.

— Aşa e, zice ea iute, şi îşi trece mîna prin păr.

— În schimb o să staţi de vorbă cu mine; eu nu sînt la fel de culant ca el. Nici în ceea ce mă priveşte şi nici în ceea ce priveşte justiţia. Sînt un detectiv particular şi îmi trebuie cîteva garenţii.

— E delicios! se bucură ea. Detectiv particular — nici mai mult nici mai puţin!

— A făcut şi el ce a putut. Nu-i uşor pentru el să-şi dea seama ce trebuie să facă.

— Despre ce vreţi să vorbim?

— Despre dumneavoastră, despre ce aţi făcut, despre locurile pe unde aţi trecut şi ce doriţi să mai întreprindeţi. Cam despre astfel de lucruri. Lucruri de nimic şi totuşi importante.

Ea suflă spre geamul vitrinei şi aşteaptă ca aburul să dispară.

— Ar fi mult mai preferabil pentru dumneavoastră să-mi daţi banii şi să mă lăsaţi să mă descurc singură, spune ea cu aceeaşi voce impersonală.

— Nu.

Îmi aruncă atunci o privire pătrunzătoare şi ridică din umeri.

— Foarte bine, dacă vreţi ca lucrurile să se petreacă aşa. Locuiesc la Granada, apartamentul 618, la două străzi mai încolo. Daţi-mi un avans de zece minute fiindcă prefer să merg singură.

— Sînt cu maşina.

— Prefer să mă duc pînă acolo singură.

Îmi întoarce spatele și se îndepărtează iute. Merge pînă la colțul străzii, traversează bulevardul și dispare de-a lungul caselor pe sub frunzișul unor arbuști de piper. Eu mă urc în Chrysler, și aștept zece minute înainte de a porni.

Granada e o clădire orbilă aflată la o intersecție. Dau colțul și zăresc un glob cu o lumină lăptoasă pe care scrie: Garaj. Un negru iese dintr-un mic birou cu geamuri și vine să se uite la Chrysler.

Ies, el îmi întinde un tichet, iar eu îi dau un dolar. Pe urmă, fără să-l întreb nimic, îmi zice că liftul este în spatele biroului.

Urc la etajul al șaselea, privesc la numerele de la uși, mă bucur de liniștea care domnește aici și respir aerul plajei care se simte dinspre capetele coridoarelor. Mă opresc la ușa apartamentului 618 și bat încetișor.

XXXI

Îmi deschide chiar ea ușa și o urmez într-o încăpere pătrată unde se află două paturi alăturate și cîteva mobile lipsite de orice interes.

— Așezați-vă și spuneți-mi despre ce e vorba, îmi zice tînăra femeie.

Închide ușa și se așază într-un fotoliu necăjit, în cealaltă parte a încăperii. Mă așez pe un divan dur. O draperie uîtă de culoare verde maschează deschizătura unei uși, la capătul divanului. Probabil că dă în sala de baie. În celălalt capăt se află o ușă închisă, care e fără îndoială de la bucătărie. Asta-i probabil tot apartamentul.

— Îmi făcusem o idee foarte deosebită despre dumneavoastră după descrierea lui Kingsley.

Buzele i se contractă puțin dar nu zice nimic.

— După cea făcută de Lavery de asemenea. Asta arată pur și simplu că oamenii văd lucrurile în mod diferit.

— N-am timp de pierdut cu asemenea gen de conversație. Ce știți de fapt?

— Am fost angajat ca să vă regăsesc. Am lucrat în acest sens. Presupun că ați aflat.

— Da, dulcea lui prietenă de birou mi-a spus asta la telefon. Mi-a mai spus că vă numiți Marlowe și mi-a vorbit de eșarfă.

Îmi iau eșarfa de la gît, o împăturesc și o pun în buzunar.

— După cum vedeți, sînt nițel la curent cu traseul pe care l-ați urmat. Ce e drept, nu prea mult. Știu că v-ați lăsat mașina la Prescott Hotel, la San Bernardino și că acolo l-ați întîlnit pe Lavery. Știu că ați trimis o telegramă din El Paso. Ce-ați mai făcut pe urmă?

— Tot ceea ce vă cer sînt doar banii pe care mi i-a trimis soțul meu. Nu văd pentru ce locurile pe unde am trecut v-ar interesa în vreun fel oarecare.

— N-am de gînd să discut acest lucru. Vreau doar să știu dacă vreți sau nu banii aceștia.

— Bine. Am plecat la El Paso, zice ea cu o voce ostenită. În acel moment credeam că ne vom căsători și am trimis o telegramă. Ați văzut-o?

— Da.

— Ei bine, mi-am schimbat hotărîrea și i-am cerut să se întoarcă la el acasă și să mă lase în pace. Mi-a făcut o scenă...

— S-a întors acasă și v-a lăsat?

— Da. De ce n-ar fi făcut-o?

— Ce-ați făcut pe urmă?

— Am fost la Santa Barbara unde am rămas cîteva zile, mai mult de o săptămînă. Pe urmă la Pasadena. Același lucru. După aceea la Hollywood. După care am venit aici. Asta e totul.

— Ați fost singură în tot acest răstimp?

Ea șovăie puțin și apoi răspunde:

— Da.

— Nu v-ați mai întîlnit cu Lavery?

— Niciodată după ce s-a reîntors acasă la el.

— Ce era oare în capul dumneavoastră?

— În legătură cu ce?

— Cînd mergeați de colo-colo fără să dați nici un semn de viață. Nu vă închipuiați că e neliniștit?

— Al îmi vorbiți de soțul meu, constată ea cu indiferență. Nu cred că m-am neliniștit prea mult pentru el. Trebuia să-și închipuie că sînt în Mexic, nu-i așa? În ceea ce mă privește, ei bine, voiam pur și simplu să găsesc o soluție la toată povestea asta. Viața devenise pentru mine insuportabilă și fără speranță. Aveam nevoie să fiu singură ca să ajung la o linie de plutire.

— Mai înainte, ați petrecut o lună la Little Fawn Lake și ați încercat să vă refaceți tot fără nici un rezultat. Așa e?

Își privește pantofii, se uită apoi la mine și mă aprobă cu seriozitate.

— Aveam nevoie de o schimbare de aer, îmi răspunde ea. Aveam nevoie de un colțișor unde să n-am amintiri. Undeva unde să fiu singură ca într-un hotel.

— Și cum vă este acum?

— Nu prea bine. Dar nu mă voi întoarce să trăiesc alături cu Derace Kingsley. Ar dori cumva asta?

— Nu știu. De ce ați venit din nou aici, în acest oraș unde locuia Lavery?

Ea își mușcă un deget și mă privește pe deasupra mîinii.

— Vroiam să-l revăd. Mi-a învălmășit totul în cap. Nu sînt îndrăgostită de el, într-un sens, și totuși îl iubesc. Dar nu cred că aș dori să mă căsătoresc cu el. Mă puteți înțelege?

— Da, dar nu pot înțelege cum de stați departe de casa dumneavoastră în hoteluri de mîna a doua. Sînt doar ani de cînd vă trăiți viața la adăpost de orice griji.

— Am nevoie să fiu singură pentru... pentru a mă gîndi la mine și la ce am de făcut, zice ea cu disperare și mușcîndu-și un deget. Vreți, vă rog, să-mi dați banii aceia și să plecați?

— Bineînțeles. Imediat. Dar nu mai aveați vreun alt motiv ca să plecați din Little Fawn Lake chiar atunci? Ceva care să aibă vreo legătură cu Muriel Chess, de pildă?

Pare uimită, dar toată lumea poate să pară oricînd uimită.

— Doamne sfinte! ce vreți să spuneți cu asta? Ce poate să însemne pentru mine netoata aia mică?

— Mă gîndeam că v-ați certat cu ea din pricina lui Bill Chess.

— Bill? Bill Chess?

Pare și mai uimită. Poate că prea uimită.

— Bill Chess pretinde că s-a culcat cu dumneavoastră.

Își dă capul pe spate și izbucnește în rîs.

— Dumnezeule! Cu bețivul ăla? Cu bădăranul ăla?

Chipul i se liniștește dintr-odată.

— Ce s-a întîmplat? Pentru ce tot misterul ăsta?

— Poate că e bădăran și bețiv. Poliția mai crede că e și un ucigaș. Ucigașul soției lui. Au pescuit-o din lac unde se afla de mai bine de o lună.

Ea își umezește buzele, își înclină capul într-o parte și

mă priveşte fix.

— Nu sînt prea mirată. Se certau uneori îngrozitor. Deci, v-aţi gîndit că plecarea mea are vreo legătură cu această moarte?

— Era o posibilitate.

— N-am nimic de-a face cu o asemenea istorie, mă asigură ea cu seriozitate. Nu ştiu decît ce v-am povestit şi nimic altceva.

— Muriel a murit, zic eu; înecată într-un lac; se pare că asta nu prea vă afectează.

— O cunoşteam puţin pe această fată; e-adevărat, era foarte retrasă. După toate...

— Presupun că nu ştiaţi că a lucrat la doctorul Almore?

Pare complet derutată.

— Eu n-am fost niciodată la doctorul Almore. Ne-a făcut de cîteva ori vizite, în urmă cu mult timp. Nu-nţeleg la ce vă referiţi.

— Muriel Chess se numea de fapt Mildred Haviland şi a fost infirmieră la doctorul Almore.

— E o coincidenţă ciudată, zice ea visătoare. Ştiu că Bill a întîlnit-o la Riverside. Dar nu ştiu în ce condiţii şi nici de unde venea. De la doctorul Almore, cu-adevărat?

— Dar asta ce poate să însemne?

— A văzut-o în munţi. Dar s-a purtat ca şi cum n-ar mai fi zărit-o niciodată.

— Şi totuşi, dar fiind genul de om care era, gata mereu de o nouă aventură...

— Cred că Chris n-are nimic de-a face cu doctorul Almore, zice ea. O cunoştea pe soţia lui Almore, dar nu şi pe el. Deci, nu-i cunoştea nici infirmiera.

— Ei bine, cred că nimic din ceea ce mi-aţi spus n-o să mă ajute în anchetă. Dar mă înţelegeţi pentru ce doream să vă vorbesc. Iar acum e timpul să vă dau banii aceia.

Scot plicul, mă ridic şi i-l pun pe genunchi. Nu-l ia de acolo. Mă aşez din nou.

— Vă jucaţi rolul de minune. Cum să nu păcălească această inocenţă amestecată cu ceva duritate şi amărăciune? Oamenii s-au înşelat mult în ceea ce vă priveşte. V-au descris ca pe o imprudentă fără cap şi fără stăpînire de sine. S-au înşelat al naibii. V-aţi jucat bine şi personajul Fallbrook. Deşi, cînd mă gîndesc acum cred că e puţin cam şarjat. Dar pe moment nu m-am prins. Pălăria purpurie care ar fi mers foarte bine cu un păr blond dar care era înspăimîntătoare pe un păr negru. Machiajul acela stîngaci care părea făcut de către cineva căruia îi tremura mîna, manierele acelea de om enervat au fost însă perfecte. Iar cînd mi-aţi pus pistolul în mînă m-am lăsat păcălit ca un bleg.

Rîde batjocoritor şi îşi vîră mîinile în buzunarele hainei. Izbeşte cu călcîiele în podea.

— Dar de ce v-aţi întors? Şi de ce să vă asumaţi un asemenea risc?

— Deci credeţi că eu l-am omorît pe Lavery? zice ea liniştită.

— Nu o cred, o ştiu.

— Vreţi să aflaţi de ce m-am întors?

— În definitiv, puţin îmi pasă.

Începe să rîdă fără veselie.

— Avea toţi banii mei. Mi-a luat poşeta. A luat totul, chiar şi mărunţişul. De aceea m-am întors. Nu era nici cel mai mic risc. Ştiam cum trăieşte. Dealtfel, era mult mai sigur să mă întorc. Oamenii îşi pierd capul în asemenea ocazii, nu însă şi eu. Nu văd de ce mi l-aş fi pierdut. Era mai sigur ca să nu mi-l pierd.

— Înţeleg. Aşa că, fireşte, l-aţi împuşcat în noaptea de dinainte. Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta, chiar dacă acum nu mai are vreo importanţă. Tocmai vroia să se radă, desigur, dar tipii care au barbă neagră şi prietene se rad uneori şi seara, nu-i aşa?

— Aşa am auzit şi eu, îmi spune ea aproape cu veselie. Şi acum ce vreţi să faceţi?

— Sînteţi femeiuşa cea mai neruşinată pe care am văzut-o vreodată. Ce-o să fac acum? O să vă dau pe mîna poliţiei, fireşte. Va fi o plăcere pentru mine.

— Nu cred că lucrurile se vor petrece chiar aşa. Vă întrebaţi de ce v-am dat atunci acel pistol descărcat? De ce nu vi l-aş fi dat? Mai aveam un altul în poşetă. Unul ca ăsta.

Şi mîna ei dreaptă scoate din buzunar un pistol.

Surîd. Poate că nu e cel mai frumos surîs de pe lume, dar e totuşi un surîs.

— Niciodată nu mi-a plăcut scena asta. Detectivul se află faţă în faţă cu ucigaşul. Ucigaşul scoate un pistol şi îl ameninţă pe detectiv. Pe urmă ucigaşul îi povesteşte detectivului oribila lui poveste, avînd intenţia să-l omoare la sfîrşit. Asta ia un timp considerabil, chiar dacă ucigaşul n-o face niciodată. Zeii nici ei nu iubesc această scenă. Fac ei în aşa fel încît să nu izbutească.

— Dar de data asta, zice ea ridicîndu-se şi înaintînd spre mine, dacă am aranja scena într-un alt fel? Nu vă spun nimic, nu vă salvează nimeni şi vă împuşc pur şi simplu.

— Nu-mi prea place varianta asta.

— Totuşi, nu se poate spune că vă e frică.

— Nu, nu mi-e frică, mint eu. E prea tîrziu, noaptea e prea liniştită, fereastra e deschisă şi o împuşcătură ar face prea mult zgomot. În plus, pînă jos e cale lungă şi nici nu sînteţi o prea bună ţintaşă. Probabil că n-o să mă nimeriţi. Pe Lavery nu l-aţi nimerit de trei ori.

— Ridicaţi-vă.

Mă supun.

— Voi trage destul de aproape pentru a nu greşi ţinta. (Şi îşi proptește pistolul de pieptul meu.) Nu pot să mai greşesc în felul ăsta, nu-i aşa? Acum, staţi liniştit, ridicaţi mîinile la nivelul umerilor şi nu mai mişcaţi deloc. Dacă faceţi vreo mişcare, pistolul se descarcă singur.

Îmi ridic mîinile la nivelul umerilor şi privesc pistolul. Simt că mi s-a uscat cerul gurii. Mîna ei stîngă mă percheziţionează dar nu găseşte nici o armă. Îşi muşcă buzele şi se uită la mine fix.

— Vreţi acum să vă întoarceţi? îmi cere ea la fel de politicoasă ca un croitor în timpul unei probe.

— Hotărît lucru, nu ştiţi deloc să vă folosiţi de un pistol. Sînteţi mult prea aproape de mine şi, deşi am oroare să vă reamintesc aşa ceva, dar e vorba de acea veche poveste cu siguranţa care nu e trasă. Aţi uitat s-o trageţi.

Ea încearcă să facă două lucruri dintr-odată: să se dea cu un pas înapoi şi să tragă în acelaşi timp şi siguranţa fără să mă slăbească din ochi. Două lucruri foarte simple, şi care nu cer mai mult de o secundă pentru a fi executate. Dar e enervată că i-am vorbit cum i-am vorbit. E enervată pentru că mă uit la ea batjocoritor. Scurta confuzie care urmează îi este fatală.

Mîna mea stîngă se repede fulgerător la încheietura ei dreaptă, iar pistolul îi scapă din mînă şi cade pe podea. Îi strivesc faţa de pieptul meu. Ea încearcă să mă lovească cu piciorul şi îşi pierde şi puţinul echilibru pe care îl mai are. Vrea să mă zgîrie. Îi apuc încheieturile şi i le întorc la spate. E foarte puternică, dar nici eu nu sînt un anemic. Atunci se lasă cu toată greutatea pe mîna care îi

ține capul. Nu pot s-o mai țin cu o singură mînă și trupul său începe să alunece spre podea și sînt obligat să mă aplec odată cu ea.

Am impresia că inelele de la draperie zgîrie cu violență tija metalică. Nu sînt prea sigur și n-am timp să analizez îndeaproape această problemă. O formă îmi apare deodată în stînga, chiar în spate și în afara cîmpului meu vizual.

Îmi dau seama că e vorba de un bărbat solid. Doar de atît. Aud o explozie și filmul mi se rupe brusc.

XXXII

Trăznesc a gin. Nu așa, ca atunci cînd bei patru sau cinci pahare într-o dimineață de iarnă pentru ca să ai curajul să te scoli din pat, ci ca și cum aș fi sărit cu capul înainte de pe puntea unei corăbii într-un Pacific de gin pur. Am gin în păr, pe sprîncenea, pe bărbie și sub bărbie. Cămașa mi-e îmbibată și miros ca o broască rîioasă în plin proces de putrefacție. Nu mai am pe mine haina și sînt culcat pe spate, lîngă divan, pe covorul cuiva și privesc un tablou înrămat. Rama e din lemn alb și tabloul reprezintă porțiunea unui viaduct extrem de înalt. Pe el se tîrăște o locomotivă de un negru strălucitor care trage un tren albastru. Printre stîlpii viaductului se observă o plajă întinsă și aurie pe care sînt întinși la soare oameni în costume de baie. În josul afișului se poate citi această invitație tipărită cu litere groase: VIZITAȚI COASTA DE AZUR CU AJUTORUL TRENULUI ALBASTRU.

Momentul pare într-adevăr bine ales pentru o asemenea invitație. Îmi pipăi cu mîna capul. Sînt lovit îngrozitor la ceafă. Cînd ating rana un frison de durere mă străbate din cap în picioare. Gem, pe urmă — din mîndrie profesională sau din ce mi-a mai rămas din el — transform geamătul într-un bombănit. Mă întorc cu grijă și cercetez cu atenție piciorul unui pat. E unul din cele două paturi alăturate: celălalt este ridicat la perete. Înfloriturile desenului pictat pe lemn îmi sînt familiare. Dar mai înainte nu remarcasem tabloul care atîrnă deasupra divanului.

Cînd mă răsucesc, o sticlă de gin pătrată se rostogolește de pe pieptul meu pe podea. E albă și goală. Pare imposibil ca o singură sticlă să fi conținut atîta gin. Rămîn un moment în patru labe, mirosind ca un cîine care nu-și mai poate mînca pateul, dar e furios că trebuie să-l lase. Îmi mișc capul. Sînt o durere. Îl mișc și mai mult și-mi dau seama că mă doare și mai tare, așa că mă ridic și văd că nu mai am pantofi în picioare.

Îi descopăr mai încolo, lîngă plinta zidului, sfîșiați cum nu cred să fi fost vreodată alții pe lume. Mă încalț cu greutate. Ce vreți, sînt totuși acum un om bătrîn! Mă aflu pe ultima pantă a vieții. Îmi mai rămîne totuși un dinte. Îl simt cu vîrful limbii. N-am impresia că în gură aș avea gust de gin.

Lampa e așezată pe masă, lîngă fereastra deschisă. Se află acolo și marele divan verde și draperia verde care astupă ușa.

Să nu vă așezați niciodată cu spatele la o draperie verde. Se poate întîmpla întotdeauna ceva neplăcut. Cui i-am mai spus eu asta? Unei fete înarmate cu un pistol. Unei fete cu chipul curat și îndrăzneț, cu părul negru care a fost odinioară blond.

O caut în preajma mea. E încă acolo, așezată pe patul care e lăsat jos de la perete. Nu poartă decît o pereche de ciorapi. Părul îi este încurcat. La gît se zăresc pete negre. Gura îi este deschisă și limba umflată îi atîrnă înafară. Ochii i-au ieșit din orbite.

Patru zgîrieturi sălbatice și însîngerate se zăresc pe pîntecul ei alb și gol. Zgîrieturi adînci și furioase, făcute de patru unghii pline de ură.

Sub divan zăresc veșminte amestecate; cele mai multe îi aparțin. Haina mea se află și ea acolo. O scot din grămadă și o îmbrac. Ceva pîrîie în mîinile mele cînd ating hainele. Descopăr plicul cel mare, în care banii încă mai sînt. Îl vîr în buzunar. Marlowe, cinci sute de dolari! Sper să nu lipsească nimic. Dealtfel, nici nu mai e mare lucru de sperat.

Înaintez ușor pe picioarele mele amorțite, ca și cum aș merge pe o gheață prea subțire. Mă aplec să-mi masez genunchiul și mă întreb ce mă doare mai tare: genunchiul sau capul?

Pași apăsați se aud pe culoar și apoi un murmur de voci. Pașii se opresc. Cineva ciocăne la ușă.

Rămîn nemișcat și îmi mușc buzele. Aștept ca să se deschidă ușa și să intre cineva în cameră. Văd cum se mișcă clanța dar nimeni nu intră. Se ciocăne din nou, și murmurul reîncepe. Pe urmă pașii se îndepărtează. Mă întreb cît timp le va lua să-i cheme pe administrator cu cheile. Nu prea mult timp.

Cu siguranță că nu prea mult timp pentru ca micuțul Marlowe să revină acasă de pe coasta de Azur!

Merg pînă la draperia verde și o îndepărtez descoperind un mic coridor și o sală de baie. Intru acolo și aprind lumina. Două covorașe de baie pe podea, un halat împăturit pe marginea căzii și o oglindă într-un colț. Închid ușa de la sala de baie și, urcat pe marginea căzii, ridic fereastra. Mă aflu la etajul șase și am o viziune rapidă a unei străzi înguste și cu arbori. Privind alături, îmi dau seama că fereastra de la baia apartamentului vecin nu se află decît la un metru de mine.

O capră de munte, bine hrănită, ar face saltul fără nici o greutate.

Întrebarea e dacă un detectiv particular care a fost strașnic tăbăcit ar putea s-o facă, și în acest caz, care ar fi rezultatul. În spatele meu voci îndepărtate și înăbușite îmi par că psalmodiază litania polițistului: Deschideți sau spargem ușa! Îmi vine să rîd de ei. Nu vor sparge ușa pentru că asta le-ar face rău la picioare. Or, polițiștii sînt foarte grijulii cu picioarele lor. Dealtfel, e singurul lucru pe care și-l menajează.

Iau un prosop, cobor cele două șasiuri ale ferestrei și mă strecor în afară. Îmi propulsez o jumătate din trup spre cealaltă fereastră ținîndu-mă de cadrul ferestrei deschise. Ajung exact ca să cobor șasiul celeilalte ferestre dacă aceasta nu e închisă. Bineînțeles că este închisă. Îmi pendulez picioarele și sparg fără scrupule geamul. Se aude un zgomot care cred că răsună și pe celălalt tărîm. Îmi înfășor atunci prosopul pe brațul stîng ca să deschid mînerul. Jos, în stradă, trece o mașină. Nimeni nu începe să strige la mine.

Cobor fereastra pe care am fărîmat-o și încalec marginea cealaltă. Prosopul alunecă din mîinile mele și planează în noapte pînă pe o fîșie de gazon, foarte departe între cele două aripi ale clădirii.

Mă strecor pe fereastra celeilalte băi din apartamentul vecin.

XXXIII

Sar pe podea în întuneric și ajung la ușă pe bîjbîite. O deschid și ascult. Razele lunii care trec prin geam îmi dezvăluie o cameră cu două paturi alăturate, cu așternutu-

rile pregătite pentru dormit dar neocupate. În încăpere se află o masă, un fotoliu, o etajeră cu cărți, o mare bibliotecă plină cu romane care mai au încă învelitorile lor colorate, un bar dintr-un lemn întunecat pe care se găsesc un sifon, o carafă și patru pahare.

Miros alcoolul: e scotch și îmi torn fără jenă unul. Capul începe să mă doară și mai tare însă în rest mă simt mai bine. Aprind lumina și cotrobăi prin dulapuri. Într-unul dintre ele se află mai multe haine bărbătești făcute de comandă. Eticheta croitorului cusută într-unul din buzunare mă informează că numele proprietarului hainei este M.H.G. Talbot. Îmi continui cercetările și descopăr într-o comodă o cămașă de un albastru deschis care pare însă cam mică pentru mine. Car totul în baie, mă spăl pe față și pe piept, îmi șterg părul cu un prosop umed și îmi pun cămașa albastră. Folosesc cu generozitate briantina mirositoare a domnului Talbot, peria și pieptenele.

Nu pot să mă închid la nasturele de la gît al cămășii. Caut din nou în comodă și descopăr o cravată căreia îi fac nodul uitîndu-mă în oglindă. Sînt puțin cam prea corect pentru o asemenea oră, chiar și pentru un bărbat atît de îngrijit așa cum pare după haine domnul Talbot. Prea corect îmbrăcat și prea sobru.

Îmi slăbesc puțin nodul de la cravată și îmi zburlesc părul. Pe urmă înșfac sticla de whisky și fac tot posibilul ca să mai dispară din aerul de sobrietate. Aprind una din țigările domnului Talbot sperînd din toată inima că el și soția lui se distrează nițel mai bine ca mine. Mai sper să trăiesc destul de mult ca să le mai pot face o vizită.

Deschid ușa salonului care dă în culoar. Mă sprijin de clanță și fumez.

Un oarecare țîșnește într-un colț îndepărtat al coridorului. Mă uit într-acolo. Omul se uită la mine. Se apropie în viteză. E un bărbat mic de statură, îmbrăcat într-o uniformă curată și bine călcată.

Casc și îl întreb cu nonșalanță:

— Ce se întîmplă pe-aici?

Mă privește gînditor.

— Oh! e o istorie în apartamentul de alături. N-ați auzit nimic?

— Cred că am auzit bătîndu-se la ușă, tocmai mă întorsesem din oraș.

— Puțin cam tîrziu, observă el.

— E o chestiune de gust, i-o întorc eu. Și ce s-a petrecut?

— Alături e o femeie. O cunoașteți?

— Cred că am zărit-o.

— Da, s-o vedeți acum cum arată. (Își strînge mîinile în jurul gîtului, face să-i iasă ochii din orbite și scoate niște sunete neplăcute.) Cam așa arată, deci n-ați auzit nimic?

— N-am remarcat nimic, în afară de ciocăniturile la ușă.

— Care vă e numele?

— Talbot.

— O clipă, domnule Talbot, așteptați o clipă aici.

Merge pe coridor și își vîră capul pe o ușă deschisă de unde vine lumină.

— Hei! domnule locotenent! Omul de alături a ieșit pe punte.

Un zdrahon iese pe culoar, cu ochii îndreptați spre mine. Degarmon. Tacîmul e deci complet.

— Iată-l pe tipul care locuiește alături, explică micuțul și curățelul polițist. Îl cheamă Talbot.

Degarmon se uită la mine, dar nimic din privirea lui metalică nu lasă să se vadă că deja m-ar cunoaște. Vine liniștit pe culoar, îmi pune mîna lui grea în piept și mă împinge în încăpere. Cînd sîntem la doi metri de ușă zbiară peste umăr:

— Vino aici, Basduc, și închide ușa!

Micuțul polițist intră și trage ușa după el.

— Atenție la el, Basduc!

Basduc își deschide repede tocul de la pistol și scoate cît ai clipi un Colt 38. Se linge pe buze.

— Oh! drace, zice el, fluierînd ușurel. Oh! drace. Cum ați ghicit că e el?

— Să ghicesc ce? întreabă Degarmon, cu ochii în ochii mei. Ce făceai pe aici, amice? Căutai ziarul ca să vezi dacă ea a murit?

— Oh! drace! strigă Basduc. Un sadic. I-a luat hainele și a sugrumat-o cu mîinile. Cum ați ghicit?

Degarmon nu-i răspunde. Chipul îi este împietrit ca granitul.

— Sigur, el e ucigașul! exclamă deodată Basduc. Mirosiți puțin, domnule locotenent. Încăperea asta n-a fost aerisită de zile în șir. Priviți praful de pe etajere. Iar pendula de pe șemineu a stat. A trecut pe acolo. Îmi dați voie, domnule locotenent, să arunc o privire?

Fuge în dormitor. Îl aud cotrobăind peste tot. Degarmon pare de lemn. Basduc revine.

— Veniți să vedeți fereastra de la baie. Cada e plină de cioburi. Și e ceva acolo care trăznește înnebunitor a gin. Vă amintiți că în celălalt apartament mirosea a gin atunci cînd am intrat? Iată o cămașă care miroase a gin ca și cum ar fi fost spălată în așa ceva.

Întinde cămașa. Aerul se parfumează imediat. Degarmon o privește vag. Apoi, înaintînd spre mine mă descheie la haină și se uită la cămașa pe care o port.

— Știu ce a făcut, își reia vorba Basduc. A furat una din cămășile tipului care locuiește aici.

— Mda. Percheziționează-l.

Micul polițist mă pipăie de jur-împrejur în căutarea unui pistol.

— Nu are nimic asupra lui.

— Să-l luăm imediat, zice Degarmon. E prada noastră dacă plecăm înainte ca Webber să apară.

— Nu sînteți desemnat pentru acest caz, răspunde Basduc neliniștit. Nu am auzit cumva că sînteți consemnat?

— Și ce pierd în afacerea asta dacă sînt consemnat?

— Eu pot să-mi pierd uniforma.

Degarmon îl privește cu un aer obosit. Micul polițist roșește și ochii lui galbeni par neliniștiți.

— De acord, Basduc. Du-te și anunță-l pe celălalt.

Micul polițist își umezește buzele.

— Ordonați, domnule locotenent, și eu mă supun. Nu sînt obligat să știu că sînteți consemnat.

— O să-l anchetăm chiar noi, zice Degarmon. Numai noi doi.

Degarmon își duce un deget la bărbie.

— Un sadic, zice el liniștit. Ei bine, la dracu!

Îmi adresează un surîs. Doar colțurile gurii sale mari și bestiale se mișcă...

XXXIV

Ieșim din apartament și ne îndreptăm în partea opusă camerei cu numărul 618. Pe ușa deschisă mai răzbate încă lumină de acolo. Doi bărbați în civil se află afară și își aprind țigări ținîndu-și mîinile ca și cum ar sufla vîntul. Din încăpere se aude o ceartă.

Coborîm pînă la subsolul întunecos. Negrul iese din bi-

roul său și îi arăt tichetul. El privește pe furiș uniforma ui Basduc. Nu zice nimic și arată spre Chrysler.

Degarmon se urcă la volan, eu mă sui alături iar Basduc ia loc pe scaunul din spate. Urcăm rampa și ieșim în aerul umed și proaspăt al nopții. O mașină cu faruri roșii duble țîșnește spre noi.

Degarmon scuipă pe geamul deschis al mașinii și îndreaptă Chryslerul într-o altă direcție.

— E cu siguranță Webber, zice el. A întîrziat la înmormîntare. I l-am suflat pe tip de sub nas, Basduc.

— Nu-mi place deloc povestea asta, domnule locotenent.

— Zîmbește frumos, bebelușule! Poți să te întorci dacă vrei.

— Îmi place mai mult să port uniformă și să am de mîncare, răspunde Basduc.

Degarmon conduce ca un nebun vreo zece minute apoi încetinește puțin. Basduc întreabă fără să se simtă în largul său:

— Presupun că știți ce faceți, domnule locotenent. Dar ăsta nu e drumul spre primărie.

— Exact, răspunde Degarmon. Niciodată n-a fost drumul ăsta drumul spre primărie.

Încetinește și întoarce pe o stradă cu case mici și bine îngrijite aflate în spatele unor peluze de iarbă de asemenea bine îngrijite. Frînează ușor, scoate din viteză și parchează lîngă trotuar, aproximativ la mijlocul grupului de case. Își trece un braț peste spătarul scaunului său și se întoarce către micul polițist.

— Ce crezi, Basduc, individul ăsta a omorît-o?

— Cu siguranță!

— Ai o lanternă?

— Nu.

— E una în buzunarul de la portiera din stînga, îi zic eu.

Basduc găsește lanterna și din ea țîșnește un fascicul alb. Degarmon își continuă vorba.

— Uită-te puțin la ceafa tipului.

Fasciculul se întoarce și mi se fixează în ceafă. Aud respirația omulețului din spatele meu. Mîna lui îmi atinge cucuiul. Bombănesc. Lumina se stinge și întunericul străzii năvălește din nou în mașină.

— Bănuiesc că a fost lovit, domnule căpitan, spune Basduc, dar nu pricep mai multe.

— Fata era în aceeași stare, zice Degarmon. Nu se vedea imediat, dar așa e. A fost doborîtă pentru ca să poată fi dezbrăcată și să i se sfîșie pînteçul. După care i s-a sucit gîtul. Și nimic din toate astea nu s-a auzit. Cine a anunțat poliția de această crimă, Basduc? În apartament nu-i nici un telefon.

— Nu știu nimic! Un tip a sunat și a zis că o femeie a fost asasinată în apartamentul 618 de la Granada. Webber îl mai aștepta pe fotograf cînd ați sosit. La birou spuneau că individul avea o voce groasă, în mod vizibil prefăcută. Nu și-a dat numele.

— Bine, foarte bine, zice Degarmon, să zicem că ai fi omorît fata; ce ai fi făcut pe urmă?

— Aș fi șters-o, zice Basduc. Și încă urgent. Drace! îmi zice el deodată, de ce nu spui nimic?

Nu-i răspund. Degarmon e cel care vorbește cu o voce lipsită de viață.

— N-ai fi escaladat totuși fereastra unei săli de baie la etajul șase ca să spargi fereastra de la o altă sală de baie de la un apartament necunoscut unde puteau dormi oameni, nu-i așa? N-ai fi pierdut timpul ca să chemi poliția, nu-i așa? Fata asta putea să zacă acolo o săptămînă fără să se sinchisească nimeni de ea. N-ai fi ratat o asemenea șansă de scăpare, nu-i așa, Basduc?

— Cred că nu, zice Basduc prudent. Dar știți, domnule locotenent, sadicii ăștia fac uneori lucruri ciudate. Nu sînt normali ca noi. Sau individul o fi avut un complice care l-a doborît ca să-l vîre într-o dandana.

— Să nu-mi spui că ai ajuns singur la o asemenea concluzie, bombăne Degarmon. Deci, noi ne frămîntăm creierii și amicul care are răspuns la toate astea nu zice nimic. Ce făceai acolo?

— Nu-mi aduc aminte, zic eu, s-ar zice că lovitura asta din cap m-a făcut să-mi pierd memoria.

— O să te ajutăm să ți-o recapeți, mă asigură Degarmon. O să te ducem pe dealuri la cîțiva kilometri de aici și acolo o să privești stelele, o să stai liniștit și o să-ți aduci aminte. O să-ți aduci aminte cît se poate de bine.

— Astea nu sînt lucruri de spus, domnule locotenent, zice Basduc. De ce nu ne întoarcem la comisariatul central și să rezolvăm totul după instrucțiunile legale?

— Du-te și te spală pe cap cu instrucțiunile alea legale! izbucnește Degarmon. Eu țin la băiatul ăsta. Vreau să am o discuție cu el. Are al naibii nevoie să fie mîngîiat puțin, Basduc. E așa de timid!

— Nu mă bag în treaba asta, declară Basduc.

— Ce vrei să faci?

— Mă întorc la comisariat.

— Nimeni nu te împiedică, drăguțule. Ai poftă să mergi puțin pe jos?

Celălalt rămîne tăcut o clipă.

— Da, vreau să mă plimb puțin.

Deschide portiera și se dă jos.

— Vă dați seama că trebuie să fac raport în legătură cu tot ce s-a petrecut, domnule locotenent?

— Da, zice Degarmon.

Basduc trîntește portiera. Degarmon apasă pe accelerator și după cincizeci de metri zburăm cu 65 de kilometri la oră; după alți încă cincizeci ajungem la o sută. Încetinește ajungînd în bulevard, ia o curbă și păstrează apoi viteza legală. Ne încrucișăm cu cîteva mașini întîrziate. După cîtva timp ieșim din oraș și Degarmon îmi spune:

— Haide să ne explicăm.

Mașina ajunge în vîrful unei pante, pe urmă coboară spre locul unde bulevardul străbate parcul spitalului veteranilor combatanți. Încep să vorbesc:

— Kingsley a venit la mine azi-noapte și mi-a spus că soția lui l-a căutat la telefon. Avea nevoie urgentă de bani. Kingsley voia să i-i ducă el și s-o ajute să iasă din încurcătură. Părerea mea era alta. I-au fost comunicate semnalmentele mele și trebuia să o întîlnesc la barul Păunul.

Degarmon spune încet:

— Trebuia s-o șteargă, și asta înseamnă că făcuse ceva care o silea să dispară. O crimă, de exemplu.

Își ridică mîinile și le lasă să cadă din nou pe volan.

— M-am dus la întîlnire foarte tîrziu după ce dăduse telefon. Am fost prevenit că-și vopsise părul. A trecut prin fața mea dar n-am recunoscut-o. N-am văzut-o de fapt niciodată în carne și oase. N-am văzut-o decît într-o fotografie destul de bună, dar care nu era obligatoriu să-i semene. A trimis după mine un băiețandru. Cerea bani dar nu voia să spună nimic. Eu însă doream să vorbească. În cele din urmă, a înțeles că trebuie să-și dezlege limba dacă vrea să capete bani și mi-a zis că locuiește la Granada. Mi-a mai spus să aștept zece minute înainte de a veni după ea.

Degarmon intervine:

— Ca să aibă timp să-și facă un plan!

— Avea probabil un plan, sînt de acord, dar nu mai sînt sigur că l-a urmat. Poate că sila cu care a acceptat să-și dea drumul la gură nu era decît o simplă comedie pe care a jucat-o ca să mă facă pe mine să cred că sînt stăpîn pe situație. Își juca rolul al naibii de bine, de asta sînt sigur. În orice caz, ne-am dus acolo și am avut o mică discuție. Nimic din ceea ce mi-a spus nu prezenta un interes deosebit pînă cînd am început să vorbim despre Lavery. I-am declarat atunci că o dau pe mîna poliției.

Mica așezare Westwood, complet pierdută în întuneric în afara stației service deschisă toată noaptea rămîne în urma noastră.

— Atunci a scos un pistol, continui eu. Cred că a vrut chiar să se și folosească de el, dar s-a apropiat prea mult de mine și am dezarmat-o. În timp ce ne băteam, cineva a ieșit din spatele draperiei verzi și m-a doborît; cînd mi-am venit în fire crima fusese comisă.

Degarmon zice încet:

— Nu l-ai zărit pe cel care te-a lovit?

— Nu, am simțit doar sau mai mult am ghicit că e vorba de un bărbat, de un tip zdravăn. Și am găsit asta sub divan, printre hainele femeii.

Scot eșarfa lui Kingsley și o desfășor pe genunchii lui.

— Am văzut-o la gîtul lui Kingsley la începutul acestei seri.

Degarmon o privește la lumina tabloului de bord.

— Nu poți să uiți așa ceva prea repede, își dă el cu părerea. Sînt culori cam violente și îți sar în ochi. La gîtul lui Kingsley deci? Ei bine, la naiba! Ce-a mai urmat după aceea?

— Cineva a bătut la ușă. Eram complet zăpăcit, deloc strălucitor și mi se făcuse și frică. Am fost stropit cu gin, mi s-au luat haina și pantofii și e perfect posibil să fi avut în clipa aceea mutra unui tip capabil să dezbrace o femeie și s-o sugrume. Așa că m-am strecurat prin fereastra de la baie. M-am curățat și eu cum am putut. Restul îl știi.

— De ce n-ai rămas în apartamentul vecin? întreabă Degarmon.

— La ce-ar fi folosit? Chiar și un polițist din Bay City ar fi descoperit pînă la urmă drumul pe unde am șters-o. Singura mea șansă era să fug. Și dacă nu întîlneam pe nimeni scăpam.

— Nu prea cred, zice Degarmon. Dar de ce a acționat oare Kingsley așa?

— Adică de ce Kingsley a omorît-o, dacă a făcut-o el? Nu e prea greu de înțeles. Ea și-a bătut joc de el, i-a compromis situația; mai mult, a omorît un om. În afară de asta, doamna avea bani și Kingsley vroia să se căsătorească cu altă femeie. Pe Kingsley l-a speriat și faptul că avînd bani ea putea să mușamalizeze cazul și să-i rîdă liniștită în nas. Dacă însă nu reușea și era trimisă la ocnă, el nu mai putea să se atingă de banii ei. Trebuia deci să divorțeze ca să scape de ea sau s-o omoare.

Degarmon își dă cu părerea:

— Totuși, ar putea fi foarte bine altcineva criminalul. Chiar dacă Kingsley a venit s-o vadă la Granada. Și acel cineva ar fi putut să-l omoare și pe Lavery.

— Dacă îți place mai mult versiunea asta...

Își întoarce capul.

— Mie nu-mi place absolut nimic. Spune-mi mai bine unde locuiește Kingsley?

— 965, Carson Drive în Beverly Hills.

Degarmon îmi întinde eșarfa.

— Vîr-o în buzunar și o să i-o arătăm la momentul potrivit.

XXXV

Casa lui Kingsley, cu două etaje, și cu acoperișul de culoare întunecată. Lumina lunii scaldă zidurile ca un strat de tencuială proaspătă. Jumătatea de jos a ferestrelor de la fațadă sînt prevăzute cu gratii de fier forjat. O peluză de iarbă se întinde pînă la ușa de intrare. Toate ferestrele care se văd sînt întunecate.

Degarmon iese din mașină, înaintează puțin pe bulevard, pe urmă se uită în spate spre panta de acces la garaj. Coboară panta și dispare după colțul casei. Aud zgomotul surd al ușii garajului care e ridicată, pe urmă zgomotul surd pe care îl face cînd e coborîtă la loc. Degarmon se ivește din nou după colțul casei, scutură din cap și traversează peluza ca să ajungă la ușa de la intrare. Își sprijină degetul mare pe sonerie, își scoate o țigară din buzunar cu cealaltă mînă și și-o vîră între buze.

Se îndepărtează de ușă ca să-și aprindă țigara și flacăra chibritului îi dezvăluie pe chip riduri adînci. După o clipă o lumină se întrevede pe sub ușă. O ferestruică se deschide. Îl văd pe Degarmon cum își arată insigna. Încet și parcă cu părere de rău ușa se deschide. El intră. Rămîne acolo patru sau cinci minute. Lumini se aprind la diferite ferestre și apoi se sting. Iese din casă. În timp ce vine spre mașină lumina se stinge și casa se cufundă din nou în întuneric. Degarmon rămîne în picioare lîngă mașină, fumează și privește drumul care face un cot puțin mai încolo.

— E o mașinuță în garaj, dar bucătăreasa mi-a spus că e a ei. Nici o urmă de Kingsley. Mi s-a spus că n-a fost văzut de azi dimineață. M-am uitat în toate camerele. Cred că n-am fost mințit. Webber și cu tipul care ia amprente au venit după-amiază tîrziu; se mai văd urme de la pudra de luat amprente în dormitor. Webber trebuie să le fi luat ca să le compare cu cele găsite în casa lui Lavery. Nu mi-a spus încă la ce concluzii a ajuns. Dar unde ar putea fi Kingsley?

— Orișiunde, zic eu. Pe drum, într-un hotel sau la baia turcească pentru a-și calma nervii. Dar s-ar putea să fie la prietena lui. O cheamă Fromsett și adresa ei este Bryson Tower, Sunset Place. E în josul orașului, lîngă Bullock's Wilshire.

Coborîm pe Wilshire. Peste douăzeci și cinci de minute ajungem la Bryson Tower. E un hotel în stuc alb, cu lanterne în curte și cu palmieri. Intrarea e în formă de L cu o arcadă în stil maur, cu trepte de marmură și un hol prea mare unde se află un covor prea albastru. Ulcioare enorme de culoare albastră ca în Ali Baba se ridică din loc în loc, destul de mari ca să poată fi prinși în ele tigri. La un birou se află un recepționer cu o mustață enormă.

Degarmon trece țeapăn prin fața biroului și se îndreaptă spre un ascensor unde un bătrîn obosit, așezat pe un taburet, își așteaptă clienții. Dar funcționarul de la birou latră în spatele lui Degarmon ca un fox-terrier.

— Un moment, vă rog. Cu cine ați dori să vorbiți?

Degarmon se întoarce pe jumătate și mă privește mirat.

— A zis „ați dori"?

— Da, dar nu-i smulge limba, îl sfătuiesc eu. E o expresie care există.

Degarmon își linge buzele.

— Știu că există, zice el, dar m-am întrebat adeseori

unde stă ascunsă. Ascultă, amice, zice el recepţionerului, vrem să urcăm la 716. Asta te supără cumva?

— Desigur, răspunde rece funcţionarul. Noi nu trezim camenii la... (îşi ridică braţul ca să privească ora la un ceas mic pe care îl poartă la încheietură.)... la ora patru şi douăzeci şi trei dimineaţa!

— Exact la asta mă gîndeam şi eu. De aceea nici nu te-am deranjat: ai priceput?

Îşi scoate insigna din buzunar şi o ţine în aşa fel încît lumina să bată pe emailul albastru şi auriu.

— Sînt locotenent de poliţie.

Recepţionerul dă din umeri.

— Foarte bine. Sper să nu se işte greutăţi. În astfel de condiţii o să vă anunţ. Cum vă numiţi?

— Locotenent Degarmon şi domnul Marlowe.

Trece în spatele unui ghişeu de sticlă şi îl auzim cum vorbeşte la telefon. După o lungă aşteptare revine şi face un semn cu capul.

— Domnişoara Fromsett vă aşteaptă sus.

— E fără îndoială o mare uşurare pentru mine, zice Degarmon. Nu te mai osteni să chemi pe poliţistul din hotel ca să vadă ce se petrece. Nu-i pot înghiţi pe poliţiştii din hoteluri.

Recepţionerul rîde mai mult din politeţe şi noi urcăm în ascensor. Etajul şapte e curat şi liniştit. Ajungem în faţa unei uşi care poartă numărul 716 în cifre aurite încadrate de un cerc de frunză la fel. Alături de uşă se află un buton de fildeş. Degarmon îl apasă şi un sunet de clopot răsună în interior. Uşa se deschide.

Domnişoara Fromsett poartă un capot peste pijama. În picioare are nişte papuci cu pompoane şi cu tocuri înalte. Părul îi e puţin în dezordine şi se vede că şi-a şters crema de noapte şi s-a machiat puţin.

O urmăm într-o încăpere mai curînd strîmtă, cu minunate oglinzi ovale şi cu fotolii de epocă, acoperite cu damasc albastru. Nimic nu seamănă a mobilă de serie. Se aşază pe o elegantă sofa şi aşteaptă liniştită ca unul dintre noi să înceapă vorba.

— Dînsul e locotenentul Degarmon de la poliţia din Bay City, zic eu. Îl căutăm pe domnul Kingsley. Nu e la el. Ne-am închipuit că e aici.

Ea răspunde fără să mă privească:

— E ceva urgent?

— Da, s-a întîmplat ceva.

— Ce?

Degarmon îi spune pe un ton brutal:

— Tot ceea ce dorim e să aflăm unde e Kingsley, păpuşico. N-avem timp să-ţi spunem poveşti.

Tînăra fată îl priveşte cu îndrăzneală. Pe urmă se întoarce spre mine şi îmi spune:

— Cred că aţi face mai bine dacă mi-aţi spune, domnule Marlowe.

— Am fost la Bay City să duc banii. Am întîlnit-o aşa cum fusese convenit. M-am dus apoi în apartamentul ei ca să-i vorbesc. Acolo un bărbat care era ascuns după o draperie m-a doborît. Nu am reuşit să-l identific. Cînd mi-am venit în fire am văzut că doamna Kingsley fusese omorîtă.

— Omorîtă?

— Da.

Îşi închide frumoşii săi ochi iar colţurile buzelor i se lasă în jos. Pe urmă se scoală în picioare tremurînd uşor şi se îndreaptă spre o măsuţă acoperită cu o placă de marmură şi cu picioare fine ca nişte ace. Ia o ţigară dintr-o cutiuţă de argint şi o aprinde privind fix la măsuţă. Scutură chibritul din ce în ce mai încet, pe urmă îl aruncă încă aprins într-o scrumieră. Se întoarce şi se propteşte cu spatele de măsuţă.

— Presupun că ar trebui să urlu sau să fac ceva asemănător, zice ea. Dar am senzaţia că nu simt nimic.

Degarmon intervine:

— Nu mai putem noi de ce simţi. Vrem să ştim doar unde e Kingsley. Ne poţi spune sau nu, dar, în ambele cazuri, lasă naibii tot teatrul ăsta. Hotărăşte-te odată!

Ea mă întreabă liniştită:

— Locotenentul face parte din poliţia din Bay City?

Dau din cap afirmativ. Atunci ea să întoarce spre el cu un dispreţ suveran.

— În acest caz, rosteşte ea, n-are ce căuta în oraşul nostru.

Degarmon o priveşte cu o ură feroce. Rîde batjocoritor şi străbate încăperea. Se cufundă într-un fotoliu jos şi adînc, îşi întinde picioarele lui gigantice şi îmi face un mic semn.

— O.K. Încearcă s-o convingi. Aş putea obţine tot ce vreau de la poliţiştii din Los Angeles, dar, pînă cînd le-aş explica, s-ar duce totul pe apa sîmbetei.

— Domnişoară Fromsett, dacă ştiţi unde se află domnul Kingsley, spuneţi-ne, vă rog. Trebuie neapărat să-l găsim.

— De ce? mă întreabă ea cu calm.

Degarmon îşi dă capul pe spate şi începe să rîdă.

— Păpuşica asta e delicioasă, se încîntă el. Crede poate că n-ar trebui să-i spunem respectivului domn de moartea soţiei lui.

Scot eşarfa din buzunar, o scutur ca s-o despăturesc şi i-o arăt.

— Asta a fost găsită în apartamentul unde s-a comis asasinatul. Mă gîndesc că poate o recunoşti.

Ea priveşte eşarfa, apoi se uită la mine, fără să se emoţioneze.

— Ar trebui să am încredere în dumneavoastră, domnule Marlowe. Dar dacă mă gîndesc bine n-aţi fost un detectiv prea drăguţ.

— Vă cer deplină încredere şi sper că o să mi-o acordaţi. În ceea ce priveşte cît de drăguţ am fost, să nu vă îndoiţi nici în ruptul capului.

— E minunat, declară Degarmon. Sînteţi un cuplu nemaipomenit. Vă mai lipseşte să executaţi şi cîteva acrobaţii... Dar pentru moment...

— A fost sugrumată, dezbrăcată şi zgîriată, zic eu.

— Derry n-ar fi făcut niciodată un astfel de lucru, îmi răspunde ea în linişte.

Degarmon ţistuie dispreţuitor.

— Nimeni nu ştie cum vor acţiona ceilalţi, păpuşico.

Ea nu-i acordă nici o privire. Fără să ridice vocea mă întreabă:

— Vreţi să ştiţi unde am plecat atunci cînd ne-am despărţit, dacă m-a adus acasă şi alte chestii asemănătoare?

— Da.

— Dacă ar fi venit cu mine, n-ar fi avut timpul să se ducă pînă acolo şi să o ucidă, nu-i aşa?

— E deja foarte important să ştiu asta.

— Nu m-a însoţit acasă, spune ea rostind vorbele rar. Am luat un taxi pe bulevardul Hollywood, la cinci minute după ce am plecat de la dumneavoastră. Nu l-am mai văzut de atunci şi mă gîndeam că s-a întors la el.

Degarmon rîde batjocoritor.

— De obicei, orice puicuţă încearcă să-i furnizeze un alibi cît mai minunat prietenului ei. Dar sînt tot felul de femei, nu-i aşa?

Domnişoara Fromsett îmi zice:

— Vroia să mă însoţească, dar nu era în drumul lui şi amîndoi eram foarte obosiţi.

— Deci, a avut timp la dispoziţie să ajungă la Bay City.

Ea scutură din cap.

— Nu ştiu. Nu-mi dau seama de cît timp i-ar fi trebuit. Nu-nţeleg cum i-a putut afla adresa.

Ochii ei negri mă privesc drept în ochi, întrebători, inchizitoriali.

Împăturesc eşarfa şi o vîr în buzunar.

— Am vrea să ştim unde se află acum.

— Nu am nici cea mai vagă idee.

Ochii ei au urmărit eşarfa atunci cînd am băgat-o la loc.

—Ziceţi că aţi fost lovit şi că aţi leşinat?

— Da. Cineva care era ascuns după o draperie m-a lovit. Ea îşi îndreptase pistolul spre mine şi eu încercam să i-l smulg. Acum nu mai e nici o îndoială. Ea l-a ucis pe Lavery.

Degarmon se scoală brusc în picioare.

— Ţi-ai construit un rol foarte drăguţ, bătrîne, dar asta nu serveşte la nimic. Ajunge.

— Aşteaptă o clipă, n-am terminat. Să presupunem că domnul Kingsley are ceva în cap, domnişoară Fromsett, ceva care îl frămîntă mult. Dovadă chiar înfăţişarea pe care o avea în seara asta. Să presupunem că el ştie în legătură cu această istorie mult mai multe decît ne putem da noi seama. Poate că a încercat să se ducă liniştit undeva şi caută să afle ce trebuie să facă. Nu credeţi?

Mă opresc din vorbă şi aştept pîndind cu coada ochiului la Degarmon care devine nerăbdător. După o vreme tînăra fată zice cu un glas fără timbru:

— El nici n-a fugit, nici nu s-a ascuns pentru că nu era nimic care să-l incite la asta. Poate că a vrut să-şi ia un răgaz ca să reflecteze puţin.

— Într-un loc cam ciudat: într-un hotel poate, îi răspund eu.

— Sau poate într-un loc şi mai liniştit decît aşa ceva.

Caut din ochi telefonul.

— E în dormitor, zice domnişoara Fromsett înţelegînd imediat ce doresc.

Cu Degarmon pe urmele mele străbat încăperea şi ajung la uşă. În dormitor se află un pat mare cu o singură pernă pe care se vede urma rotundă lăsată de un cap. Diverse obiecte strălucesc pe o măsuţă de toaletă, în dreptul unor oglinzi încastrate în zid. Telefonul e pe o noptieră lîngă pat.

Mă aşez pe marginea patului şi pipăi locul unde domnişoara Fromsett a pus capul. Ridic receptorul şi cer interurbanul. Cînd centralista îmi răspunde, îl cer urgent pe Jim Patton din Puma Point. Închid şi îmi aprind o ţigară.

Degarmon mă priveşte de sus, în picioare, cu picioarele desfăcute, brutal, neobosit şi gata mereu să fie nesuferit.

— Ce mai e şi asta? bombăne el.

— Aşteaptă şi o să vezi.

— Cine se ocupă de acest caz?

— Întrebarea conţine şi răspunsul. Eu mă ocup. Dacă nu cumva preferi să fie poliţia din Los Angeles.

Telefonul sună.

— Fiţi gata să vorbiţi cu Puma Point.

La celălalt capăt al firului se aude vocea adormită a lui Patton.

— Da? Aici e Patton din Puma Point.

— Marlowe la aparat, din Los Angeles. Vă amintiţi...

— Desigur, fiule. Dar încă nu m-am dezmeticit bine.

— Faceţi-mi un serviciu, îi zic eu. Cu toate că n-aveţi nici un motiv s-o faceţi. Mergeţi sau trimiteţi pe cineva la Little Fawn Lake ca să vadă dacă Kingsley e acolo. Dar nu trebuie să vă arătaţi. Verificaţi dacă maşina îi este în faţa cabanei sau dacă se văd lumini. Şi aveţi grijă să nu dispară. Sunaţi-mă imediat ce puteţi să-mi daţi o ştire. Puteţi să-mi faceţi serviciul ăsta?

— N-am nici un motiv să-l împiedic să plece dacă are chef, îmi spune Patton.

— O să am cu mine un ofiţer de la poliţie din Bay City care vrea să-i pună întrebări în legătură cu o crimă. Nu cu cea de acolo, cu alta.

Liniştea se aşterne de-a lungul firului. Pe urmă Patton îmi zice:

— Sper că nu vrei să te amuzi pe seama mea, fiule?

— Nu. Sună-mă la Tunbridge 2722.

— Îmi trebuie cam jumătate de oră, mă informează el.

Pun receptorul la loc. Degarmon mă priveşte batjocoritor.

— Păpuşica ţi-a făcut un semn pe care nu l-am zărit.

Mă ridic de pe pat.

— Nu. Încerc să înţeleg starea de spirit a lui Kingsley. Nu e un ucigaş cu sînge rece. Chiar dacă a fost atunci turbat, acum s-a potolit. M-am gîndit că trebuie să se fi dus în locul cel mai liniştit şi mai retras pe care îl cunoaşte, ca să-şi refacă forţele. În cîteva ore se va preda poliţiei. Ar fi mult mai bine să dai de el mai înainte.

—Cu condiţia să nu-şi zboare creierii, zice cu răceală Degarmon. Indivizii de felul lui sînt în stare.

— Nu-l putem împiedica s-o facă înainte de a da de el.

— Evident.

Ne reîntoarcem în salon. Domnişoara Fromsett îşi bagă capul prin uşa bucătăriorarei, ne spune că face cafea şi ne întreabă dacă dorim şi noi. Luăm deci cîte o ceaşcă de cafea, aşezaţi în cerc, la fel de în largul nostru ca şi cei care îşi însoţesc prietenii la gară.

Patton sună după douăzeci şi cinci de minute. Ne spune că la cabana lui Kingsley se văd lumini iar o maşină e parcată în apropiere.

XXXVI

Luăm micul dejun la Alhambra şi tot acolo fac plinul. Părăsim autostrada 70 şi începem să depăşim camioane. Maşina o conduc eu. Degarmon e aşezat într-un colţ, întunecat, cu mîinile înfundate în buzunare.

Mă simt obosit, sfîrşit de lipsa de somn şi numărul prea mare de emoţii.

Degarmon mestecă un chibrit în colţul gurii şi îmi zice aproape batjocoritor:

— Weber mi-a tras o săpuneală groaznică noaptea trecută.

Nu răspund nimic. Mă priveşte, pe urmă se uită aiurea. Îşi scoate mîna prin geamul lăsat.

— N-aş trăi în amărîtul ăsta de ţinut nici dacă mi s-ar da totul pe gratis. Aerul e uscat înainte chiar ca soarele să răsară.

După un moment îşi reia vorba:

— Soţia mea s-a înecat acolo sus. De cînd am aflat asta, nimic nu-mi mai iese. Văd roşu în faţa ochilor. Dacă aş putea pune mîna pe acest Chess...

— Ai fost destul de glumeţ atunci cînd ai lăsat-o să fugă după moartea doamnei Almore...

Privesc drept în faţa mea prin parbriz. Simt că îşi întoarce capul şi că mă scrutează. Nu ştiu ce se pregăteşte

să facă cu mîinile. Nu-mi dau seama nici ce moacă are. După un lung moment de tăcere începe să vorbească.

— Ești nițel țicnit sau ai avut o iluminare subită?

— Nu, zic eu, nu mai mult ca dumneata. Știi foarte bine că Florence Almore nu s-a putut da jos din pat ca să se ducă în garaj. Știi doar că a fost dusă în brațe pînă acolo. Știi de asemenea că Talley a furat unul dintre pantofi, un pantof care n-a călcat niciodată pe un ciment plin de noroi. Știi că Almore i-a făcut o injecție soției sale în braț la Condy și că era o doză corectă de morfină și nimic mai mult. Știi că Almore nu și-a ucis soția cu morfină și că, dacă ar fi vrut s-o omoare, acesta ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi folosit. Dar știi și că altcineva a asasinat-o și că Almore e cel care a transportat-o în garaj, destul de în viață ca să mai poată inhala oxid de carbon, dar medical la fel de moartă ca și cum ar fi încetat să respire. Știi toate astea.

Degarmon mă întreabă încet:

— Bătrîne, cum te-ai aranjat să rămîi în viață atît de mult timp?

Îi răspund:

— Neînghițind toate glumele și nelăsîndu-mă impresionat de cei care o fac pe durii. Numai un idiot ca Almore ar fi putut face ce a făcut el, numai un idiot și un tip cuprins de panică și care avea pe conștiință atîtea încît nu îndrăznea să le scoată la lumina zilei. Practic vorbind, el poate că este vinovat de crimă. Nu cred că lucrurile sînt foarte limpezi în acest sens. Bineînțeles, îi va fi foarte greu să demonstreze că ea era într-o asemenea stare încît nu mai putea să scape. Dar, adevărata vinovată e acea fată și o știi foarte bine.

Degarmon începe să rîdă. Un rîs nesuferit, nu numai lipsit de veselie, dar și fără nici un rost.

Ajungem în Foothil Bulevard și o cotim din nou spre est. Mie îmi pare că e încă răcoare. Dar Degarmon transpiră. Nu-și poate scoate haina din cauza pistolului fixat la subsuoară.

— Această fată, Mildred Haviland, trăia cu Almore și soția lui Almore o știa. Mildred a amenințat-o. Știu asta de la părinții ei. Mildred Haviland se pricepea la morfină și știa ce doză trebuie folosită. Ea se afla în casă împreună cu doamna Almore pe care trebuia s-o ducă la culcare. Era cea mai bună ocazie ca să umple o seringă cu patru sau cinci centimetri cubi de morfină și să-i injecteze în același loc unde Almore o făcuse mai înainte o altă injecție. Ea ar fi murit înainte de sosirea doctorului. Întreaga răspundere i-ar fi căzut în spate. Nimeni n-ar fi crezut că altcineva i-ar fi putut ucide soția cu o injecție. Nimeni, dacă nu era la curent cu ceea ce se întîmplase de fapt. Dumneata, dumneata în schimb erai la curent. Ar trebui să mi te-nchipui mai prost decît ești ca să nu cred că știai totul. Ai protejat-o pe acea femeie. Încă o mai iubeai. Ai speriat-o ca să părăsească orașul. Ai lăsat-o să plece pe această criminală. Atît de mult te ținea în mînă. De ce ai mai venit s-o cauți în munți?

— De unde aș fi putut să știu unde s-o caut? mă întreabă el. Nu te-ar deranja să-mi găsești o explicație la asta?

— Cîtuși de puțin. Ea se săturase de Bill Chess, de bețiile lui, de mîniile lui și de viața sa anostă. Dar ca să fugă, i-ar fi trebuit bani. Și s-a gîndit că e acum în siguranță, că-l are la mînă pe Almore fără s-o pască nici un pericol. I-a scris atunci ca să-i trimită bani. Almore te-a trimis în munți ca să stai de vorbă cu ea. Dar Mildred nu i-a spus lui Almore sub ce nume se ascunde și nu i-a dat nici un amănunt despre noua sa existență. Nu aveai decît o fotografie veche și obișnuitele dumitale maniere brutale, și n-ai ajuns la nici un rezultat cu oamenii de pe aici.

Degarmon întreabă atunci cu o voce aspră:

— Cine ți-a zis că ea a încercat să obțină bani de la Almore?

— Nimeni. Am încercat să văd ce se potrivea cel mai bine cu ceea ce se întîmplase. Dacă Lavery sau doamna Kingsley și-ar fi dat seama cine e Muriel Chess și te-ar fi informat, ai fi știut unde s-o găsești și i-ai fi știut și numele. N-ai aflat însă nimic din toate astea. Prin urmare, am presupus atunci că i-a scris lui Almore.

— Bine, zice el în sfîrșit. Să uităm totul. Nimic nu mai are importanță acum. Dacă sînt în găleată, asta e treaba mea. Dar aș face din nou la fel dacă ar fi s-o iau de la început.

— E în regulă, zic eu. N-am nici cea mai mică intenție să bag pe cineva la apă. Nici chiar pe dumneata. Ți-am povestit toate astea ca să nu încerci cumva să-i vîri lui Kingsley pe gît o crimă pe care n-a comis-o.

— De asta mi-ai povestit toate astea? întreabă el.

— Da.

— Credeam că ai făcut-o ca să mă sperii.

— Nu-mi mai pasă de dumneata, îl asigur eu. Cînd detest pe cineva, îl detest din toată inima, dar nu pentru multă vreme.

Străbatem acum un ținut plin de vii. Puțin mai tîrziu, sosim la San Bernardino pe care îl lăsăm în urmă fără să ne oprim nici o clipă.

XXXVII

La Crestine, la 1500 de metri, soarele n-a început încă să dogorească. Ne oprim să bem ceva. Suindu-se din nou în mașină, Degarmon își scoate pistolul de sub braț și se uită la el.

— N-o să ai nevoie de asta, îi zic eu. Kingsley e voinic, dar nu e o brută.

El își încarcă arma bombănind. Nu ne mai spunem nimic. Nu mai avem ce să ne spunem. Străbatem kilometri de curbe de-a lungul prăpastiilor abrupte, mărginite de parapetele vopsite în alb și, din loc în loc, de ziduri joase de pietre și de lanțuri grele de fier. Urcăm printre stejari mari și ajungem la acea altitudine de unde stejarii încep să dispară în timp ce pinii sînt din ce în ce mai înalți. În sfîrșit, sosim la barajul de la Puma Point.

Opresc mașina. Santinela își pune pușca pe umăr și se apropie de portieră.

— Închideți vă rog toate geamurile mașinii înainte de a traversa barajul.

Mă întorc ca să închid geamul din spatele meu. Degarmon nu se mișcă.

— Nu te zbuciuma, bătrîne. Sînt ofițer de poliție, zice el cu tactul său obișnuit.

Santinela îl privește fix, cu un aer impasibil.

— Închideți toate geamurile, vă rog, repetă el pe același ton.

— Începi să ne enervezi, se răstește Degarmon.

— E un ordin, zice militarul. E un ordin și nu eu l-am scris, papa! Închideți geamurile.

— Presupune că ți se ordonă să te arunci în lac, îl ia în rîs Degarmon.

Santinela zice:

— Poate că aș face-o... sînt lesne impresionabil.

Lovește patul armei cu o mînă tăbăcită.

Degarmon se întoarce și își închide geamul de pe partea sa. Trecem peste baraj. Se mai află o santinelă la mijloc și alta la capăt. Prima le-a făcut probabil un semn. Ne privesc cum trecem și ne supraveghează cu un aer deloc amical. Ne strecurăm printre stînci de granit și străbatem cîmpuri de iarbă uscată unde pasc vaci. Pantalonii excentrici, șorturile și eșarfele sînt aceleași ca și ieri, aceeași briză ușoară suflă, soarele e auriu, cerul e albastru, același miros de pini, aceeași dulceață a verii în munți mă întîmpină. Dar ziua de ieri parcă a fost acum o sută de ani și s-a cristalizat în timp precum o muscă în chihlimbar.

Grilajul de la proprietatea lui Kingsley e deschis. Mașina lui Patton se află acolo, îndreptată în direcția lacului, care de aici nu se vede.

Alături, și întoarsă în sens invers, se află o mașină cu două locuri, veche și în ruină. Înăuntru se zărește o pălărie de vînător de lei. Opresc mașina în spatele celei a lui Patton, opresc motorul și mă dau jos. Andy coboară din mașina lui și rămîne în picioare, privindu-ne nemișcat.

— Iată-l pe locotenentul Degarmon, de la poliția din Bay City, anunț eu.

Andy mă informează:

— Jim e pe aici. Vă așteaptă. Nici n-a mîncat.

Ne continuăm drumul pe jos în timp ce Andy se cațără din nou în mașină. Mai încolo, drumul coboară spre micul lac albastru. De cealaltă parte, casa lui Kingsley pare pustie.

— Iată și lacul.

Degarmon îl privește tăcut. Ridică greoi din umeri.

— Hai să-l căutăm pe ticălosul ăla, zice el simplu.

Mergem mai departe. Patton iese de după o stîncă. Poartă aceeași pălărie stetson, același pantalon kaki și cămașa kaki îi e închisă pînă sus.

— Sînt încîntat să vă văd, zice el. Se uită la Degarmon. Îi întinde mîna și-i strînge lăboanța aspră.

— Ultima oară cînd te-am văzut, locotenente, purtai alt nume. Cred că nu te-am primit prea bine. Îmi cer scuze. Dacă mă gîndesc bine, am știut de la început cine era în fotografie.

Degarmon dă din cap fără să răspundă.

— Poate că dacă n-o făceam pe prostul și dacă aș fi jucat cinstit s-ar fi evitat multe încurcături, adaugă Patton. Poate că s-ar fi evitat o crimă. Nu prea mă simt în largul meu, însă nu sînt genul de om care să nu se simtă în largul său vreme prea îndelungată. Ce-ar fi să ne așezăm o clipă și să-mi spuneți ce trebuie să facem?

Degarmon îl informează scurt.

— Soția lui Kingsley a fost asasinată noaptea trecută la Bay City. Trebuie să-i vorbesc în legătură cu asta.

— Vrei să spui că e suspectat?

— Și încă cum! bombăne Degarmon.

Patton se scarpină la gît și privește lacul.

— Nu l-am zărit încă pe-afară. Cred că mai doarme. În dimineața asta, foarte devreme, am dat o raită în jurul cabanei. Am auzit un radio. Și un zgomot ca atunci cînd un individ are de lucru cu o sticlă și cu niște pahare.

— Mergem imediat înăuntru.

— Ai un pistol, locotenente?

Degarmon se pipăie sub brațul stîng... Patton mă privește. Dau din cap: nu am pistol.

— Kingsley poate că are unul, își dă cu părerea Patton. Dar nu am chef de o încăierare aici cu pistoalele. N-ar fi prea bine pentru mine. Mai ales că nu stă în firea oamenilor de aici. Dumneata, locotenente, îmi faci impresia unui tip căruia nu-i trebuie prea mult ca să-și arate arma.

— Sînt atît de iute cît trebuie, îl liniștește Degarmon.

Patton se uită la Degarmon, se uită la mine, îl privește din nou pe primul.

— Încă n-am auzit prea multe ca să pot merge să-l văd, zice el cu încăpățînare.

Ne așezăm pe pămînt și îi povestesc întreaga istorie. Ascultă cu atenție fără să miște. La sfîrșit îmi zice:

— Am impresia că ai un fel ciudat de a lucra pentru clienții dumitale. Personal cred că amîndoi sînteți prost informați. O să urc eu mai întîi acolo. Dacă Kingsley are un pistol, burta mea mare e o țintă excelentă.

Ne ridicăm și facem înconjurul lacului pe drumul cel mai lung. Sosind la ponton, îl întreb pe Patton:

— S-a făcut autopsia?

Patton dă din cap afirmativ.

— S-a înecat și pace bună. Medicii zic că sînt absolut siguri că a murit înecată. Nu au descoperit nici lovituri de cuțit, nici gloanțe de revolver, nici fractură de craniu, nici nimic. Nu era un trup prea frumos de văzut în halul în care a fost pescuit.

Degarmon devine alb de furie.

— Cred că asta nu trebuia s-o spun, locotenente, adaugă Patton împăciuitor. E greu de înghițit. Mai ales că o știai bine pe femeie.

Degarmon îi răspunde.

— Las-o baltă!

Sosim la cabana lui Kingsley. Urcăm pe trepte. Patton se apropie de ușă: nu e închisă. Apasă pe clanță și intrăm în cabană.

Kingsley e întins într-un fotoliu adînc, în apropiere de focul stins, cu ochii închiși. Un pahar aproape gol e pe o masă alături de el. În încăpere miroase a whisky. Lîngă sticlă e un platou plin cu chiștoace. Kingsley poartă un tricou. Fața îi este roșie și umflată. Sforăie și mîinile îi atîrnă de fiecare parte a fotoliului iar degetele îi ating podeaua.

Patton înaintează cîțiva pași. Îl privește lung și în tăcere înainte de a deschide gura:

— Domnule Kingsley, zice el cu o voce liniștită, am vrea să stăm puțin de vorbă.

XXXVIII

Kingsley tresare. Deschide ochii și ne privește fără să-și schimbe poziția. Îl scrutează pe Patton și pe urmă pe mine. Ochii îi sînt mici dar la lumină își revin la mărimea normală. Începe să-și frece fața cu amîndouă mîinile.

— Dormeam, zice el. Am adormit acum vreo două ore. beat ca un porc, am impresia. În orice caz, mult mai beat decît îmi place să fiu.

Își lasă mîinile să cadă.

Patton face prezentările:

— Dînsul este locotenentul Degarmon de la poliția din Bay City. Vrea să vă vorbească.

Kingsley se uită spre Degarmon și apoi privirea i se fixează pe mine. Cînd începe să vorbească vocea lui pare a fi a unui om care a ținut post.

— Deci i-ai lăsat să pună mîna pe ea?

— Aș fi vrut, zic eu, dar n-am mai putut.

Kingsley rămîne gînditor privindu-l pe Degarmon. Patton a lăsat ușa deschisă. Merge să ridice jaluzelele și să deschidă fereastra din față. Pe urmă se întoarce și își încrucișează mîinile pe burtă.

Degarmon se uită cu severitate la Kingsley.

— Soția dumitale e moartă, Kingsley, zice el cu brutalitate, dacă nu cumva o știi deja.

Kingsley îl examinează din cap pînă în picioare și își umezește buzele.

— Nu pare zdruncinat, rostește Degarmon. Arată-i eșarfa.

Scot eșarfa și o desfăşor. Degarmon o arată cu degetul.

— Îți aparține?

Kingsley aprobă și își umezește buzele din nou.

— N-a fost înțelept s-o lași în urma dumitale, remarcă Degarmon.

Kingsley își continuă vorba liniștit:

— Unde am lăsat-o?

— La Granada. Apartamentul 716, Strada Opt, Bay City. Asta îți spune ceva?

În acest moment Kingsley își ridică încet privirea de jos și se uită la mine.

— Acolo se afla? întreabă el.

Îi confirm.

— Nu vroia s-o însoțesc. Dar nu i-aș fi dat banii fără să-i fi vorbit. A recunoscut că l-a împușcat pe Lavery. A scos un pistol și a vrut să mă lichideze. Dar cineva a ieșit de după o perdea și m-a lovit fără să-mi dau seama cine e. Cînd mi-am recăpătat cunoștința, era moartă.

Îi mai povestesc și cum a fost omorîtă, ce i s-a făcut și ce mi s-a făcut și mie.

Nici un mușchi de pe chip nu i se clintește. Cînd termin de povestit îmi arată cu un gest vag în direcția eșarfei.

— Ce are asta de-a face cu crima?

— Locotenentul socotește această eșarfă ca un indiciu că sînteți bărbatul ascuns în apartament.

Kingsley cîntărește această afirmație. Nu pare să fie copleșit. Se afundă mai bine în fotoliu și își pune capul pe spetează.

— Continuă, zice el. Presupun că știți despre ce vorbiți. Eu în orice caz nu mai înțeleg nimic.

— Foarte bine, fă-o pe cretinul, zice Degarmon. Să vedem la ce ajungi cu asta. Spune mai bine ce-ai făcut noaptea trecută după ce ți-ai condus puicuța acasă.

Kingsley îi răspunde pe un ton egal:

— Vorbești de domnișoara Fromsett? Nu am condus-o acasă. A luat un taxi. Iar eu, deși aveam intenția să mă întorc la mine, am preferat să vin aici. M-am gîndit că drumul, aerul nopții și liniștea îmi vor da puteri.

— Fără glumă... spune batjocoritor Degarmon. Mi-ai putea zice de ce erai dărîmat?

— De toate neplăcerile pe care le-am avut.

— Ei, drace! exclamă Degarmon, să-ți sugrumi soția și să-i sfîșii pielea de pe burtă ți-a cauzat atîtea neplăceri?

— Fiule, îi zice Patton, nu trebuie să spui astfel de vorbe. Nici n-ai furnizat dealtfel proba pe care să-ți bazezi afirmațiile.

— Nu, se înfurie Degarmon și se întoarce spre el, dar această eșarfă? Ce e asta oare, moșule? Nu-i o probă?

— N-ai dovedit absolut nimic după cîte am auzit, îi răspunde Patton.

Degarmon își întoarce dezgustat privirea de la el. Își îndreaptă un deget spre Kingsley.

— Bănuiesc că nici n-ai călcat prin Bay City în ultima vreme.

— Nu. De ce aș fi făcut-o? Marlowe se ocupa de toate. Și mă întreb de ce brodezi o întreagă istorie în jurul acestei eșarfe. Marlowe era cel care o purta.

Degarmon rămîne mut și se face verde de mînie. Se întoarce încet spre mine și mă ațintește cu privirea lui inexpresivă și feroce.

— Nu mai înțeleg nimic, mîrîie el. Fără glumă, nu mai înțeleg nimic. Se pare că cineva își bate joc de mine, nu-i așa? Cineva cam de felul dumitale?

— Am spus despre această eșarfă că se afla în apartament și că l-am văzut pe domnul Kingsley purtînd-o la începutul serii. Asta-i tot ce mi-ai cerut să-ți spun. Aș mai fi putut adăuga că mai tîrziu mi-am pus-o eu la gît pentru ca femeia cu care trebuia să mă întîlnesc să mă poată recunoaște.

Degarmon se îndepărtează de Kingsley și merge să se sprijine de zid, de partea cealaltă a șemineului. Își prinde buza inferioară între degetul mare și arătătorul de la mîna stîngă. Mîna lui dreaptă atîrnă pe lîngă el, cu degetele ușor crispate. Continui să vorbesc:

— Ți-am spus că n-o văzusem pe doamna Kingsley decît într-o fotografie. Se înțelege că măcar unul dintre noi trebuia să poată să-l recunoască pe celălalt. Eșarfa a părut destul de bună ca semn de recunoaștere. De fapt, am mai văzut-o pe această femeie o dată. Nu știam asta atunci cînd m-am dus s-o întîlnesc și n-am recunoscut-o imediat. Era doamna Fallbrook, îi zic lui Kingsley întorcîndu-mă spre el.

— Credeam că doamna Fallbrook e proprietăreasa, răspunde el rostind vorbele rar.

— E ceea ce mi-a zis atunci și am crezut-o.

Ochii lui Degarmon par ușor rătăciți. Îi povestesc istoria cu doamna Fallbrook, cu pălăria ei, cu manierele ei prețioase, cu pistolul gol pe care îl ținea și felul în care mi l-a dat. Cînd mă opresc din vorbă îmi zice cu prudență:

— Nu te-am auzit pomenind o vorbă despre toate astea lui Webber.

— Nu am avut cum. Nu doream să se știe că mai fusesem în acea casă și cu trei ore mai înainte și că am vorbit mai întîi cu domnul Kingsley înainte de a anunța poliția.

— Iată ceva care te va face și mai apreciat în ochii ei, zice Degarmon cu un surîs glacial. Drace, ce tîmpit am fost! Cu cît îl plătești pe acest tip ca să te acopere, Kingsley?

— Tariful obișnuit plus cinci sute de dolari dacă poate să demonstreze că nu soția mea l-a omorît pe Lavery, zice Kingsley distrat.

— Păcat că nu-i mai poate cîștiga, rîde batjocoritor Degarmon.

— Nu te grăbi. I-am și cîștigat.

Tăcerea coboară în încăpere. Una din acele liniști plină de tensiune care amenință să explodeze ca un tunet. Dar nimic nu se întîmplă. Liniștea rămîne materială și palpabilă ca un zid. Kingsley se agită în fotoliu.

— Nimeni nu știe mai bine decît dumneata, Degarmon, zic eu.

Chipul lui Patton e la fel de expresiv ca un buștean. Se uită cu atenție la un punct aflat între ochii mei, dar nu ca și cum ar fi ceva real în toată încăperea asta. Nu, mai curînd ca și cum ar privi foarte departe, de exemplu un munte dincolo de vale. După încă un moment de tăcere care pare nesfîrșit Degarmon zice sigur pe el:

— De ce aș ști? Nu știu nimic despre soția lui Kingsley. Am văzut-o pentru prima oară noaptea trecută.

Închide pe jumătate ochii și mă pîndește. Știe perfect ce o să spun. Vorbesc totuși.

— Și nu ai văzut-o nici în noaptea trecută pentru că ea e moartă de o lună. Pentru că ea a fost găsită înecată în Little Fawn Lake. Pentru că femeia al cărei cadavru l-ai văzut la Granada era al lui Mildred Haviland, adică al lui

Muriel Chess. Şi pentru că doamna Kingsley era moartă de o lună cînd a fost ucis Lavery, înseamnă că nu doamna Kingsley l-a omorît!

Kingsley apucă strîns braţele fotoliului dar nu suflă o vorbă.

XXXIX

În încăpere se aşterne din nou o linişte grea pe care Patton o întrerupe întrebîndu-mă cu glasul lui care rosteşte vorbele rar şi le pronunţă bine:

— E mai curînd o afirmaţie ciudată, nu crezi? Îţi închipui că Bill Chess nu şi-ar fi recunoscut propria lui soţie?

— După ce a stat o lună în apă? Cu bijuteriile şi hainele soţiei lui? Cu un păr blond ca şi cel al soţiei lui şi cu un chip greu de recunoscut? De ce ar fi avut cea mai mică îndoială? Ea îi lăsase o scrisoare care putea fi foarte bine interpretată şi ca scrisoarea unei sinucigaşe. Se certaseră. Ea plecase. Hainele şi maşina dispăruseră. Chess n-avea nici o idee de locul unde se află soţia lui. Şi iată că un cadavru urcă la suprafaţă îmbrăcat în hainele lui Muriel Chess. O femeie blondă, de o talie aproape la fel. Fireşte că erau şi deosebiri; s-ar fi descoperit dacă cineva ar fi bănuit substituirea. Dar nu era nici un motiv să bănuieşti aşa ceva. Chrystal Kingsley era în viaţă şi plecase cu Lavery. Îşi lăsase maşina la San Bernardino, trimisese din El Paso o telegramă soţului. Bill Chess nu s-a gîndit la ea nici o clipă. Doamna Kingsley nu făcea parte din această poveste. Nu exista nici un motiv să fie amestecată.

Patton intervine:

— Trebuia să mă fi gîndit eu însumi. Dar într-un asemenea caz aş fi alungat imediat o astfel de idee la fel de repede pe cît de iute mi-ar fi venit. E o idee într-adevăr mult prea ciudată.

— La prima vedere, da. Dar numai la prima vedere. Să ne închipuim că trupul n-ar fi urcat la suprafaţă mai înainte de un an, că n-ar fi urcat deloc, dacă nu cumva s-ar fi dragat lacul special pentru asta; Muriel Chess plecase şi nimeni nu avea să-şi piardă timpul s-o caute. Poate că nici n-am fi auzit vorbindu-se de ea. Altul era cazul doamnei Kingsley. Ea avea bani, relaţii şi un soţ îngrijorat. Trebuia să fie căutată şi chiar s-a şi pornit în căutarea ei. Dar nu imediat. Ar fi putut trece luni mai înainte ca să se descopere ceva. Lacul putea fi dragat, dar dacă urmărindu-i traseul ne-am fi închipuit că într-adevăr ea a părăsit San Bernardino şi a luat trenul spre est, atunci lacul putea să nu mai fie niciodată dragat. Şi chiar dacă ar fi fost dragat şi cadavrul ar fi fost descoperit, erau mai multe şanse să nu mai poată fi identificat niciodată. Bill Chess a fost arestat sub acuzaţia de a-şi fi omorît soţia. După părerea mea, ar fi fost declarat vinovat. Crystal Kingsley era de negăsit şi misterul ar fi rămas de nepătruns. Ne-am fi putut gîndi la un moment dat că i s-a întîmplat ceva şi că nu mai este în viaţă. Dar nimeni n-ar fi ştiut nici unde, nici ce s-a întîmplat. Fără Lavery nici n-am mai fi avut despre ce vorbi acum. Lavery e cheia întregii istorii. Se afla la hotel Prescott, în San Bernardino, în noaptea cînd Crystal Kingsley se presupune că a părăsit cabana. El a întîlnit din întîmplare o femeie care avea maşina lui Crystal Kingsley şi îi purta hainele. Fireşte, o cunoaşte pe femeie. Dar nu are cum să ştie că e ceva necurat la mijloc. Putea să ştie doar că a întîlnit-o pe Muriel Chess. Muriel s-a îngrijit de rest.

Mă opresc şi aştept ca să mă întrebe careva ceva. Nici unul nu deschide gura. Patton nu mişcă pe scaunul lui, cu mîinile lui grase şi lipsite de păr încrucişate pe pîntec. Kingsley stă întins în fotoliu, nemişcat, cu ochii pe jumătate închişi. Degarmon reazemă în continuare zidul lîngă şemineu, ţeapăn, palid şi rece. Un tip solid şi sever ale cărui gînduri rămîn de nepătruns.

— Muriel Chess i-a luat locul lui Crystal Kingsley pentru că a omorît-o. E la mintea cocoşului. Să analizăm mai îndeaproape lucrurile. Ştim ce fel de femeie era. Mai comisese un omor înainte de a se căsători cu Bill Chess. Fusese infirmiera doctorului Almore şi iubita lui şi o ucis-o pe soţia lui Almore atît de abil încît doctorul a fost obligat să-i servească drept paravan. Muriel mai fusese măritată cu un ofiţer de poliţie din Bay City, un individ destul de mălăieţ şi el ca să-i servească drept acoperire.

Ea îi omoară pe toţi cei care i se pun de-a curmezişul şi soţia lui Kingsley i s-a pus. N-am intenţia să vorbesc despre asta, dar acum nu mai are importanţă. Crystal Kingsley făcea şi ea la rîndul ei pe bărbaţi să joace cum dorea. Ea l-a făcut să joace cum a vrut şi pe Bill, dar soţia lui Bill Chess nu era o fată care să înghită o astfel de pilulă cu un surîs. În plus, se plictisea de moarte aici — şi asta e de înţeles — şi dorea să plece. Dar pentru asta i-ar fi trebuit bani. A încercat să obţină de la Almore şi de aceea Degarmon a venit în căutarea ei. Atunci ea s-a cam speriat. Degarmon e un bărbat cu care nu poţi să fii niciodată sigur, nu-i aşa Degarmon?

Degarmon rîcîie podeaua cu piciorul.

— Groapa pe care o sapi te va înghiţi, bătrîne. Spune-ţi mai departe istoria cît mai ai timp.

— Mildred Haviland nu era obligată să ia maşina, hainele şi actele doamnei Kingsley, dar asta i-ar fi înlesnit fuga. Banii pe care îi avea Crystal trebuie s-o fi ajutat mult, mai ales că domnul Kingsley afirmă că soţia lui umbla întotdeauna cu mulţi bani în poşetă. Trebuia să aibă asupra ei şi bijuterii pe care Muriel le-ar fi putut vinde în caz de forţă majoră. Totul făcea această crimă deosebit de utilă. Iată deci mobilul; să vedem însă cum s-au petrecut lucrurile.

Ocazia de a o omorî apare la momentul potrivit. Muriel se ceartă cu Bill Chess şi acesta pleacă să-şi înece mîhnirea în băutură. Ea îşi ştie bine bărbatul şi cît de tare se poate îmbăta şi cît timp va rămîne la cîrciumă. Muriel are nevoie de timp. Trebuie să se asigure că are timp la dispoziţie, altfel totul se năruie. Trebuie să-şi facă bagajele, să le pună în maşină şi să le ducă la Coon Lake ca să le ascundă acolo, ca să pară că a plecat de acasă. Trebuie să revină la cabană, s-o omoare pe Crystal Kingsley, să-i îmbrace hainele, s-o îmbrace cu propriile ei haine şi s-o arunce în lac. Toate astea cer timp. În ceea ce priveşte crima, îmi imaginez că a îmbătat-o sau a lovit-o şi apoi a înecat-o în baie. Simplu şi logic. Era infirmieră şi ştia să mînuiască un corp. Înota foarte bine — Bill Chess mi-a spus-o — iar un cadavru se cufundă uşor. E destul să-l porţi pînă la un loc adînc. E un fleac pentru o femeie care ştie să înoate. După asta, se îmbracă în hainele lui Crystal Kingsley, ia lucruri de-ale ei în portbagaj, se urcă în maşină şi pleacă. La San Bernardino îl întîlneşte pe Lavery. Acesta o cunoaşte sub numele de Muriel Chess. Nu există nici un motiv să bănuim că el a cunoscut-o şi sub un alt nume. Probabil că a şi văzut-o pe aici şi era fără îndoială gata să vină din nou sus cînd a întîlnit-o. Ea n-avea nici un chef să-l lase să urce aici. E drept, n-ar fi găsit decît o cabană închisă, dar ar fi putut vorbi cu Bill Chess şi cu nici un preţ, după planul său, nu trebuia ca Bill Chess să ştie că într-adevăr ea a plecat din Little Fawn Lake. Dacă ar fi fost descoperit cadavrul, el n-ar mai fi declarat că e al soţiei lui. Aşa că ea îl agaţă ime-

diat pe Lavery, ceea ce nu trebuie să fi fost prea greu. E o pradă ușoară pentru o fată ca Mildred Haviland. Se culcă deci cu el și îl ia în voiaj. Îl duce la El Paso și de acolo trimite o telegramă. Pînă la urmă se întorc împreună la Bay City. Nu avea încotro. Lavery vrea să se ducă la el acasă, dar ea nu poate să-l lase să se îndepărteze prea mult. Lavery e un pericol pentru ea. Numai el poate distruge toate indiciile privind plecarea doamnei Kingsley. Cînd cercetările vor începe, ele vor fi îndreptate obligatoriu și spre Lavery. Din acea clipă viața lui Lavery nu mai valorează un ban. Imediat ce a început ancheta mea, Lavery a fost omorît. În aceeași noapte care a urmat convorbirii mele cu el. Totul e perfect pînă aici, în afară de întoarcerea femeii în dimineața următoare. Asta e un lucru pe care-l fac se pare toți ucigașii. Mi-a declarat că Lavery i-a luat toți banii, dar eu nu cred. Cred mai curînd că s-a gîndit că Lavery o fi ascunzînd bani pe undeva sau că era mult mai bine să se mai asigure încă o dată că totul e în ordine. Totul e posibil. Ea s-a întors deci la Lavery acasă, eu am găsit-o și mi-a jucat o comedie de am rămas cu gura căscată.

— Dar cine a omorît-o, fiule? mă întreabă Patton. Am impresia că nu Kingsley e candidatul tău.

Îl privesc pe Kingsley și îi zic:

— Domnișoara Fromesett a crezut că vorbește cu soția dumneavoastră?

— Tot ce mi-a zis e că părea foarte schimbată și potolită. N-am avut nici o bănuială. N-am avut nici cînd am urcat aici. În această noapte, cînd am intrat în cabană, am simțit însă că nu e ceva în regulă. Totul era prea curat, prea bine aranjat. Crystal nu lăsa lucrurile niciodată așa. Trebuiau să fie haine aruncate prin casă, chiștoace zvîrlite pretutindeni, sticle împrăștiate. Trebuiau să fie farfurii murdare, furnici și muște. M-am gîndit o clipă că soția lui Bill a venit să facă ordine pe-aici. Pe urmă mi-am adus aminte că în ziua aceea nu putea s-o facă, se certase cu Bill și ea fusese asasinată sau se sinucisese. M-am gîndit la toate astea destul de confuz, și nu pretind că am ajuns la vreo concluzie.

Patton se ridică de pe scaun și se duce sub verandă. Revine și își șterge buzele cu batista. Se uită gînditor la Degarmon. Acesta stă în continuare sprijinit de zid, țeapăn și drept ca un om de piatră. Mîna lui dreaptă atîrnă de-a lungul coapsei cu degetele ușor crispate. Patton observă:

— Nu cred că am auzit încă numele celui care a omorît-o pe Muriel. E prezent oare la spectacol sau mai trebuie să-l căutăm?

Îi răspund:

— E cineva care credea că ea merită să fie omorîtă, care o iubea și o ura, cineva care avea totuși în vine sînge de polițist ca să n-o mai lase să-i scape încă o dată după ce comisese încă o crimă, și totuși nu destul de polițist ca s-o aresteze. Cineva ca Degarmon.

XXXX

Degarmon își îndreaptă și mai mult spatele cu un surîs de gheață. Mîna lui dreaptă face o mișcare bruscă și precisă și scoate un pistol. Îl lasă cu nonșalanță îndreptat spre podea în fața lui. Îmi vorbește fără să mă privească.

— Nu ai pistol, zice el. Patton îl are pe-al lui, dar nu cred că poate să-l scoată atît de repede ca să merite efortul. Poate că vrei să-ți și dovedești afirmația? Sau asta te deranjează, Marlowe.

— O mică probă există. Nu mare lucru, dar face bani. Persoana ascunsă în spatele draperiei verzi de la hotelul Granada a stat liniștită timp de o jumătate de oră. Așa cum numai un polițist poate s-o facă. Această persoană avea un baston. Această persoană știa că sînt lovit la ceafă fără să se fi uitat la capul meu. Amintește-ți, i-ai spus-o lui Basduc. Această persoană știa și că moarta a fost lovită de asemenea cu un baston cu toate că în aparență nu se vedea nimic și că nu avusese timp s-o examineze pe îndelete ca să-și fi putut da seama. Această persoană a dezbrăcat-o și a sfîșiat-o cu unghiile cu acea ură sadică a unui bărbat ca tine căruia o femeie i-a făcut viața un iad. Această persoană mai are încă sînge și fragmente de piele pe sub unghii, destule ca să dea de lucru unui chimist. Pariez că n-ai curajul să-l lași pe Patton să se uite la unghiile de la mîna ta dreaptă, Degarmon.

Degarmon ridică pistolul și surîde. Un surîs de mort.

— Și cum aș fi putut da de ea? întrebă el.

— Almore a văzut-o ieșind din casa lui Lavery sau intrînd acolo. Asta l-a făcut nervos și iată de ce te-a chemat atunci cînd m-a zărit rătăcind prin împrejurimi. Cum ai urmărit-o pînă la apartament, nu știu exact. Dar nu văd nici o greutate în asta. E o treabă banală pentru un polițist.

Degarmon aprobă și rămîne o clipă tăcut să se gîndească. Chipul îi este dur, dar lucirea metalică a ochilor e aproape ironică.

— Eu o să plec, zice el în sfîrșit, poate că nu prea departe, dar fără ca un pîrlit de polițist să pună gheara pe mine. E vreo obiecție?

— Asta nu se poate, fiule, zice Patton. Știi că trebuie să te arestez. Nu există o probă suficientă dar nu te pot lăsa să pleci.

— Ești o țintă minunată, Patton, și eu sînt un bun trăgător. Cum vrei să mă arestezi?

— Încerc să-mi închipui, răspunde Patton scărpinîndu-se în cap și dîndu-și pălăria pe ceafă. Dar nu reușesc. N-am chef să-mi dai cep la burtă. Dar nici nu pot să te las să-ți bați joc de mine în propriul meu district.

— Lasă-l să plece, zic eu. Nu poate să iasă dintre munți. De aceea l-am și adus aici.

— Cineva poate fi rănit încercînd să pună mîna pe el și asta n-ar fi drept. Dacă e vreunul care trebuie să se expună, ei bine, acela sînt eu!

Degarmon rîde batjocoritor.

— Ești un băiat de treabă, Patton. Privește, îmi pun pistolul în toc și vom porni de la zero. Sînt destul de puternic și așa.

Își pune pistolul la loc și rămîne nemișcat, cu mîinile atîrnînd, cu bărbia puțin înainte, uitîndu-se cu atenție la Patton.

Acesta dă ușor din fălci, cu ochii săi limpezi în ochii arzători ai lui Degarmon.

— Eu stau jos, zise el jenat, și nici nu sînt atît de iute ca tine, orice aș face. Și n-am nici un chef să am aerul că sînt speriat. (Mă privește cu tristețe.) De ce naiba l-ai adus aici? În definitiv, nu-i treaba mea. Acum, uite în ce încurcătură m-ai vîrît!

Degarmon își dă capul pe spate și începe să rîdă. În timp ce rîde mîna lui dreaptă țîșnește după pistol. Nu-l văd pe Patton făcînd nici cea mai mică mișcare. Încăperea răsună însă de zgomotul vechiului său Colt. Brațul lui Degarmon e violent aruncat în lături și greul său Smith and Wesson e smuls din mîna lui, se izbește de zid și cade pe podea. Degarmon își scutură mîna dreaptă înțepenită și o privește încremenit de uimire.

Patton se ridică încet. Se apropie de pistol și îl împinge cu o lovitură de picior sub un fotoliu. Îl privește cu tristețe pe Degarmon. Acesta își linge sîngele care îi curge pe mînă.

— Mi-ai dat o șansă. Nu trebuia niciodată să-mi dai o șansă. Trag cu pistolul cu mult înainte ca tu să fi văzut lumina zilei, fiule.

Degarmon vrea să se îndrepte spre ușă.

— Nu face așa ceva, îl sfătuiește Patton.

Degarmon ajunge la ușă și o împinge. Se întoarce spre Patton. Chipul lui e foarte palid.

— Plec de aici. Nu aveți decît un mijloc ca să mă arestați. La revedere, moșule!

Patton nu se clintește nici un pas. Degarmon iese. Pașii lui răsună greoi pe sub verandă, apoi pe trepte. Mă duc la fereastră și privesc. Patton încă nu s-a mișcat.

— Trece peste dig, îi zic eu lui Patton. Andy are un pistol?

— Nu cred că s-ar folosi de el chiar dacă ar avea, declară Patton liniștit. N-ar fi avut, dacă nu-mi dădea o șansă. Trebuie să i-o înapoiez.

— E totuși un ucigaș, zic eu.

— Nu-i genul obișnuit de ucigaș. Ți-ai încuiat mașina?

Îi fac semn că da.

— Andy vine din partea cealaltă a digului, zice Patton cu tristețe.

— La naiba!

Îl privesc pe Kingsley. Își ține capul între mîini și se uită în podea. Mă întorc la fereastră. Degarmon nu se mai vede. Andy e acum la jumătatea drumului. Se apropie încet, privind din cînd în cînd peste umăr. Se aude de departe zgomotul unei mașini care pornește. Andy privește spre cabană, pe urmă se întoarce și începe să alerge de-a lungul digului.

Zgomotul motorului se îndepărtează. Cînd încetează complet, Patton se întoarce spre mine.

— Ei bine, zice el, cel mai bun lucru pe care îl avem de făcut e să ne întoarcem la birou și să dăm niște telefoane.

Kingsley se ridică brusc și merge în bucătărie. Revine cu o sticlă de whisky. Își toarnă un pahar plin pe care îl bea în picioare. Își salută paharul gol cu mîna și apoi, cu pași grei, iese din încăpere. Aud arcurile unui pat scîrțiind.

Patton și cu mine ieșim din cabană fără să rostim nici un cuvînt.

XLI

Patton tocmai termină cu telefoanele prin care ceruse să se ridice baraje de poliție pe toate drumurile, cînd ne sună un sergent de la postul de gardă de la Puma Lake. Ne suim în mașina lui Patton. Andy conduce cu toată viteza pe drumul care străbate satul și înconjoară lacul pînă la marele baraj. Ni se face semn să trecem și îl întîlnim pe sergentul care ne așteaptă într-un Jeep în fața unei barăci.

Sergentul ridică mîna: Jepp-ul o pornește și noi îl urmăm la cîteva sute de metri. Cîțiva soldați așezați pe marginea canionului privesc în jos. Mai multe mașini sînt oprite și în jurul militarilor se îmbulzește lumea. Coborîm din mașină și ne ținem după sergent.

„— Tipul nu s-a oprit în dreptul primei santinele, ne povestește sergentul. Îi se ghicește în glas amărăciunea.) Pur și simplu a aruncat-o în aer. A doua abia a avut timpul să se dea la o parte. Ultima a avut destulă vreme ca să-l someze să oprească. N-a vrut.

Sergentul mestecă chewing-gum și se apleacă pentru a privi în fundul prăpastiei.

— În astfel de cazuri avem ordin să tragem. Santinela a tras. (Ne arată deschizătura prin parapet.) Pe aici s-a prăbușit.

La treizeci de metri mai jos, în fundul prăpastiei, o mică mașină e strivită de un enorm bloc de granit. Trei soldați au coborît acolo și încearcă să miște din loc mașina ca să poată scoate ce e dedesubt.

Tot ce-a mai rămas dintr-un om.

Versiune în limba română
de George Arion

Ilustrație de Vasile OLAC